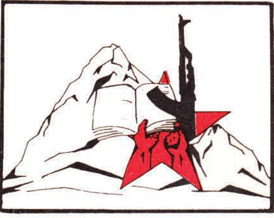

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı: 46/Ekim 1985/2.-DM.

ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞIMIZ GÜZ ATILIMI İLE DAHA DA YAYGINLAŞARAK SÜRÜYOR!

SÖMÜRGECİ-FAŞİST ORDUNUN SALDIRI TAKTİĞİ YERİNİ SAVUNMAYA BIRAKTI

İkinci yılına giren ulusal kurtuluş direnme savaşımız eskisinden çok daha güçlü bir zeminde ve bir yıllık mücadele içinde pişip çelikleşen ulusal kurtuluş birliklerimizin doğru önderliğinde gelişip güçleniyor. Bir yıllık sınavını başarıyla veren ve doğruluğu pratikte kanıtlanan devrimci taktiğimizin yolaçtığı gelişmeler temelinde sağlanan mevziler sağlamlaştırılırken, yeni mevziler hızla kazanılmakta ve mücadelemiz artık halk kitlelerini de kapsayarak nicelik ve nitelik olarak bir üst aşamaya doğru hızla yolalmaktadır. Halk kitlelerinin ancak silahlı propaganda ve ajitasyon temelinde yürütülecek bir mücadele ile saflara çekilebileceği, halk üzerinde bir tehdit unsuru olan ajan-muhbir yapı ve sömürgeci resmi güçlere darbe vurulmadıkça halka güven verilerek suskunluğunun parçalanamayacağı şeklindeki devrimci tesbitin yön verdiği devrimci taktiğimiz ürünlerini vermiştir. Kürdistan halkı bu eylemlerin etkisi ile uyanıp geleceğe umudu canlanmakla kalmamış, geleceğini kendi elleriyle yaratma savaşımına bizzat katılmış, bağrından yüzlercesini Kurtuluş Birliklerinin saflarına katarken, kendisi de Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağı altında saf tutmaya başlamıştır. Nitekim son aylarda geliştirilen eylemlere kitlelerin fiili katılımı gözle görülür bir artış göstermiş, çeşitli ilçelerde geliştirilen işgal eylemleri boyunca halk kitleleri savaşçıların etrafında kenetlenerek eylemleri tüm coşkusuyla desteklemiş, halkın da katılımıyla bu işgaller sırasında mitingler ve yürüyüşler düzenlenmiş, halk, savaşçıların kayıp vermeden geri çekilmesinde etkin rol oynamıştır. Aynı şekilde sayısız köyde onlarca, yüzlerce kişinin katıldığı kitle toplantıları düzenlenmiş, halkı ERNK saflarında örgütleme faaliyetleri hız kazanmıştır. Şüphesiz ki bu ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir safhanın açılışı, kitlesel mücadeleye doğru atılmış önemli bir

Devamı Syf: 2'de

MUTKİ'DE İHANET ODAKLARINA YENİ DARBE

2 Ajan Milis-Çete Ölümle Cezalandırıldı.

Mutki'nin Geyikpınar köyünde ajan milis-çetelerin bulunduğu bir eve yapılan baskında 2 çete üyesi öldürülürken, 6 kişi de yaralanmıştır. Çeşitli kaynakların konuya ilişkin olarak yaptığı açıklamada eylemi gerçekleştiren HRK savaşçılarının başarıyla geri çekildikleri belirtilmektedir. Akşam saat 19⁰⁰ sıralarında gerçekleştirilen eylem esnasında köyde bulunan ve içinde 40 asker, 2 astsubay ile 1 subayın bulunduğu karakolda eylem süresince ateş altında tutularak, etkisiz hale getirilmiştir. Sömürgeci birliğin hareket edemez duruma geldiği bu tarama olayında, düşman büyük bir panik ve korku içerisine düşürülmüştür. Ayrıca karakola yönelik olarak gerçekleştirilen eylemde düşmanın kaybı konusunda bilgi edinilememiştir. Behçet Durmuş ve Mahmut Cançakırgöz adlı ajanların cezalandırılması, alınan bilgilere göre yöre halkı üzerinde büyük etki bırakarak halkı sevince boğmuştur. Eylem anında karakolun da etkisiz kılınması, halk arasında

Devamı Syf: 9'da

LİCE'DE HRK SAVAŞÇILARININ İNTİKAM EYLEMİ

●Sömürgeci askerlerden 5 ölü ve çok sayıda yaralı var

Başarılı bir eylem gerçekleştiren HRK savaşçıları, sömürgeci bir birliği pusuya düşürdüler. Sömürgecilerden 5 ölü ve çok sayıda yaralı bulunurken, HRK savaşçıları usta bir biçimde kayıp vermeden eylem yerinden üslerine geri çekildiler.

Tarih 1925; Palu-Genç-Hani-Lice ve çevre bölgelerinde sömürgecilere karşı büyüyen kin ve öfke kıvılcımları bir isyanın ateşini tutuşturmuş ve binlerce Kürdistanlı silahlanmıştır. Ama güçler dengesizdi. Sömürgecilerin modern ordularına ve taktiklerine karşı aşiret ve kabile yöntemleri ile savaşan ve güçlü bir önderlikten yoksun olan hareket 1 yıla ulaşmadan eziliyor ve binlerce vatan evladı katlediliyor. Yine yüzlercesi de darağaçlarına çekiliyor. Sömürgeciler halkın üzerine acımasızca geliyor, vahşi katliamlar uyguluyorlardı. Tüm uğraşlarına rağmen, isyancılar, zalim düşmanı yenebilme gücünü gösterememişlerdir.

Bu topraklara binlerce vatan evladının kanı dökülmüş ve bu kanlar Kürt olma bilincini canlı tutmuştu. Yıllar ilerledikçe yeni nesiller biraz da olsa bu gerçekten uzaklaşıyor, tarihin bu dönemiyle bağlarını koparıyorlardı. Ta ki, ulusal kurtuluş savaşının modern temellerde şekillenmeye başlamasına kadar. Bu kez durum çok değişikti. Güçler yine dengesizdi. Ama devrimci güçler zayıf olanın güçlüyü, yani çekirgenin fil'i yeneceği taktiği biliyorlardı. İşte en önemli fark da burada yatıyordu.

Sömürgeciler, karşılarında hala 1925'in kabile ve aşiret savaşçıları varmış gibi hareket ediyorlardı. Bu nedenle 1925'de Diyarbakır'da kurduğu mahkeme ve darağaçlarını bu dönemde yeniden canlandırmaya çalışıyordu. Yine direnişin önderlerini mahkemelerinde yargılayıp, darağaçlarına götürecek ve böylece yeni isyan dalgasını da bastırabilecekti. Tüm faaliyetlerini de buna göre yürütmekteydi.

PKK merkez ve diğer il davalarını Diyarbakır'a taşıran sömürgeciler, 1925'tekine benzer bir planı uygulamak istiyorlardı. Ama, kısa bir süre sonra yanıldığını farke-

Devamı Syf: 9'da

HRK BASIN BÜROSUNUN V-NOLU AÇIKLAMASI

YAŞASIN 15 AĞUSTOS DEVRİMCİ SALDIRI RUHU!

Bir yıllık süre içinde faşist sömürgeciliğe ve yerli uşaklarına karşı irili-ufaklı yüzlerce saldırı eylemimiz ve silahlı çarpışmamız olmuştur. Bu eylemler ve çarpışmalarda faşist sömürgeci ordu güçlerinden 100'den fazlası subay ve astsubay olmak üzere, 1000 civarında asker öldürülmüş, 500'-ün üzerinde de yaralı verdirilmiştir. Ayrıca bu sürede eylemlerimizin hedefi olan 1 belediye başkanı, 1 doktor, 1 hemşire ve 16 liste öldürülmüş, 1 kaymakam ve 20'nin üzerinde polis yaralanmıştır.

(YAZISI SAYFA 10'DA)

....

PARTİZANIN MEKTUBU:

15 AĞUSTOS TARİHSEL ATILIMININ I. YILDÖNÜMÜNDE DÜŞMAN CEPHESİNDE DURUM

●Stratejik olarak düşmanın saldırıda, halkımızın ise savunma konumunda olduğu aşamanın içindeyiz (...)

●Sömürgeci ordu, kendi tarihinde hiçbir zaman karşılaşmadığı bir biçimde bu son bir yıllık süreç içerisinde büyük yıpranmaya uğramıştır.

●Mademki HRK, bugünkü ve geleceğin gelişmelerinin yaratıcı gücüdür, düşmanın askeri açıdan ona yönelik bir imha savaşı içinde olması da o halde kaçınılmazdır.

(YAZISI SAYFA 18'DE)

....

YENİ DÖNEM ŞEHİTLERİMİZ BAĞIMSIZ VE ÖZGÜR KÜRDİSTAN'A GİDEN YOLDA YÜKSELEN YIKILMAZ ABİDELERİMİZDİR

(YAZISI SAYFA 4'TE)

....

KÜRDİSTAN'DA ÖZEL HARP

«TC'nın sömürgecilik politikasının temelinde imha vardır. Ermeni ve Rumları zorla imha ettikten sonra, Kürtler üzerinde de aynı politikayı gündeme koymuş, ancak Kürtlerin imhasını daha çok ince politikalarla gerçekleştirmeyi hedeflemiştir. Bunun için de dünyada eşi görülmemiş bir özel savaşı dayatmaktadır. Bu savaşın esas amacı, bir halkı toplumsal ve ulusal özelliklerinden yoksun bırakmaktır. Bunun için de tüm yöntemlere başvurmaktadır. Dünyada eşi görülmeyen bir uygulama ile bu halkın dilini bile yasaklamaktadır. Ekonomik gerilik ve kültürel özümseme temelinde tam bir kıskaca alarak onu bütünüyle eritmek istemektedir. Ve bütün bunlar da özel bir savaş yönetimi tarafından yürütülmektedir.

Bu özel savaş, eskiden gizli olarak yürütülürdü. Son derece üstü örtülüydü. Parlamentoculuk, halkımızı kendi içinde parçalama işlevi gören burjuva partileri, Kürt küçük-burjuva örgütlerinin ve sosyal-şoven sahte sol örgütlerin varlığı, bütün bunlar özel savaşı örten, gözlerden gizleyen kuruluşlardır. Bu aldatmaca ile gözler boyanarak, bizzat halkımız içinden çıkan birçok insanın dahi maruz kaldığı sömürgeciliği görememesine yolaçılmıştır.»

YAZISI ORTA SAYFADA

PARTİZANLARIN KALEMİNDEN AĞRI DİRENİŞİ

Başta Kars yöresi olmak üzere alanın genelinde düşmanın en fazla başvurduğu karşı-devrimci faaliyet ajan-muhbir yapının geliştirilmesidir. 1984 dönemi ağırlıklı olarak Hakkari-Siirt alanında gelişen mücadelemize karşı kullandığı şiddet politikasının kendisi açısından yararlı sonuç vermediğini anlamış olacak ki, düşman mümkün olduğunca daha "yumuşak" bir politika güdüp halkı karşı-devrimci faaliyetler için örgütleyerek kazanmaya çalışıyor. Ayrıca ülke genelinde Parti önderliğinde yayılmak istenen devrimci mücadelenin engellenerek dar sınırlar içerisinde hapsolunmasını sağlamaya çalışıyor. Bunun için geniş bir alanda mücadelenin meşru bir nitelik kazanmasını engellemeye çalışıyor. Seçtiği yöntem şiddet yoluyla halkı sindirme yerine "şeker" politikasıyla halka iyi dost görünmeye çalışmak, halkı kazanarak muhbirciliğe teşvik etmektir. Mücadelemizin biraz daha geç el atmasından ötürü burada 85 öncesinde ajan-muhbircilik ve devletle içli-dışlı olma olayı öyle yaygınlık kazanmıştı

Devamı Syf: 3'te

SÖMÜRGECİ-FAŞİST ORDUNUN SALDIRI TAKTİĞİ YERİNİ SAVUNMAYA BIRAKTI

Baştarafı Syf: 1'de

adımdır. Ve bu adım her geçen gün daha da güçlenmektedir.

Ulusal kurtuluş mücadelemizdeki bu gelişip güçlenmeye paralel olarak faşist ordu saflarında da bir takım değişiklikler gözle görülür bir biçim aldı. İkinci ve üçüncü ordularının tümünü, birinci ordusunun ise en seçme birliklerini, yani ordusunun 2/3'ünü Kürdistan'a yığan sömürgeciler yaygın operasyon ve aramaları sınırlandırarak son bir iki ay içinde kuvvetlerini yerleşim merkezlerinde konumlandırmışlardır. Mücadelemizin gelişimi karşısında siyasal planda geri adımlar atan ve Genel Kurmaylık Hareket ve Daire Başkanlığının 17 Ağustos'taki Brifingi ile bunu en açık tarzda ortaya koymak zorunda kalan sömürgeciler orduda da aynı geri adımı atmaya başlamışlardır. Ordunun saldırı taktiği işlemez kılınarak savunmaya geçmeye zorlanmıştır. Baharın ilk aylarında görülen sömürgeci faaliyetler son bir iki ayda göze çarpıcı özelliğini kaybetmiş, düşman kuvvetlerindeki hareketlilik adeta yerini hareketsizliğe bırakmıştır. Seyyar Ordu Birliklerinin takviyeleri büyük oranda geri alınarak varolan güç daha ziyade kır karakollarında mevzilendirilmiştir. Bir karakoldaki asker sayısı hemen hemen ilçe merkezlerindeki sayıya yaklaşarak bazı yerlerde 80 kişiye kadar ulaşmıştır. Savunmaya elverişli olamayan karakol yerleri hızla değiştirilmekte ve gece boyu karakolların etrafı ışıklandırılmaktadır. Faşist ordunun yönetim gücündeki değişiklikler yaygın olarak göze çarpmaktadır. Ordu, gücünü yaygın olarak seferber etmek yerine daha çok pusular ve güçlü ihbarlara dayanan operasyonlarla sonuç almaya çalışmaktadır.

Sömürgeci-faşist ordu saflarındaki bu değişimler ve savunmaya geçme durumu, ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi karşısında geriye atılmak zorunda kalınan bir adımı ifade etmektedir. Mücadelemizi bastırmakta başarısız kalan faşist ordu, üstelik bu süreçte hızla başaşağıya gidişi yaşamış, çok sayıda kayıp vermekle de kalmayarak birliğini koruyamaz hale gelmiştir. Yaygın güçle ve günlerce yapılan operasyonlar orduyu fiziken yıprattığı gibi, HRK güçleri karşısında içine düşülen acz, sürekli eli boş geri dönülmesi, binlerce kişinin birkaç kişiye karşı savaşında kayıpların daha çok kendilerinden olması ve her an ölüm korkusu gibi nedenlerle ordu saflarındaki moral bozukluğu, çürüme ve çelişkiler de had safhaya ulaşmıştır. Ordudan kaçışlar ve intiharlar artmış, askerler arasında ölüme varan münakaşalar yaygınlaşmış, üst kademelere kin ve itaatsizlik derinleşmiştir. Şişirme propagandalarla ordu saflarında yaratılmış olan içi boş güven, HRK güçlerinin çelikten duvarına çarparak tuzla buz olmuş, efsane yıkılmıştır. İşte sömürgecileri telaşa sürükleyen ve saldırı konumundan savunma konumuna geçmeye zorlayan gerçek budur. Tek dayanak noktası ordu olan sömürgeci devlet, sarsılan ve dağılmakla yüzyüze gelen bu dayanağını yeniden onarmayı, daha fazla çürümesini engellemeyi hedeflemektedir. Ancak bir kez çürüme ve dağılma başlamış ve üstelik gelişmeler de onu arttıracak yöndedir. Sömürgeci paşalar hangi çareye başvururlarsa vursun gelişmelerin yönünü lehlerine çeviremeyecek, tarihi tersyüz edemeyecektir.

Sömürgeciler ordularının da gelişmelerin önünü alamaması üzerine umutlarını birkez daha ihaneti geliştirmeye bağlamışlardır. Özellikle son zamanlarda sömürgeci faaliyetin ağırlıklı yanını bu doğrultudaki çalışmalar oluşturmaktadır. İhanet yaygınlaştırılarak kitlelerde mücadeleye güvensizlik yaratmak ve bu güvensizliği ajan-milis yapının üzerinde şekillendirileceği bir yapıya dönüştürmek hedefi güdülmektedir. Teslim alınmış bir-iki hain unsur aylarca kitleler içerisinde dolaştırılarak umutsuzluk yaratılmak istenmektedir. Sıradan insanlar gözaltına alınıp işkenceden geçirilerek bazı "suçlar" yüklenmeye çalışılmakta ve eğer bu kabul ettirilirse suçluluk psikolojisi derinleştirilerek ajan faaliyette kullanılmaya çalışılmaktadır. Bu yeni çabalar "pişmanlık yasası"nın boşa çıkarılması ve "köy korucuları" adı altında milis oluşturma çalışmalarının işlenmez hale getirilmesinin doğrudan bir sonucu olarak ortaya çıkmış bulunmaktadır. Açık ki, sömürgeciler yaygın olarak milis güçler oluşturup devreye sokmak ve ordularının yıpranmasını engellemek istemektedirler. Ancak bu politika ulusal değerlerin ve tüm sınıf ve tabakaların bu denli kıyıma uğratıldığı ve böylesine bir inkarcılığın egemen olduğu Kürdistan'da başarıya ulaşma koşulları bulamamaktadır. Eskiden beri devrimci gelişmenin karşısında olmuş ihanetçi birkaç aşiretin silahiandırılması bu politikanın işlediği anlamına gelmemektedir. Sadece eskiden bu aşiretlerin bünyesinde varolan karşı-devrimcilik açık bir nitelik kazanarak sömürgecilikle bütünleşme tamamlanmış olmaktadır ki, bunların sayısı sonderece azdır. Üstelik bu aşiretler tarihten beri sürekli ihanetçi bir karakter sergilemiş olan aşiretlerdir. Buna karşılık geçmişte direnmiş birçok aşiret, devlet silahlarını tüm baskı ve tehditlere rağmen kabul etmemekte, yine halk kitlelerini silahlandırma politikası da iflas etmiş bulunmaktadır. Geniş halk kitleleri silah almayı kesinlikle reddetmişlerdir. Zorla silahlandırılan bazı kesimler ise ya silahlarını götürüp geri vermiş veya Kurtuluş Birliklerimiz tarafından silahsızlandırılmışlardır.

Düşmanın yaratmaya çalıştığı teslimiyetçi yapı, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin yarattığı etkiler ortamında tutunamayıp dağılmaktadır. Halk kitlelerinin mücadele karşısındaki duyarlılığı giderek gözle görülür bir şekilde artmaktadır. Geliştirilen eylemler yaratılmak istenen teslimiyetçi yapıyı kırmak ve oynanmak istenen oyunları boşa çıkarmakla kalmamakta, direnişçi yapıyı egemen duruma getirmektedir. Düşman, gelişen mücadele karşısındaki aciziliğini birçok biçimde açıkça itiraf etmek zorunda kalmakta ve bu, halk kitlelerinin gözünden kaçmayarak mücadelenin zaferine inancı beslemektedir.

Bütün bu başarısızlıklar ortamında düşman yeniden cezaevlerine yönelmeye başlamıştır. Her dönemde olduğu gibi bugün de dışarıdaki gelişmeleri denetim altına alamayan ve aczi giderek derinleşen sömürgeciler, ellerindeki elikolu bağlı savaş esirlerine saldırmakta, baskı ve işkencenin dozunu arttırmaktadırlar. Alınan haberlere göre Elazığ cezaevinde itiraflara ve ihanete zorlamak için tutuklular üzerinde azgın uygulamalar hayata geçirilmekte ve direnen devrimciler tekrar tekrar işkenceye alınmaktadırlar. Bu baskıları protesto amacıyla savaş esirleri açlık grevine gitmişlerdir. Toplu direnişi kırmak amacıyla sömürgeci cellatlar tutukluların üzerine kurt köpeklerini saldırtmışlardır. İki aydır tutuklularla görüşler kesilmiş olduğundan gelişmeler ayrıntılı olarak öğrenilememektedir. Ancak, sömürgeciler bu ara direnmeyen unsurların serbest bırakılmaları işlemini hızlandırmışlardır. Tek tek bırakılan bu unsurlar ya askere gönderilmekte veya gözetim altında tutulmaktadır. Direnen devrimcilere ise eğer direnmekten vazgeçerlerse hemen serbest bırakılacakları vaadinde bulunulmakta ve bırakılanlar örnek olarak gösterilmektedir. Ancak bu kokuşmuş politika devrimci direnişle karşılık bulduğu gibi, direnen savaş esirleri, geçmişte düşmana teslim olmuş çok sayıda tutukluyu etkileyerek bayramda görüşe çıkmamalarını sağlamışlardır. Yeniden artan baskıları dışarıda mücadelenin sürekli gelişmesine, düşmanın içine düştüğü acze bağlamakta ve direnme azimleri daha da artmaktadır.

Geçtiğimiz aylarda devrimci direniş eylemlerimiz hızından hiçbir şey kaybetmeksizin sürdü. Kürdistan'ın dörtbir yanında üst üste gerçekleştirilen ve halkımızın derin umut ve gurur kaynağı olan şanlı eylemlerimizden öğrenebildiklerimiz şunlar:

14 Temmuz günü Karakoçan polis karakolu basılmış, en az 5 polis ölümle cezalandırılırken diğerleri yaralanmıştır. Aynı tarihte Genç'te de eylemler gerçekleştirilmiş ancak ayrıntıları öğrenilememiştir.

Kars-Doğubeyazit karakoluna baskın yapılmış, 60 kişilik karakolun nöbetçi eri ile bir subay öldürülmüş, diğerleri silahsızlandırılmıştır. Eylül ayında Nazimiye'de karakol baskını eylemi gerçekleştirilmiş, 1 subay öldürülürken askerlerin ise silahlarına el konulmuştur. Aynı şekilde Mardin'in Sevê (Savur) karakoluna baskın düzenlenmiştir.

Cizre şehir merkezinde üç saat süren eylemler gerçekleştirilmiş, çok sayıda sömürgeci güç cezalandırılırken, halka yönelik propaganda yapılmış ve PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın bir afişi ışıklandırılarak asıldıktan sonra saatlerce kalmış ve büyük ilgi uyandırmıştır. Eylemi gerçekleştiren partizanlar hiç bir kayıp vermeksizin üslerine geri çekilmişlerdir. Aynı şekilde Midyat, Ömerli ve İdil şehir merkezlerinde de eylemler gerçekleştirilmiş, halka yönelik propagandalar yapılarak bildiriler dağıtılmıştır.

Ağustos ayı içerisinde Nazimiye'nin Markasor köyünde Dursun İnci, Haydaran mıntıkasında Kamer Yıldız, Mazgirt'te Pulan muhtarı, Ovacık'ta Nuri Gül ölümle cezalandırılmışlardır. Bu ajanların şahsında ihanete büyük darbe vurulurken, halkımıza karşı işlenen hiçbir suçun cezasız kalmayacağı gerçeği de bir kez daha ortaya konmuştur.

Diyarbakır-Lice yolu üzerinde Kurtuluş Kuvvetlerimizin kurduğu pusuya düşen bir askeri araçta bulunan 5 asker ölmüş, 1 subay ise ağır yaralanmıştır. Eylemin sömürgecilere sığınmış bir ihanetçi unsurun ihanetinin hemen ardından gerçekleştirilmiş olması anlam ve önemini daha da arttırmaktadır. Bu eylemle ihanet mantığı bir kez daha mahkum edilirken, ihanetçinin itiraflarına dayanarak yaygın tutuklamalara girişmiş olan sömürgecilerin, Hareketimizi bu alanda bitirmeye muvaffak olamadıkları gözler önüne serilmiştir. Bir kez daha kanıtlanmıştır ki, Hareketimizin kökleri çok derinlerdedir ve sömürgecilerin tutuklamaları bir budama hareketinden öteye geçemeyecektir.

Son aylarda sömürgecilerin milis örgütleme faaliyetlerine de büyük darbeler indirilmiş ve çeşitli yöntemlerle dağıtılmış olan çok sayıda silaha el konulmuştur. Nusaybin'in bir köyüne yapılan bir baskınla geçmişte bazı Kürt örgütlerine mensup olan ve düşmandan silah almış bulunan bazı unsurların ellerindeki silahlar alınmıştır. Kars yöresinde de çok sayıda köyde silah almış bulunan unsurlar silahsızlandırılarak, ihanet teşhir edilmiş ve çeşitli yöntemlerle düşman tarafından kullanılmak istenen bu unsurlar devrimci propagandalarla etkilenerek etkisizleştirilmişlerdir. Diğer taraftan Kars-Göle'de Zoro Yıldız isimli ajan ölümle cezalandırılmıştır.

Mardin-Mahsertê gece üç saat boyunca Kurtuluş Kuvvetlerimize bağlı güçlerce işgal edilmiş, karakola düzenlenen baskınla iki asker yaralanarak karakolda bulunan bütün askeri techizat ve silahlara el konulmuştur. Daha sonra halkın şikayet ettiği bir asker ölümle cezalandırılmıştır. Megafonlarla halka hitap edilmiş, önemli alanlara şehitlerin afişleri asılmış ve duvarlara devrimci sloganlar yazılmıştır. Şehirden çıkışta Atatürk büstü parçalanmış, ana yol üzerinde halkla birlikte bir yürüyüş düzenlenerek marşlar söylenmiştir.

Bayramda Derik, gündüz işgal edilmiş, karakola düzenlenen baskında bazı askerler yaralanırken askeri malzeme ve silahlara ise el konulmuştur. Üç saat süren eylem boyunca halka yönelik propaganda yapılmış, duvarlara devrimci sloganlar yazılmış ve şehit afişleri asılmıştır. Kurtuluş Birliklerimiz burada da hiç bir kayıp vermeksizin eylemi başarıyla sonuçlandırmış ve geri çekilmişlerdir.

Hilvan'da da bayramdan üçgün sonra öğle saatlerinde gerçekleştirilen baskın eylemi ile karakoldaki tüm askerler teslim alınarak silahsızlandırılmış, bir asker öldürülmüştür. Halka yönelik propaganda yapılarak yayın dağıtılmış, duvarlara devrimci sloganlar yazılmıştır.

5 Ağustos 1985 günü, Silopi'nin Serbıtım köyünden olan ajan-muhbir Abdurrahmanê Melle adlı şahsın evi HRK savaşçıları tarafından basılarak kendisi cezalandırılmıştır. Bu kişi, faşist cuntanın işbaşına gelişinden beri devlete ajanlık yapmış, birçok silah yakalatmış, en son olarak da halkı, "devrimcileri barındırıyor" diye sürekli ihbarlarla rüşvete bağlamıştı. Böylece halkın derin nefretini kazanmıştı. Eylem halkta büyük coşku ve sevinç yaratmıştır.

23 Ağustos 1985 günü, faşist Türk ordusunun operasyon imkanlarını arttırmak amacıyla yol yapımı çalışmalarını sürdüren, Karayollarına ait iki dozer aracına Şırnak'ın Xırbıkê Bestê köyünün yaylasında patlayıcı madde yerleştirilerek tamamen tahrip edilmiş, pusu kurularak gelen askeri birlikler pusuya düşürülmüş ve çok sayıda asker öldürülmüş ya da yaralanmıştır. Sömürgeciler resmi olarak iki jandarma erinin öldürüldüğünü açıkladıysa da, bu, gerçekten çok uzaktır. Ölü ve yaralılar helikopterle üç sefer nakil yapılarak ancak taşınabilmiştir.

4 Eylül günü Şırnak'ın M. Celal Bucak'ı Alixan Tatar'ın şehirdeki evine HRK savaşçıları tarafından baskın düzenlenmiş, 5 çetesi öldürülmüş, 2'si ise yaralanmıştır. Kendisi baskından bir kaç dakika önce bulunduğu odayı değiştirerek pis canını kıl payı ölümden kurtarmıştır.

Bu aile Şırnak'ta kendisine has bir aşireti olmamakla birlikte, devletin kendisine tanıdığı imtiyazlarla tarihten beri yörede bulunan tüm aşiretlerin üstünde bir ağa ailesi olmuş, yöredeki tüm aşiretleri ağalarıyla birlikte kendisine zorla ve baskıyla bağlamış, hemen hemen halktan soymadığı insan kalmamıştır.

Devlet kendisine sınırsız ekonomik ve siyasal imtiyazlar tanımış, Şırnak kömür ocağını onun denetimine vermiş, buradan vurduğu vurgunlarla yörenin en zengini olmuştur. Ayrıca eskiden beri Şırnak'ın tüm dağlık alanlarını onun üzerine tapulamıştır. Şimdiye kadar araziyi parça parça sattığı halde, halen 5-6 köy tüm arazisiyle birlikte onun mülkiyetindedir, halk burada yarıcı durumundadır.

Kendisine öyle siyasal imtiyazlar tanınmıştır ki, devlete işi düşen herkes önce Alixan'a başvurmak zorundadır. Ona bir yığın rüşvet vererek, onu aracı kılarak ancak işini halledebilmektedirler. Bu durumuyla o, devlet içinde, devlete bağlı ve özellikle Şırnak sahası üzerinde ama esasen büyük oranda bu sahayı da aşan küçük bir devlet gibidir. Bu miras tarihten ve aileden gelen bir mirastır.

Yörede tarihten beri gelişen Mudere "Çemê Şexa" isyanı, Eruh'ta "Yakup Axa" isyanı (1925-40 dönemi) gibi bir çok isyanın bastırılmasında daima devletin yanında olmuş, isyanların bastırılmasında aktif rol oynamış bir ailedir. Ajan Alixan, son dönemde yörede PKK tarafından geliştirilen Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı herkesten önce tavır koymuş, kendisi tam bir MİT merkezi vazifesini görürken, özellikle akrabalarından oluşan bir grup insanı silahlandırarak devrimci taraftarları mücadeleye destek vermekten caydırma çabası yürütmüştür. Ayrıca kendisine bağlı ajanlar eliyle devrimci ailelerle ilişki kurarak, dağda silahlı savaşın içinde yeralan oğullarını teslim alma çabasını sürdürmüş, bunu hem örgütü çözmek ve hem de devrimcilerin ailelerinden rüşvet almak amacıyla yapmıştır.

Kısacası, o bu özellikleriyle Şırnak'ın M. Celal Bucak'ı niteliğinde bir haindir. Böylesi bir hain ve çetesine yöneltilen devrimci saldırı eylemi halkta büyük sevinç yaratmıştır.

8 Eylül günü ajan Alixan Tatar'ın Şırnak şehir merkezinin yakınında bulunan benzin istasyonu Kurtuluş Birliklerimizce tahrip edilmiştir.

11 Eylül günü Şırnak şehir merkezinin bir kaç kilometre yakınında bulunan ve Şırnak kömür ocağını koruyan askeri birliğe taktik bir saldırı düzenlenerek pusuya yatılmış, olay yerine gelen panzer aracı pusuya düşürülerek roket atar silahıyla tahrip edilmiş; içinde bulunan bir başçavuş ile iki er öldürülmüş, 4 er de ağır şekilde yaralanmıştır. Bu olay da diğer olaylar gibi kamuoyundan gizlenmiş ancak yöre halkı eylemi duyarak sevinçle karşılamıştır.

Eylül ayı başında Eruh'un Bikat köyüne düzenlenen bir baskında devletin silahlandırdığı Mahmut ismindeki köy bekçisi öldürülmüş, silahı ve tesisatı kamulaştırılmıştır. Bu kişinin ağabeyi Sabri 12 Eylül'den beri muhbirlik yaparak bunu tüm ailesine de bulaştırmış ve kardeşi Mahmut ise açıkça çetecilik yapmıştır. Yörede nefret toplayan bu unsura karşı girişilen eylem halkta büyük etki yaratmış, ajanların cezasız kalmayacağına olan inanç derinleşmiştir.

Ulusal kurtuluş devrimci eylemlerimiz bugüne kadar aralıksız yükselerek düşmanı ve uşaklarını nasıl ki acz içinde bırakmışsa, bundan sonra da daha üst boyutta ve biçimlerde sürerek bu aczi derinleştirecek, tüm halkımızı topyekün bir savaşın içine çekmeye devam edecektir. Gücünü doğru taktik hattımızdan alan mücadelemiz daha da boyutlanarak sürecektir.

★★★

PARTİZANLARIN KALEMİNDEN AĞRI DİRENİŞİ

Baştarafı Syf: 1'de

ki, adeta bir gelenek ve doğal yaşamın zorunlu bir parçası haline gelmişti. Çoğu insan hatta aşiret veya aileler kendi aralarındaki en ufak çelişkilerinin çözümünde ve kazanç sağlanmasında birbirleri hakkında asılsız iftiralara başvurur olmuşlardı. Düşman bu konuda özellikle bazı arkadaşların aile çevreleri üzerinde oynuyor ve bunları mutlaka mücadelemize karşı çıkarmayı hesaplıyordu.

Düşman, cunta öncesinde saflarımızda yer alan ama şimdiye kadar bizimle ilişkisi kurulamayan tek tek unsurları kendi deyimiyle "ıslah" etmeye çabalamaktadır. Hatta bu tür unsurları bizimle ilişkiye geçmeleri doğrultusunda bir arayış içerisine sokmaktadır. Sanırız önümüzdeki dönemlerde karşımıza dikilecek önemli sorunlardan bir tanesi de bu olacaktır. düşmanın bu istemlerini kabul etmeyen veya bu konuda yeterli bir çaba göstermeyenler hemen tutuklanıyorlar.

Cuntadan bu yana devrimci faaliyetlerimiz düşmanı tehdit eden konumdan uzak olmasından dolayı güç bulundurma ve konumlandırması çok zayıftı. Ancak 1985 dönemi faaliyetlerimiz gelişince diğer karşı-tedbirlerin yanısıra askeri güç toparlamaya çalıştı. Ama bundan önce, Erzurum, Kars ve Ağrı illerinde bulunan askeri gücünü, Van üzerinden Hakkari'ye ve Bitlis üzeri ise Siirt mıntıkasına sevk ediyordu. Hangi amaçla götürüldükleri hepimizce malum. Son dönemlerde ise bu sevkiyatı durdurmuş, faaliyetlerimizin geliştiği bu alanlarda karakollardaki mevcudu arttırmak ve operasyon amacıyla hazır tutması için yeni düzenlemeler yapılmaktadır. Ayrıca son olayla birlikte alanda helikopter bulundurmaktadırlar, faaliyetlerimizin onları ne oranda etkilediği ve korkuttuğu açıktır.

D.Beyazıt şehir merkezinde bombalı pankartın asılması eyleminden bu yana alanda operasyonlar kısa aralıklarla devam etmekteydi. Ancak son dönemlerde operasyonlar hem kapsam bakımından ve hem de daha yoğun olarak sürdürülmektedir. Operasyon birliklerine vurduğumuz darbe onun bu konuda başarılı olamayacağını kendisine göstermiş olacak ki, bizi ovada bulunan köylere çekmeye ve köylerde alacağı tedbirlerle imhaya çalışmaktadır. Bu tedbirler ajan-muhbir ağının istenilen çalışmasını sağlamaya yöneliktir. Çünkü Ağrı dağında halkın köylere indirilmesinden sonra her türlü kontr-gerilla faaliyetini, ajan-muhbirlerin gezmesini ve düşmanın hertürlü keşif ve istihbarat faaliyetini engellemek bakımından düşmanı tehdit eden konumu yarattık.

Son dönemlerde izlediğimiz kadarıyla düşman bazı birliklerini harekete geçirerek köy çevrelerinde pusu kuruyor ve ayrıca köylerde silah dağıtmak, "sivil köy koruma bekçileri"ni oluşturmak istiyor. İkincisi henüz uygulamaya konmadığı gibi gerçekleşmesi de zordur.

Alandaki faaliyetlerimizin biçim kazanmasından buyana düşmanın başvurduğu taktiklerden bir tanesi de karşı-propaganda faaliyetidir. Bundaki amacı bizimle kitleler arasındaki ilişkiyi koparmak, halkın bizden ürkmesini ve böylelikle kitlelerin aktif desteğinin engellenmesini sağlamaktır. Örneğin bazı alanlarda bizi basit bir eşkiyanın para vb. amaçlar için kendi akraba çevrelerini katletmesi biçiminde göstermek istiyor.

Bunun dışında halkın malına, canına ve namusuna el atan insanlar olduğumuz biçiminde yoğun bir propaganda faaliyeti vardır. Bunu engellemek amacıyla sözkonusu aşiretler içerisinde yoğun bir propaganda faaliyeti geliştirdik. Bunun dışında dağda bulunan turistik kampa yapılan baskınlarımızda turistlerin para ve pasaportlarına el koymayışımız, bayan turistlere karşı özel muamelemiz ve siyasi içerikli yaklaşımımızın yanısıra aynı alanda eskiden beri varolan hırsızlık vb. olayların hiç birisine rastlanmaması, düşmanın tüm propaganda çabalarını etkisizleştirdiği gibi, halk kitleleri üzerinde olumlu bir intiba bırakmamızı sağladı.

Ajan-Muhbir Yapıya Büyük Bir Darbe Vuruldu

1- Aralık'a bağlı Karakeçili köyünde muhbircilik yapan Tacettin Kesip, Rıza Karapınar ve Turgut Tırpan adlı şahıslara yönelik olarak, 22 Haziran 1985 günü Şehit Akif Yılmaz Grubu tarafından bir cezalandırma eylemi düzenlendi.

Eylemde; cunta sonrasında askerlerle birlikte devrimcilerin peşinde dolaşmak, halkın silahlarını muhbirlemek, halkın malını gaspetmek ve 1985 döneminde çalışma yürüten grubumuzu muhbirlemek gibi suçları işleyen yukarıdaki üç muhbirci ile olay esnasında arkadaşları silahlarından tutarak köylüleri imdadına çağırıp devlete teslim etme girişiminde bulunan Cemal Kesip ve Asya Kesip (Tacettin'in oğlu ve hanımı) devrimcilerin uyarılarına rağman vazgeçmemeleri üzerine vurularak öldürüldüler. Aynı gecede iki grup şeklinde gerçekleştirilen eylemde üçü muhbir toplam beş kişi vurularak cezalandırıldılar.

Eylem sonrasında geri çekilmeden önce köy okulunun duvarına cephe bayrağı, HRK'ye ait pul ve halka ve ajan-muhbir yapıya çağrı yapan elle kaleme alınmış bir bildiri asıldı. Cezalandırılan Turgut Tırpan adlı ajan-muhbire ait bir av tüfeğine el konularak kamulaştırıldı.

Eylem, başta ajan-muhbir yapı olmak üzere sömürgeci faşist güçler üzerinde büyük bir korku havası yarattı. Düşmanla şu veya bu oranda ilişkisi bulunan muhbirciler uzun bir süre kendi köylerini terketmek ve şehirde barınmak zorunda kaldılar. Aynı olay halk kitleleri üzerinde de olumlu bir etki bıraktı.

Sömürgeci-faşist Türk devleti olayı gerçek içeriğinden saptırarak "eşkiyaca" bir eylem biçiminde yansıtmak istediyse de fazla başarılı olamadı.

2- Doğu Beyazıt şehir merkezinde bombalı pankart asıldı ve caddelerde pullama yapıldı. Doğubeyazıt alanında uzun süreden beri süregelen, sessizliği ortadan kaldırmak, başta gençlik olmak üzere tüm halkı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sesiyle uyarmak ve geniş bir kesim üzerinde propaganda etkisi bırakmak amacıyla 6 Temmuz 1985 günü şehit Akif Yılmaz Grubu tarafından şehir merkezinde lise bahçesine bombalı pankar asıldı ve şehirin merkezinde pullama yapıldı.

Bombalı pankartta şunlar yazılıydı: **"Yaşasın Ordumuz HRK - Hêzên Rızgariya Kurdistan"**, **"Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi - ERNK"** sloganlarının yanısıra Parti Sekreteri Adbullah ÖCALAN arkadaşın posteri, şehit Mehmet KARASUNGUR, şehit Besey ANUŞ, Azime DEMİRTAŞ, şehit Mehmet Hayri DURMUŞ, Zeki YILDIZ, Cephe, HRK ve bir savaşçının afişleri ile Cephe ve HRK amblemleri asılıydı. Bu pankart şehir merkezinde (Tugaya yakın) bulunan okul (lise) bahçesine asıldı. Direkte asılı bulunan Türk bayrağı aşağı indirilerek yırtıldı ve yerine Cephe bayrağı yapıştırıldı.

Pankartın asılmasından önce jandarma birlikleri ve mahalle bekçileriyle karşılaşıldı. Ancak düşman silahlı olarak grup şeklinde şehire girişi daha farklı yorumlayıp çatışmadan geri çekilerek, savunmaya geçti. (Olayı Eruh-Şemdinli misali bir baskın olarak düşünüyorlardı.) Pankartın asılmasından sonra şehrin muhtelif caddelerinde Cephe ve HRK amblemleri ile **PKK 7. Yılını Yaşıyor** pulları yapıştırıldı. Şehrin çıkışında bir bekçi silahıyla (av tüfeği) birlikte önce rehin alındı, tespit edildikten sonra mermileri alınarak serbest bırakıldı. Atlara binilerek tekrar üslenme yerine çekilindi. Bombalı pankart, gece saat 12^{00}'den ertesi gün saat 2^{00}'ye dek asılı kaldı. Bu süreye kadar geniş bir halk kitlesi tarafından izlendi.

Bombalı pankartın asılması, Türk bayrağının indirilerek Cephe bayrağının yerine yapıştırılması eylemi, yarattığı siyasal etki bakımından en büyük eylem niteliğindeydi. Kendiliğinden gelişen bir propaganda ile tüm kitleleri doyuran bir biçim kazandı.

3- Mehmet Saltık adlı ajan-muhbirin ve suç ortaklarının yaylası, Şehit Akif Yılmaz Grubu tarafından 15 Temmuz 1985 günü basıldı. Baskın esnasında sözkonusu şahıs hazır bulunamadı. Ancak ona suç ortaklığı yapan şahıslar toplatıldı, gerekli teşhir ve tehdit yapıldı. Muhbirin tüm suçları halka açıklaması ve kabullenmesi koşuluyla suçunun bedeli olarak 100.000 TL ceza kesildi. Bunun 30.000 TL'sı alındı. Bu şahsın suçu: Doğubeyazıt eylemi öncesinde, eylem için kendilerinden gönüllü olarak iki at alınmış fakat ardından ihbar etmişti. Bu şahsın, bu davranışı tüm halka açıklandı, teşhir edildi ve halk tarafından olumluca onaylandı.

4- Doğubeyazıt'a bağlı Süphan Jandarma Taburuna saldırıldı.

21 Temmuz 1985 günü şehit Akif Yılmaz Grubu tarafından, Doğubeyazıt'a bağlı Süphan jandarma taburuna bir saldırı düzenlendi. Saldırıda tabur nöbetçilerinin etkisiz kılınması, devriye arabasının taranması ve tabura ait binanın bombalanması planlandı. Gece saat 23^{45} sıralarında bir grubumuz, taburun içerisine girmeyi başardı. Tabur içerisinde gezen devriye arabası silahla taranarak durduruldu. Nizamiye nöbetçileri etkisizleştirildi ve subay binaları silahla tarandı. Yaklaşık bir saate kadar taburda tek bir silah patlamadı. Uzun bir sessizlikten sonra Doğubeyazıt'tan yardım aldı. Gece yapılan aramalar esnasında işinden evine dönmekte olan iki Süphanlı genç kafaları kasatura ve dipçiklerle ezilerek katledildiler.

İki grup şeklinde gerçekleştirilen eylemde 1 asker öldürüldü, 1'i de ağır yaralandı. Daha sonra kaybın fazla olduğu halk tarafından açıklandı. Ancak devlet, olayı amacından saptırarak hırsızları yakalamak isteyen iki devriyenin birbirleriyle çatışması biçiminde yansıtmak istediyse de, başta jandarmalar olmak üzere yakın köylüler tarafından olay açıklığa kavuşturuldu. Olayın yankısı büyük oldu.

5- Ağrı Dağının 3200 metre yüksekliğinde bulunan devlet turistik tesislerine bir baskın düzenlendi.

26 Temmuz 1985 günü şehit Akif Yılmaz Grubu tarafından yapılan baskında ikisi Alman, 5'i Japon ve 4'ü Türk olmak üzere toplam 11 turist geçici olarak rehin alındı. Turistlere amaçlarımız ve genel mücadelemiz doğrultusunda açıklamalarda bulunuldu. Kendilerine para ve pasaportları tekrar iade edildi. Bir takım teknik araç ve gereçler turistlerden bağış olarak kabul edildi. Devlete ait on hayvan yükü araç-gereç ve malzemeye el kondu, gerisi ise ateşe verilerek yakıldı.

6- 4 Ağustos 1985 günü Ağrı Dağında bulunan (Küp gölü mevkiinde) devlet turistik kampına bir baskın düzenlendi. Şehit Akif Yılmaz Grubuna bağlı bir birim tarafından gerçekleştirilen baskında iki Amerikalı ve iki Türkiyeli turistin üzerleri arandı, inceleme-araştırma vb. belgeler alındı. Kendilerine ait para, pasaport vb. özel eşyalar kendilerine iade edildikten sonra amaçlarımız ve mücadelemiz konusunda siyasal açıklamalarda bulunuldu. Kürdistan sorununa epey ilgi gösterdiler. Kendi ülkelerinde ve kendi halkları içerisinde bu doğrultuda bazı açıklamalarda bulunacaklarını söylediler. Ayrıca kendilerine Ağrı Dağının her türden turistik vb. gezilere kapalı tutulduğunu ve bunun nedenlerini açıkladıktan sonra dağdan aşağı gönderildiler. Geriye kalan teknik vb malzemeye el konularak kamulaştırıldı.

7- 5 Ağustos 1985 günü Ağrı Dağının 3200 ve 4200 metre yüksekliğinde bulunan turist kamplarına baskın düzenlendi. Baskının içerik ve niteliği aynı amaçlıydı. Şehit Akif Yılmaz Grubunun yaptığı baskında 5'i Amerikalı, 5'i Alman, 4'ü Fransız uyruklu turist, geçmişteki gibi aynı muameleye tabi tutuldular. Pasaportları, paraları, dağcılık malzemeleri ve bazı özel eşyalar kendilerine iade edildi. Amaçlarımız açıklandı. Ağrı dağını turistik gezilere kapalı tutmamıza rağmen niçin gelmekte ısrar edildiği soruldu. Bu konuda suçlu görülen şirketin sahibinin durumu ayrıca da şüpheli görüldüğünden elleri-kolları bağlandı ve esir alındı. Tüm turistler birbiri ardısıra ele geçirilen kamplardan aşağı yollandı. Orada çalışmakta olan yöre köylülere propaganda yapıldı. Malzemelerin bir kısmı köylülere dağıtıldı ve geriye kalan tüm teknik malzemeye de el konularak kamulaştırıldı.

Her iki kampa birden yapılan baskın sabaha dek devam etti. Kamp yerlerinde Cephe, HRK pulları ve elle kaleme alınmış bir bildirinin ilişik bulunduğu bir levha asılarak kamp terkedildi.

Yörede turizm işiyle uğraşan şahsa ait bir adet çifte av tüfeğine el kondu ve tavrının belli olması durumunda kamulaştırılması ya da iadesi sonraya bırakılmak koşuluyla alıkonuldu. Sonradan bağış olarak partiye verildi.

Kamp baskınlarından üç gün sonra yaptığımız keşif sonunda ABD'li uzmanlara ait ve onların faaliyetlerine ilişkin birtakım belgeler ve teleskop niteliğinde (yarı yanmış) bir araca rastlandı. Belgelerden anlaşıldığı kadarıyla SSCB aleyhinde bazı keşif vb. incelemeler yaptıkları sonucuna varıldı. Ya da bu doğrultudaki düşüncelerimiz kesinlik kazandı. Sözkonusu belgeler çıkan bir çatışmada tekrar düşmanın eline geçti.

Bu denli turist sorunu ile ilgilenmemizin gayesi şudur. Birincisi, sömürgeci güçlerin Ağrı Dağını halkımıza yasaklamasına misilleme. İkincisi, halkımızın yararına olmayan gezi, inceleme ve her türden faaliyeti yasaklama. Üçüncüsü, Ağrı Dağındaki hareketlerimizi denetlemek isteyen devletin imkanlarını ortadan kaldırma. (telsizle, fotoğrafla vb) Dördüncüsü, turist kılığıyla çeşitli tim vb. rahat hareket imkanlarını ortadan kaldırma ve beşincisi, turistlere, halka yönelik propaganda etkisi yaratma, Türk devletini teşhir etme ve bir takım gereksinim duyulan teknik vb. malzemelerin temin edilmesi gibi amaçlar taşımaktaydı.

Bu yönlü eylemlerimizin kararlı bir biçimde sürdürülmesi düşmanı ürküttüğü gibi, düşmanın geri adım atmasını sağladı. 7 Ağustos günü 9. Kolordu Komutanlığının açıklamaları (Ağrı Dağında çeşitli nedenlerden dolayı turistik faaliyetlerin yasaklandığına ilişkin radyo bildirisi) bunun açık örneğidir. Kararlılığımız kitlelere önemli oranda güven verdi. Hakkımızda yaygınlaştırılan propagandaların etkisini ortadan kaldırdı.

8- 8 Ağustos 1985 günü sömürgeci kolluk kuvvetleri ile çatışmaya girildi.

Yukarıda belirtilen tarihte Ağrı Dağının 3200 metre yüksekliğinde operasyona girişen 200 civarında düşman askeri gündüz saat 13^{00} sıralarında iki kişilik bir devrimci grubuna pusu kurdular. Yaklaşık bir saat kadar süren çarpışmada kararlı bir direnme ile devrimciler birbirlerini himaye etmeleri sonucunda geri çekilmeyi ve düşmanın ummadık bir yerinde çemberi yararak çıkmayı başardılar. Düşmanın büyük bir güçle arazinin en elverişli noktalarını tutarak çembere düşürdüğü devrimcilerin bir saat süren şiddetli çatışmadan sağ-salim kurtularak emin bir araziye ulaşmaları düşmanı şaşkına çevirdi. Kurtulmayı başaran savaşçıların izlerini takip ederek araziyi didik didik arayan düşman askerinin operasyonu devam ederken, devrimciler ise iki ayrı grup şeklinde düşmana darbe vurmak için hazırlık yapıyorlardı. Halk ise kendi köylerinde evlerinin önünde şiddetli çatışmanın sonunu merakla beklemekteydi.

9- 8 Ağustos 1985 günü, yani çatışmanın çıktığı günün geç saatlerinde operasyon birliğine bir saldırı düzenlendi. Şehit Akif Yılmaz Grubuna bağlı iki savaşçı (çatışmadan sağ kurtulan savaşılar) geniş bir manevra yaparak, düşmanın hareketlerini izlemiş ve aynı gün saat 7^{20} sıralarında operasyondan dönerek arazide kamp kuran düşman askerlerine sessizce yanaşmışlar ve otomatik silahlarla saldırmışlardır. Beş-altı dakika kadar süren silahlı çatışmadan sonra düşman askerinden ilk belirlemelere göre altı kişi öldürmüşler ve 10'un üzerinde de asker yaralayarak geri çekilmeyi başarmışlardır.

Düşman panik içerisinde aldığı darbeden ne yapacağını şaşırmış ve olduğu yerde sağa-sola rastgele ateş açarken, yöre halkı günün elverişli saatlerinde saldırıyı düzenleyen devrimcilerin silah sesleriyle sevinç çığlıkları atmışlardır. Ertesi günü yöreye gelen helikopter yedi sefer yaparak ölü ve yaralıları taşımıştır.

Büyük çaplı operasyonların ilk gününde düşmana vurulan böylesine bir darbe onun tüm umutlarını kırmış, arazide bekleme cesaretini göstermeyerek geri çekilmiştir. Bu esnada yol üzerinde rastladığı ne kadar oba varsa uğramış ve halkı sıra dayağından geçirdikten sonra gitmiştir.

Olayın çap ve nitelik bakımından büyüklüğü siyasal ve askeri faaliyetlerimizde görülen bir gelişme ortamı yaratmış, kitleleri oldukça etkilemiş ve düşmanı ürkütmüştür. Olay yerine gelen gazeteciler, yol üzerinde uğradıkları köylerde olayın çok büyük olduğunu belirtmişlerdir.

Şehit Akif Yılmaz
Silahlı Propaganda Grubu

YENİ DÖNEM ŞEHİTLERİMİZ BAĞIMSIZ VE ÖZGÜR KÜRDİSTAN'A GİDEN YOLDA YÜKSELEN YIKILMAZ ABİDELERİMİZDİR!

Ulusal Kurtuluş direnme savaşımız halkımızı topyekun bir halk savaşı içinde ayağa kaldırma yolunda güçlü adımlarla ilerliyor. 15 Ağustos 1984'de savaşçının ilk kurşunları ile yakılmış olan direniş alevi, hergün ülkemizin bir diğer parçasını içine alarak tüm Kürdistan'ı sarmaya başlıyor. Kürdistan halkı hergün bir parça daha uyanarak ve devrimci eylemlerimizin coşkun yankıları ile sarsılarak mücadele ile bütünleşiyor! ERNK bayrağı altında saf tutmaya başlıyor.

Buna karşılık sömürgeci düşman gittikçe daha çok vahşileşiyor. Sonunun yaklaştığını gören vahşibir hayvan gibi kudurganlaşarak, ağzından köpükler saçarak çılgıncasına sağa-sola saldırıyor, yakıyor; yıkıyor, öldürüyor. Böylelikle, yaşamaya hakkı kalmamış, çürümüş varlığını biraz daha ayakta tutabileceğini umudediyor.

Evet, Kürdistan'da kıyasıya bir savaş yaşanıyor. Yaşamasının Kürdistan'daki çağdışı varlığını sürdürmesine bağlı olduğunu bilen, ölmemek için tüm gücünü ortaya koyan ve insanlıkdışı hiçbir yönteme başvurmaktan çekinmeyen faşist Türk sömürgeciliği ile yaşamasının bu savaşı kazanmasından geçtiğini bilen, binlerce yıllık karanlık tarihini tersyüz ederek çağa ulaşmak isteyen ve bunun için tüm varlığını ortaya koymuş bulunan Kürdistan halkı arasında bir savaş bu. Her iki güç de tarihi bir dönemden geçtiğinin ve bu ölüm-kalım savaşında mutlaka zafer kazanmak zorunda olduğunun bilincinde. Ve bu, savaşı daha da acımasız kılıyor. Düşman, çağdaş donanımına, bir milyona yaklaşan ordusuna, tarihsel deneyimlerine ve barbarlığına güveniyor. Halkımız ise kendisine yol gösteren çağdaş, doğruluğu pratikte kanıtlanmış bir devrimci çizgi ışığında mücadele eden şanlı bir önder partiye, davaları uğruna hiçbir güçlükten yılmayan kararlı önderlere, sonsuz bir direnme kararlılığı ve azmine sahip. Düşman ne yaparsa yapsın yenilmeye mahkum, halkımız ise mutlaka zafer kazanacak, çünkü tarihin akışı ondan yana.

İşte bu nedenledir ki, düşman, Roma imparatorlarını ve Rus Çarlarını aratmayacak bir gözü dönmüşlükle saldırıyor. Ordusunun hemen tamamına yakın bir kısmını Kürdistan'a yığarak şehirleri, kasabaları, köyleri ve dağları en ücra köşelerine dek ablukaya alıyor, uçan kuşun bile hareketlerini denetlemeye çalışıyor. Yalnızca ordusuyla da yetinmeyerek hertürlü uşağını ve işbirlikçisini harekete geçiriyor. Umutlarını birkez daha ihanete bağlayarak çağrılar yapıyor, vaadlerde bulunuyor ve yasa üstüne yasa çıkarıyor. Halkımızı açlığa mahkum ederek göçe zorluyor, böylelikle "denizi kurut, balığı yakala" politikasını hayata geçirmeye ve savaşçıyı yaşam kaynağı olan halktan koparmaya çalışıyor. Operasyon üzerine operasyon düzenliyor, bir kişinin üzerine tankıyla, topuyla ve uçağıyla onbinleri gönderiyor ve böylece sonuç almaya, yakılan devrim ateşini söndürmeye çalışıyor.

Bütün bu saldırılara, üstün düşman gücüne ve olağanüstü zor koşullara karşılık savaşçı direniyor. Ve üstelik düşmana darbe üstüne darbe vurarak, devrimi hergün biraz daha ileriye götürerek ve halkı örgütleyip ulusal kurtuluş yolunda seferber ederek direniyor. Partimizin devrimci çizgisi ve doğru devrimci taktiği ışığında mücadelesini yükselterek hergün daha geniş alanlara ve çevrelere açılıyor. Faşist devletin siyasal yapısını alt-üst ediyor, bunalımını derinleştiriyor. Sayısı yüzbinlere varan sömürgeci orduyu acz içinde bırakarak iç çelişkilerini kızıştırıyor. Bunun bir sonucu olarak sömürgeci ordu saflarında bunalımlar, intiharlar, kaçışlar artıyor; korku ve panik büyüyor. Kurtuluş Birliklerimiz, düşmana yönelttikleri devrimci saldırılarla ona büyük kayıplar verdirerek içine düştüğü çıkmazı derinleştiriyor.

Diğer taraftan devrimci direniş savaşımızdaki sürekli gelişme halk kitlelerinin sempatisini derinleştirerek aktif desteğe dönüştürüyor. Giderek daha geniş Kürdistanlı kitleler, ulusal kurtuluşçu saflarda yer alarak düşmana karşı mücadeleye bizzat katılıyor. Kürdistan tarihinin en şanlı başkaldırısını HRK önderliğindeki halkımızın yükselen mücadelesinde yaşıyor. Bu gelişmeler ışığında Kürdistan halkı şimdi geleceğe daha güvenli bakıyor, zafere inancı pekişiyor.

Ancak bütün bu gelişmeler bedelsiz gerçekleşmiyor. Atılan her adım çok büyük acılar, eşi görülmedik fedakarlıklar ve halkımızın en değerli varlıkları olan öncülerinin dökülen kanları üzerinde yükseliyor. Halkımız kazandığı her mevkiyi dişe diş bir mücadeleyle ve kanla besleyerek elde etmek ve yine bunlar pahasına korumak zorunda kalıyor. Kürdistan devriminin karakteri ve karşıdaki düşmanın niteliği gözönüne getirildiğinde bunun başka türlü olamayacağı rahatlıkla anlaşılır. Her devrim büyük acılar pahasına ve yüzbinlerin, milyonların kanı dökülerek zafere ulaşmıştır. Bu gerçek Kürdistan devrimi sözkonusu olduğunda çok daha yakıcıdır. Bizde devrim belki de dünyadaki bütün devrimlerden çok daha fazla olarak büyük zorluklarla mücadele içinde ve çok daha ağır bedeller ödenerek gerçekleştirilebilecektir. Bu bizim, devrimimizin ulusal ve uluslararası planda oynayacağı rolle ve karşısında savaştığımız düşmanın karakteri ve uluslararası arenadaki yeri ile doğrudan bağlantılıdır. Üstelik Kürdistan'ın tarihten beri içine sürüklenmiş olduğu olumsuz yapı ve halkımız üzerindeki derin tahribatlar da bu zorlukları bir kat daha arttırmaktadır.

Partimizin başından beri birçok kereler belirttiği gibi, Kürdistan toplumunda direnmenin bedelleri ağır olacaktır. Koşullar bunu zorunlu kılmaktadır ve Partimizin bugüne kadarki devrimci pratiği bu gerçeği açıkça doğrular niteliktedir. Daha ilk adımında kanla-barutla boğulmaya çalışılan bir mücadele elbetteki gelişme kaydettikçe çok daha büyük saldırılarla yüzyüze gelecek ve ağır kayıplar pahasına zafere gidebilecektir. Bu gerçeklerden dolayıdır ki, Kürdistan devrimi zafere gidebilmek için nesilleri gözden çıkarmak, yüzbinleri feda etmek zorundadır. Zafer mutlaka kazanılacak ama bu kolay ve az bedelle olmayacak, olamayacaktır. Partimiz, yola çıkarken bu gerçeği iyice bilince çıkarmış ve halkımıza kolay bir kurtuluş vaadetmemiştir. Aksine, ona, kendisini çok büyük acılara, zorluklara ve kayıplara hazırlaması gerektiğini her zaman hatırlatmış, onu böylesi bir mücadeleye hazırlamıştır. Aynı şekilde Parti kadroları da yola çıkarken bu gerçeğin bilincinde olarak ve gönüllüce mücadeleye atılır ve ölüm karşılarına çıktığında onun üzerine başı dik ve tereddütsüzce yürümeyi bilirler. Onlar birgün bile olsa davaya daha uzun bir süre hizmet etmek için tüm olanaklarını seferber eder, ama ölümün gelip dayatması karşısında acz içine düşmezler ve ölümlerini de gerçek bir eyleme dönüştürerek şehitlik gibi yüce bir mertebeye ulaşırlar.

Devrim şehitleri, izinde yürüdüğümüz manevi komutanlarımızdır.

Partimiz ulusal kurtuluş mücadelesine atıldığından bu yana sayısı birkaç yüze varan şehit verdi. 15 Ağustos atılımı ardından düşmana karşı silahlı direniş savaşımızı geliştiren ve en ön saflarda savaşan onlarca değerli parti kadrosu şehitler zincirine yeni halkalar olarak eklendiler. Sömürgeci faşizmin halklarımız üzerine gerdiği karanlık perdeyi yırtmak; faşist ordunun çizmeleri altında ezilen, horlanan, açlığa ve yokluğa mahkum edilen ve hertürlü insani hak ve değerleri gaspedilen, halklarımıza yeniden umut ve güç vermek; onları bu çürümüş, çağdışı güruha karşı savaş içine çekmek için olağanüstü zor koşullarda ve her an ölümle burun buruna savaş yürüttüler ve yüce değerler yaratarak şehit düştüler. Sömürgeci ordu ve devlet efsanesini yerle bir ederek düşmanın yenilebilirliğini gözler önüne serdiler, bir avuç savaşçı karşısında böylesine acze sürüklenen bu insanlık dışı güruhun uzun ömürlü olamayacağını gösterdiler. Sindirilmiş olan halk kitlelerini sarsıp kendilerine getirdiler ve ulusal kurtuluş yolunda ayağa kaldırdılar. Onlar bağımsız ve özgür Kürdistan'a giden yolu kanlarıyla döşediler ve büyüklükleriyle bu yolda zafere dek yürümeyi karşı konulamaz bir emir haline getirdiler. Onlar Kürdistan gibi tarihin tüm olumsuz tortularının üst üste bindiği bir ülkede, Türk devleti gibi gelmiş geçmiş en barbar ve vahşi bir gücün dayattığı çağdışı sömürgeciliğe karşı insanca bir yaşam, bağımsız bir ülke ve özgür bir halk uğruna toprağa düşen yüce değerlerimiz; tarihin bin yıllık olumsuz mirasını ters yüz etmenin kaçınılmaz bedelleri; geleceğini yaratma ve çağa ulaşma yolunda ayağa kalkmış köle bir halkın en önünde yürüyen önder savaşçıları ve özgür geleceğimizin yaratıcılarıdırlar.

Mücadelemiz bu değerli öncülerin yaratıcılıkları ve direnişleri üzerinde yükselerek yeni bir aşamaya gelmiş dayanmıştır. Bu aşama, bugüne kadar öncü tarafından şerefle taşınan mücadele bayrağının artık halk kitlelerinin elleri üzerinde yükseltileceği bir aşamadır. Geniş halk kitlelerinin önderlerinin yol göstericiliğinde daha aktif bir konuma yükseleceği ve mücadelemizin halklaşacağı bir aşamanın eşiğinde bulunuluyor. Bu aşamanın başarıyla yaşanabilmesi için yurtsever Kürdistan halkını ERNK saflarında örgütlemek, onları savaşın kurallarına göre eğitmek ve Kurtuluş Birliklerimizi daha da besleyip güçlendirmek gerekiyor.

İşte böylesi tarihi görevleri yerine getirerek mücadelemize yeni bir ivme kazandırma çabalarının yoğunlaştığı son dönemlerde Partimiz değerli kadrolarından bazılarını daha peşpeşe toprağa verdi. Bu gelişme karşısında, umutlarını Partimizin bu dönemi aşamayarak imha olacağına bağlayan bazıları gözledikleri anın nihayet geldiğini zannederek sevinç içinde ellerini oğuşturup beklemeye koyuldular. Hemen belirtelim ki, bu bekleyiş sonu gelmeyecek beyhude bir bekleyiştir. Çünkü **PKK HALKTIR; BİTİRİLEMEZ!** Bu yoldaşlarımız mücadelemizin içinde geçmekte olduğu geçiş aşamasının kaçınılmaz bedelleridirler. Evet, mücadelemiz bir geçiş aşamasını yaşamaktadır. Bugüne kadar öncü tarafından başarıyla yükseltilen mücadelenin geniş halk kitlelerinin katılımıyla boyutlanacak bir mücadeleye dönüştürülmesini hazırlayan bir geçiş aşaması bu. Geçiş dönemleri, eski çalışma biçimlerinin yerine yenilerinin geçirildiği, eski örgütlenmelerin yenileri ile beslenip zenginleştirilmelerinin ya da yerlerini bütünüyle yenilerine terketmelerinin kaçınılmaz olduğu, bir anlamda alt-üst oluş dönemleridir. Bu nedenle de en çok kayıpların verildiği can alıcı dönemlerdir. Böylesi dönemlerde bazı bedeller ödenmek zorundadır. Ancak bu bedeller, usta çalışma tarzı, dikkat ve uyanıklılıkla en aza indirilmelidir. Yeni dönemin başarısı biraz da geçiş döneminin başarıyla atlatılmasına bağlıdır.

Bu değerlendirmeler ışığında bakıldığında görülecektir ki, bugüne kadar meydana gelen şehit düşme olayları, gelişme ve güçlenmenin ortaya çıkardığı şehit düşme olaylarıdır, çürüme ve dağılmanın değil. Son dönemlerde hayatlarını mücadele içinde kaybeden yoldaşlarımız da yeni döneme doğru gidilirken sürekli ve kararlı bir devrimci mücadelenin verildiği şanlı bir dönemin şehitleridirler. Onlar, düşmanın hertürlü yıkıcı, karşı-devrimci politikaları dayattığı zorlu bir dönemde, sayısız pusuyu aşarak halka bilinç götürdükleri, onu örgütledikleri bir faaliyet içinde görkemli direnişler sergileyerek şehit düştüler. İçinde bulunulan döneme güçlü bir devrimci karşılık vererek şehitlerimizin anılarına sürekli bağlılığı yaşamlarında sergilediler ve toprağa düşerlerken bu görevi geride kalanlar için de bağlı kalınması gereken biricik değer olarak dayattılar.

Şehadet, tarihimizin bu aşamasında artık sık sık karşımıza çıkacaktır. Mücadelemizin ulaştığı boyutların bir ürünü olarak her geçen gün daha çok sayıda insanımız toprağa düşecektir. Ama bu hiçbir şekilde ölümün kolayca kabulleneceği anlamına gelmemektedir. Özellikle de öncü için, yaşamak, mücadeleye daha uzun süreler önderlik etmek, en az direnmek kadar vazgeçilmez bir görev, mutlaka yerine getirilmesi için çalışılması gereken bir sorumluluktur. Öncüyü korumanın tüm tedbirleri alınmak zorundadır. Dikkatsizliğin, tedbir noksanlığının önüne geçmek vazgeçilmez bir görevdir. Düşmana karşı uyanıklılık asla elden bırakılmamalıdır. Unutulmamalıdır ki, düşman zayıftır, acizdir ama sonderece sinsi ve alçaktır da. Savaşçının en küçük bir açığını, tedbirsizliğini ve dikkatsizliğini kollamaktadır. O, darbelerini ancak böylesi bir açık yakaladığı zaman vurabilmektedir. Düşmana koz verecek, onun işini kolaylaştıracak, hatalardan sakınılmalıdır. Bizim en güçlü silahımız aklımız, devrimci çizgimiz, ustalığımız ve ileri görüşlülüğümüzdür. Düşmanın sonderece güçlü ve modern silahlarını, ancak bu silahlarımızı sonuna kadar ustaca kullanarak işlemez kılabiliriz. Bu eşitsiz savaşı ancak böyle kazanabiliriz.

Mücadelemizin zaferine giden yolu aydınlatan devrimci bir çizgiye ve dönemin sorunlarına cevap veren doğru-devrimci bir taktiğe sahibiz. Bunların gerekleri güçlü bir tarzda yerine getirildiğinde en az kayıp ve en büyük başarıyla aşılamayacak dönem yoktur. Içinde bulunduğumuz dönem ancak taktiğimizin güçlü bir uygulanması ile aşılabilecektir. O halde, Parti taktiği iyi kavranmak ve gerekleri yerine getirilmek zorundadır. İnsiyatif, nerede, ne zaman ve nasıl kullanılacağını tesbit etmeyi içerir. Bu, aynı zamanda doğru, yeterli ve etkin bir yönetimin varlığını da şart koşar. Bu ikisi birleştiği zaman kayıplar azalacak ve başarılar artacaktır. Üzerinde sürekli durulan bu nokta aşılmadıkça kayıplar önlenemez. İçinden geçilen aşamada artık amatörlüklere ve yetersizliklere izin verilemez. Bu tür yetmezliklerin kayıplara yol açması kabul edilemez. Kürdistan'da bir kadro yetiştirmenin nelere mal olduğu, ne kadar uzun bir süre ve çetin bir çabayı gerektirdiği ve kadroların mücadelemizdeki can alıcı rolleri iyi bilinmektedir. Ve yine bilinmektedir ki günümüzde halka, Partiye, şehitlere bağlılık, yüzbinleri örgütleyip mücadeleye seferber etmeyi, onlara savaşta komuta etmeyi ve bunun için de mümkün olduğu kadar mücadele içinde yaşamasını bilmeyi gerektirmektedir. Elbetteki Kürdistan'da mücadele veren herkes her an ölümle yüzyüze gelme tehlikesiyle de karşı karşıyadır ve bu an geldiğinde şerefle direnerek ölmesini de bilecektir. Ama bu anın gelişi bizim hata ve dikkatsizliklerimizden dolayı erkene alınmamak zorundadır.

Bugüne kadar şehit düşen yoldaşlarımızın anılarına vereceğimiz en güzel karşılık, her birinin güçlü değerler ifade eden soylu yaşamlarını kendi yaşamlarımızda somutlaştırmak; onların aramızdan erken ayrılmalarına yol açan ve bizden kaynaklanan ne kadar yetmezlik varsa onları gidermek ve Partimizin bugün en çok ihtiyaç duyduğu taktik hattımızın yetkin bir uygulamaya kavuşturulması görevini başarmak olacaktır.

Düşmandan intikam alınacaktır. Yoldaşlarımızın intikamı acımasız olacaktır. Bunun ilk adımları atılmakta, güçlü gelişmelere yol açılmaktadır. Bu yoldaşlarımızın şehit düştükleri alanları tek tek mücadelemizin birer meşalesi haline getireceğiz. Bu şiarı asla dilimizden düşürmeyecek ve gereklerini mutlaka yerine getireceğiz. Bunu gerçekleştirmekten bizi hiçbir güç alıkoyamayacaktır.

***Zafer, PKK Önderliğinde Direnen Kürdistan Halkının olacaktır!**

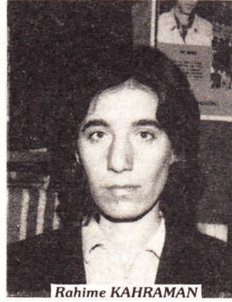
KÜRDİSTAN KADINI DEVRETTİĞİNİZ MÜCADELE BAYRAĞINI DAHA DA YÜKSELTECEKTİR!

Devrim dönemleri toplumların yeniden doğuş dönemleridir. Eskinin köhne düzenine ya da yabancı egemenliklere karşı ayağa kalkan toplumlar ideolojiden politikaya ve yaşam biçimlerinden kültürlerine kadar her alanda köklü bir değişimi yaşar; eski yapılardan sıyrılarak gelecek toplumun en özgün değerleriyle yoğrulmuş yepyeni yapılara kavuşurlar. Bütün bir devrim sürecini ve sonrasını kapsayan bu dönemler toplum yaşamının en sancılı dönemleridir. Eskinin yerle bir edilerek yeninin yaratıldığı böylesi dönemlerde toplum yaşamının en acı, en sevinçli olayları içiçe yaşanır; gelişmenin ortaya çıkardığı geleceğin en soylu ve güzel olguları, iyice su yüzüne çıkan geçmişin tüm tortuları ile kıyasıya bir savaşa girişir; geleceğin tüm görkemliliği ile geçmişin çürümüşlüğü ve iğrençliği apaçık gözler önüne serilir. Toplumda yaşanan bu alt-üst oluş kendisini en belirgin tarzda kişilerin şahsında ortaya koyar. Toplumun bağrında en keskin bir biçimde yaşanan geçmiş ile geleceğin kavgası sınıfların şahsında olduğu kadar tek tek bireylerin bünyesinde de derinliğine ve acımasızca yaşanır. Bir yanda eski topluma ya da sömürgeciliğe mahkum olmuş bireylerin şahsında tutuculuk ve gericilik iyice derinleşip çürümüş ve çağdışı bir karakter tüm çirkinliği ile sergilenirken, diğer yanda yeniye ve çağdaş alana ulaşma kavgası veren bireylerin şahsında eskiye karşı kıyasıya bir mücadele içinde geleceğin tohumları filizlenir. Gericiliğin temsilcileri ya da onun tutsakları olanlar en bayağı ve insanlıkdışı biçimlere bürünürken, geleceğin yaratıcılarının şahsında insanlık en görkemli çağını yaşar. Toplumun tüm tortularına karşı savaş, kişiliklerde daha da acımasız bir tarzda yaşanarak, toplumun bireylere egemen kıldığı korkaklık, bencillik, boyuneğiş ve her türlü yaratıcılığın mezarı olan kölece itaat yerini, fedakar, cesur, yaratıcı, canlı ve en güzel ahlaki meziyetlerin temsil edildiği bir kişiliğe bırakır. Ancak bu, zorlu, çok zorlu bir savaşı gerektirir. Öyleki, tüm beyin ve yürek gücünün seferber edilmesi, asırlardır süregelen yapının egemen özelliklerine karşı inatçı bir mücadelenin sürekli kılınması ve baştan ayağa eleştirici ve direnişçi bir kişilik gücünün ortaya konulması gerekir. Kişinin dört bir yanını saran, derin, onu her an içine çekip yutabilecek denli tehlikeli bir bataklığın ortasında hayatta kalma savaşı vermeye benzer bu savaş. Bataklık güçlüdür ve üstelik binbir bağla kişiyi çepeçevre sarmış, adeta kendisine bağlamıştır. Böylesi bir bataklıktan kurtuluş, sıradan bir çaba, sıradan bir fedakarlık, sıradan bir

Hanım YAVERKAYA

diren... diren
sen de diren
köle Kürdistan kadını
sana seslenir
Azimelerin Beseylerin
ölümsüz ruhları
omuz omuza savaş
evlatlarınla
aynı yürekten haykır
bağımsızlığı

Rahime KAHRAMAN

vakit çok geç
zaman hiç kalmadı
ağlamaya
ve de yas tutmaya
kuşan önce silahını
sonra da ağıt yak
kahramanlara
ateşle mavzerini
eşlik etsin ağıtlarına
müziği olsun

Çiçek SELCAN

yine yaksın yürekleri
bir daha
fitili olsun
tutuştursun direniş ateşini
ve sık yumruğunu
taş gibi insin yüreğine
kükresin bir daha
kin ve intikam hırsın
vur bir daha yüreğine
bin defa vur

beyin ve yürek gücüyle mümkün değildir. Kurtuluş için tüm yeteneklerin sonuna kadar geliştirilmesini ve bir an bile umutsuzluğa, inançsızlığa düşmemeyi gerektirir. Aksi halde yutulmak, yokolmak işten bile değildir.

Bu gerçeklik Kürdistan toplumu için çok daha yakıcıdır. Kürdistan toplumunun içinde bulunduğu çağdışı geriliğin boyutları ve insanlarımızı içine soktuğu korkunç yapı bilinmektedir. Diğer toplumlarda yaşanan gerçekler, Kürdistan'daki sömürgeciliğin uzun tarihi ve karakteri gereği, Kürdistan'da birkaç kat daha olumsuz ve acınacak boyutlardadır. Kürdistan toplumu kendisine yabancılaştırılmış bir toplumdur. Sömürgeciliğin dayattığı bu yabancılaşma her türlü insani değere, iyi ve güzele ait ne varsa ona yabancılaşmayı da sürekli besleyen bir zehir durumundadır. toplumumuza egemen kılınmaya çalışılan bu çağdışı yapı, insanlarımızı sonderece geri ve kabul edilemez bir konum içerisine sokmuştur. Hertürlü ilkel ve gerici anlayış ve politikalar bizzat sömürgecilerce dayatılarak ve insanlarımız bu yapı içerisinde boğulmaya çalışılarak çağdan kopmuş ve utanç verici bir yaşama hapsedilmiş bir toplum yaratılmıştır Kürdistan'da. Toplumumuzun bu yapısının insanlarımız üzerindeki tahribatları çok büyük olmuştur. Geleceği yaratmaya aday tüm iyi özellikler bu çağdışı yaşam içinde sürekli törpülenerek sonderece ilkel, geri ve geçmişin uyuşturucu, yabancılaştırıcı ve köleleştirici yapısı içine hapsedilmiş kişilikler topluma egemen kılınmıştır. Bu çağdışı yaşamın kadınlarımız üzerindeki olumsuz etkileri çok daha katmerlidir. Sömürgecilerin yarattığı ortamın olumsuz etkileri altında çağdışı bir yapı içinde boğulan toplumumuzun kadınlara bakış açısı da sonderece daraltılmış, aşiretçi-feodal anlayışların çok yönlü tahribatları olmuştur. Toplumumuzu çepeçevre saran zincirler kadınlarımızın boynuna birkaç kat daha dolanarak onları toplumda hiçbir hakkı ve saygınlığı olmayan, kölelerin köleleri haline getirmiştir. Sömürgecilerle doğrudan yüzyüze gelmemeleri yabancılaştırma politikasından etkilenmelerini sınırlamış ve yurtsever özlerini korumalarını sağlamış da olsa toplum içinde hiçbir etkinliklerinin olmayışı bu yurtsever özün uzun süre içten içe yanan bir ateş olmaktan öteye gidememesi sonucunu doğurmuştur.

Ancak ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi ile birlikte devrim sürecine giren Kürdistan toplumunda da her alanda bir alt-üst oluş yaşanmaya başlanmıştır. Çürümüş varlıklarını ayakta tutmaya çalışan gerici öğelerle geleceği yaratma kavgası veren ilerici öğeler arasında süren kıyasıya savaş, kendisini toplum bireylerinin şahsında da ortaya koymaktadır. Yeniye karşı eskinin savunuculuğuna bağnazca sarılanlar her gün çağdan biraz daha uzaklaşarak kişilikte derin bir tükenişi yaşarken, bunların aksine çağa ulaşma kavgası verenler, yani ulusal kurtuluş mücadelemizin saflarında yer alanlar, kişiliklerinde de köklü değişimleri yaşamakta, geçmişin tüm olumsuz etkilerine savaş açarak kişiliklerini yenilemekte, yetkinleştirmektedirler. Kısacası, ulusal kurtuluş savaşımız içinde yeni bir Kürdistanlı tip doğmaktadır. Bu tip, geçmişin edilgenliğine, köle ruhluluğuna, yaratıcılıktan uzak kişiliğine, boyun eğmeciliğine ve duyarsızlığına karşı amansız bir mücadele içinde pişmekte; yaratıcı, bilinçli, çalışkan, fedakar, cesur ve çağdaş bir öncü kişiliğe, baştan ayağa direnişçi bir kişiliğe ulaşmaktadır. Halkımızın çağa ulaşma çabasının bir parçası olan bu kişilik savaşımı çok büyük güçlüklere karşı inatçı ve kıyasıya bir mücadele içinde sürdürülmekte; binlerce yıllık kölelik tarihinin ürünü olan gerici tortulardan sıyrılmak ve çağın ilerici özelliklerine kavuşmak zorlu bir savaşı gerektirmektedir. Bu mücadele içinde çok büyük acılara, zorluklara ve fedakarlıklara katlanmak ve gerektiğinde ölümü göze almak zorunlu olmaktadır.

Toplumumuzda yaşanan bu savaştan en çok etkilenen ve bu savaş içinde yeniden doğuş kavgası veren bir kesim de Kürdistan kadınıdır. Kürdistan kadını, kendi kurtuluşunu Kürdistan'ın kurtuluşunda görerek, yurtsever özünün de etkisiyle ulusal kurtuluş savaşı saflarına koşmakta, Kürdistan'ın zincirleriyle birlikte kendi zincirlerini de parçalama savaşı yürütmektedir. Toplumsal yapının üzerinde yarattığı tahribatlar daha vahim olan, yıllardır sımsıkı içine hapsedildiği kölece yaşamın olumsuzluklarından daha derinden etkilenmiş bulunan Kürdistan kadını özgür ve çağdaş bir yaşama ve kişiliğe ulaşma yolunda yürüttüğü bu kavgada daha da büyük çaba ve fedakarlık ortaya koymak zorunda kalmaktadır. O yalnızca sömürgecilere karşı değil, toplumda varolan her türlü bağnaz ve feodal yapıya karşı da yürüttüğü mücadelesinde adeta dişle-tırnakla direnmek, bu direnişinde çok büyük sabır göstermek zorundadır. Çünkü o yalnızca sömürgeciler ve işbirlikçilerine karşı değil, aynı zamanda mevcut topluma karşı da bir özgürlük savaşı yürütmektedir ve toplumun binlerce yıllık bağnaz anlayışlarına olduğu kadar kendi bünyesine egemen kılınmış bulunan geriliklere ve köleliğe de savaş açmış bulunmaktadır. Bu nedenledir ki onun savaşı çok daha geniş boyutlu, zorlu ve acımasızdır.

Tüm toplumumuzu ulusal kurtuluş mücadelemiz içinde yeniden yaratma savaşımı veren Partimiz PKK saflarında, toplumun en seçkin önderleri yaratılırken Kürdistan kadını da bu saflarda değerli önderlerini yaratmış bulunmaktadır. Geçmişte cezaevleri ve dağlarda görkemli kişilikler sergileyen Kürdistan kadınının bu değerli öncülerine yeni dönem ulusal kurtuluş savaşımızın yükselmesi sürecinde yenileri eklendi. Modern ulusal kurtuluş mücadelemiz, silahlı direnme savaşımızın ilk kadın şehitlerini vermiş bulunmaktadır. Mücadelemizin ülke zemininde yeniden yükseltildiği bu dönemin ilk kadın şehitleri olarak bu yoldaşlarımızın mücadelemizde anlamlı yerleri vardır. Onlar düşmana karşı silahlı direnme savaşımızda şehit düşerken, yeni dönemde bu mertebeye ulaşan ilk kadın direnişçilerimiz olarak Kürdistan kadınının direnmeci ve komünist sembolleri haline gelmişlerdir. Onların şahsında Kürdistan kadını mücadelemizde saygın bir yer edinerek kendisini kanıtlamıştır. Onlar, kadının mücadelemiz içinde ne kadar yücelebileceğinin ve ne kadar değerli özellikler ortaya koyabileceğinin soylu örnekleri olmuş, Kürdistan kadınının geçmiş isyanlar döneminde göz kamaştırıcı bir tarzda ortaya koydukları seçkin özelliklerini modern temellerde ve Partimizin devrimci çizgisi ile daha da yücelmiş olarak gözler önüne sermişlerdir.

Peşpeşe direnerek şehitlik gibi yüce bir mertebeye ulaşan Hanım YAVERKAYA, Çiçek SELCAN ve Rahime KAHRAMAN yoldaşlar, Kürdistan kadınının bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizdeki yerini kendi soylu mücadele yaşamları ile ortaya koymuş, tüm Kürdistan kadınına tutması gereken yolu göstermişlerdir. Onlar, kadının devrimdeki rolünün onurlu örnekleri, bu yolda sembolleşmiş birer önder olarak milyonlarca Kürdistanlı kadına karşı konulmaz bir çağrı olmuşlardır. Bu çağrı öylesine yüce, öylesine güçlü ve öylesine sürükleyicidir ki Kürdistan kadını, ona mutlaka ses verecek, onların yürüdüğü yolda yürüyerek zaferin yaratılmasına kendini adayacaktır.

Cefakar Kürdistan Kadınının Yiğit Komutanı, ANIN MÜCADELEMİZE ÖNDERDİR

Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi ile birlikte kendi kurtuluşunu ülkenin kurtuluşuna bağlayarak savaşa atılan ve bu savaş içinde yeniden doğuş mücadelesi veren yoldaşlarımızdan birisidir Hanım YAVERKAYA. O'nun mücadele yaşamı yukarıda belirlediğimiz olguların en derin tarzda yaşandığı soylu bir mücadele yaşamıdır. O, sömürgeciliğin yabancılaştırma politikalarına karşı yurtsever özelliklerini ve küçük-burjuva etkilenmelere karşı da saf halk özelliklerini korumayı başarmış bir yoldaşımız olarak, Kürdistanlı köylü kadının mücadele içindeki tipik bir örneğini teşkil etmiş, halkımızın bu kesiminin devrimcileşme sürecinde sahip olduğu olumlu özellikler kadar karşı karşıya bulunduğu büyük zorlukların da şahsında en net biçimde açığa çıktığı bir yoldaşımız olmuştur. Kürdistan köylü kadınının yozlaşmamış, temiz ve olgun kişiliği, yorulmak bilmez çabası, engin fedakarlığı, cesareti ve yiğitliği, O'nun şahsında açıkça yaşanmış, ulusal kurtuluş mücadelesinde bu kesimin savaşçı bir karekter sergileyerek gerektiğinde ölümün üzerine korkusuzca yürüyebileceği kanıtlanmıştır. Ancak O'nun şahsında sergilenen bir diğer gerçeklik de vardır ki, o da yüzyıllardır kölece bir boyunduruk altında her türlü gelişimine set çekilmiş Kürdistan kadınının devrimcileşme kavgasında son derece çetin, sancılı ve büyük çabalarla yoğrulmuş bir mücadele yürütmek

hıçkırmak gözyaşı dökmek
için değil
vur ki daha hırslı çarpsın
yaralı yüreğin
sevdan (bağımsızlık) için
yiğit Kürdistan kadını
yolma saçlarını asla
yavrum şehit düştü diye
yetiştir bin kahraman
daha
intikam için
aldanıp zaman bekleme
çattı zaman seni bekliyor
koş isyan bayrağı altında
saf tut
köle Kürdistan kadını
unutma hiçbir an bile
namus ayaklar altında
inim inim

Hanım yoldaş, askeri eğitim sürecinde iken

zorunda olduğu, toplumun eseri olan geri yapıdan sıyrılıp yaratıcı ve özgür bir kişiliğe ulaşmanın böylesi zorlu ve sürekli bir mücadeleyi gerektirdiğidir. İşte Hanım YAVERKAYA yoldaşın yaşamı böylesi bir mücadelenin; bir yandan yüzyıllardan süzülüp gelmiş, halkımızın olumlu yönlerinin devrimin hizmetine sunulmasının ve diğer yandan ise gelişmenin, güçlenmenin ve özgür bir kişiliğe ulaşmanın önünde en büyük engeli teşkil eden toplumsal geriliğin izlerinin silinip atılması çabasının ifadesidir.

1962 yılında Hilvan'ın Uluyazı köyünde doğan Hanım YAVERKAYA yoldaş, ailesinin yurtsever oluşundan da etkilenerek 1978 yılında Halil

ÇAVGUN yoldaşın katledildiği dönemde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin saflarına katıldı. Bu dönemden itibaren Hilvan'da yükseltilen mücadelenin derin etkilerini yaşayarak kendisini ulusal kurtuluşçu düşünceler ışığında eğitmeye başladı. Halkın arasında bu düşüncelerin propagandasını yaparak, başta devrimci aileler olmak üzere halkın sorunlarına eğilerek ve yurtsever kadınları eğitip bilinçlendirme faaliyetinde yeralarak Hilvan Direnişimize katkıda bulundu. Bu faaliyetleri süresince başta Salih KANDAL ve Cuma TAK yoldaşlar olmak üzere birçok devrimci önderin yakın desteğini ve teşvikini yaşadı. Hilvan'da ve daha sonra da Siverek'te şehit düşen bu yoldaşların anısına sonuna kadar bağlı kalma azmi, onun tüm mücadele yaşamını yönlendiren biricik amaç haline geldi.

Faşist cuntanın iktidarı gaspetmesi ardından tüm Kürdistan halkı gibi kendi ailesi de akılalmaz baskı ve işkencelere uğradı. Hilvan Direnişine tüm güçleri ile katkıda bulunmuş olan ağabeyi ve annesi tutuklandı, kendisi de yeni dönem mücadelesine hazırlanmak üzere yurtdışına çıktı. Yurtdışında büyük bir azim ve çabayla kendisini askeri ve siyasi olarak geliştirmeye çalıştı. İşte bu dönemde toplumun kadına bahşettiği dar ve geri dünyanın yarattığı engellemeleri daha derinden yaşadı. Okula gönderilmemiş, okuma-yazmayı evde öğrenmişti. Ancak okuma-yazma düzeyi ve kültürel kapasitesi Marksizm-Leninizm ve askeri sanatı yetkin bir tarzda kavramasına engel oluyor, gelişimini yavaşlatıyordu. O, şehitlerin anılarının yüklediği sorumluluk duygusu ile adeta taşmak istiyor, ancak toplumsal yapının onu hapsettiği darlık bunu zorlaştırıyordu. Bu durum ise kendisini adeta kahrediyordu. Partiye yazdığı bir raporunda durumunu şöyle açıklamıştı:

«Kendimizi günümüzdeki mücadeleye ve savaş biçimine hazırlamak gerekir. Fakat ben kendimi çok suçlu hissediyorum. Şehit düşen yoldaşlara ve Harekete karşı kendi sorumluluğumu yerine getirmediğimi biliyorum. Diyeceksiniz ki, istemiyor musun? Çok istiyorum ama, okuma-yazmayı iyi bilmediğim için yetersiz kalıyorum. Pratikten çok geçtik ama oradaki mücadeleyi ve pratik deneyleri detaylı bir şekilde arkadaşlara anlatmak gerekirken bunu yapamıyorum. Ben oradaki durumları, devrimci mücadelenin nasıl geliştiğini ve şehit düşen yoldaşların hayatını yazmak istiyorum, fakat yazamadığımdan dolayı vijdan azabı duyuyorum. Ben buraya geldiğimde arkadaşlara örnek olmalıydım ve en azından şehit düşen arkadaşların kişiliğini taşımalıydım.

... Kendimi hem askeri ve hem siyasi olarak geliştirmem gerekir. Ne kadar çaba sarfetsem de askeri sanatı öğrenemiyorum. Bir kişinin asker olabilmesi için askeri sanatı iyi bilmesi gerekir...

... Beni tek düşündüren okuma-yazma eksikliği, verilen eğitimi tam anlayamamam ve şehit düşen Cuma, Salih, Halil gibi yüzlerce yoldaşın ve binlerce devrimci ve kadro işkencehanelerde, zindanlarda çürümekteyken onların boşluklarını dolduramamamdır. Şimdi bir arkadaş bana eğitimde gördüklerimizi yazıyor ve yine de ülkeye döndüğümde bildiğim kadarıyla arkadaşlara öğretmeye ve yardımcı olmaya çalışacağım. Eğer bir kişide zerre kadar insanlık olursa; yalnız Hilvan'da kırkdört şehit verilmiştir, hiç bir şey bilmesem dahi dökülen kanlar bana çok şey öğretti. Ben de bunların kanlarına ve anılarına sonuna kadar bağlı kalacağım ve onlar gibi ölünceye kadar mücadele edeceğim, kararlıyım...»

Şehitlerin anılarına ve mücadeleye olan bu bağlılığından güç alan Hanım YAVERKAYA yoldaş, yetersizliklerinin üzerine inatla yürüdü. Kendisini de etkilemiş olan bu çağdışı geri yapının aşılması için bilinçli mücadele yürütmenin ve bunun için de ideolojik, politik ve askeri alanlarda yetkinleşmenin bilincinde olarak üstün bir çabayla bu özelliklere ulaşmaya çalıştı. Hergün, her saat kendini yeniden yaratmanın kavgasını verdi. Ve azmin, kararlılığın ve inancın aşamayacağı hiç bir engel olamayacağını bizzat kendi yaşamıyla kanıtladı. Okul yüzü görmemiş de olsa halkımızın bağrında özümsediği ulusal kültürümüzün zengin etkilerini, şehit yoldaşlarına karşı duyduğu derin sorumluluk ve bağlılıkla birleştirerek onlara olan sevgisini, onların yüce direnme ruhunu ve mücadelelerini şiirlere döktü ve böylece ne kadar zengin bir ruh taşıdığını birkez daha ortaya koydu. Marksizm-Leninizmi ve Parti ideolojimizi önemli oranda kavrayarak halka bilinç götürme faaliyeti yürüttü. Kürdistan'ın diğer parçalarında uzun süre yürüttüğü bu faaliyetin ardından 1984 başlarında Kuzey-Batı Kürdistan'da yürütülen mücadeleye katılmak üzere ülkeye giriş yapan ilk bayan devrimcilerden biri olma onuruna erişti. Yıllardan beri sömürgeci-faşist cuntanın baskısı, zulmü ve hertürlü tehdidi altında adeta geleceğinden umudu kesmiş olan halkımızın bağrında kurtuluşa inancı yeniden yeşertmek ve onu ulusal kurtuluş yolunda ayağa kaldırmak doğrultusundaki faaliyetlere tüm gücü ile katıldı. Akılalmaz zorluklara ve her an ölümle yüzyüze gelme tehlikesine karşılık iki yıla yaklaşan bir süre boyunca yoldaşlarıyla birlikte halkı örgütleme faaliyeti yürüttü.

Yine böylesi bir faaliyetin içinde bulunduğu bir sırada, 28 Haziran 1985 günü Eruh'un Bana köyü çevresinde iki yoldaşı ile birlikte faşist sömürgeci ordu güçlerince pusuya düşürüldü. Saatlerce süren çatışmada Osman ve Halil isimli yoldaşların şehit düşmesi üzerine çatışmaya tek başına devam eden Hanım YAVERKAYA yoldaşa, sömürgeciler "teslim ol" çağrısı yaptılar. *"sen bir kadınsın, direnemezsin teslim ol"* diyordu sömürgeci faşistler. Ancak unuttukları bir şey vardı sömürgecilerin... Asırlardır, "sen kadınsın, yapamazsın" anlayışında somutlaşan bakış açısına karşı da bir savaş yürütmekteydi Kürdistan kadını. Elini, kolunu, beynini ve dilini bağlayan zincirleri koparıp atmaya, bu savaşta kendisinin de varolduğunu ve hem de çok güçlü gelişmeler kaydetmeye aday olduğunu kanıtlamaya kararlıydı. Şehitlerin devrettiği direnme bayrağını yükseklerde dalgalandırmaya, Parti ruhunu temsil etmeye kararlıydı. Nitekim, sömürgecilere cevabı, *"siz bizi tanımıyorsunuz. Biz hiçbir zaman ve hiç kimseye teslim olmayız"* oldu. Ve son mermisine kadar direnip düşmandan çok sayıda askeri vurarak şehit düştü.

Yeni dönem mücadelemizin ilk bayan şehidi Hanım YAVERKAYA (Havva) yoldaşın ölümsüz anısı ve mücadelesi tüm Kürdistan kadınına yapılmış, sömürgeciliğe, feodalizme, köleliğe, horlanmaya karşı isyan çağrısıdır. Yüzyılların geriliğini aşmada ve kölelik zincirlerini parçalamada hiç bir güçlükten yılmadan sonuna kadar Parti ideolojisinden güç alarak direnmenin çağrısıdır. Bizler bu çağrıya uyacağımıza ve onu Kürdistan'ın en ücra köşelerine dek yayacağımıza, Hanım YAVERKAYA yoldaşın anısı önünde bir kez daha söz veriyoruz.

★★★

İnanç ve Fedakarlıkla Yoğrulmuş Militan Kişiliğini Örnek Alarak Bayraklaştıracağız!

Kürdistan kadınının ülkesinin bağımsızlığı ve özgürlüğünü kazanma ve bu temelde kendi zincirlerinden kurtulma mücadelesinde yarattığı sembollerden birisi de Rahime KAHRAMAN (Saadet) yoldaş oldu. Rahime yoldaş, tüm ruhu ve gücüyle kendisini adadığı onurlu mücadelesinde örnek bir kişilik sergileyerek Kürdistan kadınına tutması gereken yolu berrakça sergiledi. Baştan ayağa isyan kesilmiş, inanç ve coşku dolu yüreği son ana kadar bağlı kaldığı Kürdistan halkı ve Partisi için çarptı ve yine onun için durdu. Rahime KAHRAMAN yoldaş, 22 Eylül 1985 günü Siirt'in Şırnak ilçesinde sömürgeci kolluk kuvvetleri ile girdiği çatışmada bir yoldaşı birlikte sonuna kadar direnerek ulusal direniş şehitlerimiz arasına katıldı.

Rahime KAHRAMAN yoldaş, 1960 yılında Mazgirt'in Teman köyünde doğdu. Karakoçan'da liseye devam ettiği dönemde ulusal şehitlerimizden kardeşi Baki KAHRAMAN ile birlikte bizzat Delil DOĞAN yoldaşın yakın desteğinden yararlanarak ulusal kurtuluşçu ideolojiyle tanıştı. 1978 yılında içine girdiği devrimci ilişkiler onu giderek daha aktif bir devrimci faaliyet içerisine çekti. Liseden sonra köyde kalarak faaliyetlere katılmaya başladı. Baki yoldaş, gizli bir basımevi haline getirdiği evlerinde Partinin bildirilerini hazırlayıp basıyor, Rahime yoldaş da bunları çoğaltarak dağıtılması görevini üstleniyordu. Ailesinin yurtsever oluşu ve devrimcilere destek sunup onları barındırması nedeniyle ağır baskılara uğruyor, ancak mücadeleden taviz vermiyorlardı. 1979 yılında yurtdışındaki eğitimini tamamlayıp yöreye dönen Delil DOĞAN yoldaşın disiplinli ve etkin önderliğinde daha sistemli bir mücadeleye atılan Rahime yoldaş, şehir ve köy ilişkilerinin sağlanması görevini sürdürmeye başladı. Faşist cuntanın iktidara gelmesi ardından Delil yoldaşın şehit düşmesi kendisini derinden etkileyerek onun devrettiği mücadele bayrağını daha da yükseltmek için profesyonel devrimci hayata atılmaya karar verdi ve yöredeki Parti temsilcilerine bu doğrultuda öneri götürdü. Mart 1981'de aranır duruma da gelince bu önerisi kabul edildi ve kırsal alanda illegal faaliyet içine çekildi. Teman ve yöresinde kadın ve gençlik kesimleri arasında propaganda ve örgütleme faaliyeti yürüttü. Düşmanın baskı ve operasyonları arttıkça dağda kalma olanakları daha da zorlaşıyor, her an yakalanma veya öldürülme tehlikesi ile yüzyüze geliyorlardı. Ancak uyanıklığı, çevikliği, korkusuzluğu ve çevreyi iyi bilmesi nedeniyle kendisini korumayı başardığı gibi, sorumluluğunu üstlendiği bir grup yoldaşını da ustaca korumayı, gizlemeyi başardı. Hareketin geri çekilmesi nedeni ile bu dönemde meydanı boş bulan ve Hareketin değerlerini kendi çıkarlarının hizmetine koşmak isteyen bazı unsurlara karşı kararlılıkla mücadele etti, onların her türlü yıpratma çabalarına karşı gücünü ve inancını sonuna kadar canlı tuttu. Devrimci yaşamı boyunca en büyük güç kaynağı olan kardeşi, yoldaşı, Baki KAHRAMAN'ın bu dönemde şehit düşmesi, sömürgecilere karşı kinini bileyerek daha da kararlıca mücadeleye sarılmasına yolaçtı. O'nu ve direnişini rehber edinerek kinini daha güçlü bir mücadeleye dönüştürmeye and içti ve bu yolda tüm çabasını ortaya koydu. Düşman baskılarının had safhaya vardığı bu dönemi ve şehitlerin anılarına bağlılığını bir raporunda şöyle dile getiriyordu:

«... Sıcak çadırlar kurmuşlardı sömürgeciler. 1 saat onun içinde bekleyenler bayılmış olarak dışarıya atılıyordu. Bizim zorluk çektiğimiz bu günlerdi, ama moralimiz canlı ve yerinde idi. 10 000 kişilik TC askeri ve 8 helikopter biz, iki kişinin peşine düşmüş, arıyordu. Bazan yiyecek almaya gittiğimde içeriye almaya cesaret edemiyorlardı, onları rahatsız etmek istemiyordum. Pencereden verdikleri ekmeği alıp giderdim. Barınakların çoğu açığa çıkmış, geri kalanlara da giremiyorduk. Bir gecede bir yer yaptık; hücre gibiydi, oturarak ancak iki kişi sığıyordu. 48 gün ve gece içinde kaldık. Vücudumuzda yaralar oluşmaya başlamıştı. Yiyeceğimiz su ve ekmekti, o da herbirimize iki lokma. Yağmur iliklerimize kadar ıslatıyordu.

Rahime KAHRAMAN ve Ethem AKÇAN, diğer yoldaşlarıyla bir toplantıda

Kaldığımız yer, düşman kampına çok yakındı. Kavga ettikleri zaman sesleri bize kadar geliyordu. Köylülerin malına çok zarar veriyorlardı. Son olarak evden elbiselerimi alıp gittiler. İlişkide olduğumuz bir köylü önemli yerlerden istihbarat getiriyor, düşmanın gücünü, hareket durumunu bize bildiriyordu. Elimizde kitap, kalem bile yoktu. Çoğu zamanı uykuyla geçiriyorduk. İlk günler biraz sıkıldım ama çabuk alıştım. Her zaman Mazlum aklımda... İşkencesini, direnişini düşünüyordum. Düşmanın eli altında bu kadar güçlü direnişler oluyorsa... Şehitler bilerek, son nefeslerine kadar direndiler. Ben niye direnmeyeyim? Hem de şimdi serbestiz. Baki şehit olalı daha 20 gün olmuştu. Tüm gözler bende idi. Onlara layık olmanın yolu direnmek, mücadeleyi yükseltmekten geçiyordu. Bu, genelde hepimize, özelde oradaki durumlar karşısında en çok bana düşüyordu. Onların yüce direnişlerini daha da yükseltip onlara layık olacağım. Baki, bir raporunda "Yoldaşlar, PKK'nin saflarından ayrılmadan sonuna kadar direneceğime size ve halkımıza söz veriyorum" demişti.

Onların yokluğunu her an içimde hissediyorum. Çok erkenden acı çektirdiler bize. Bu acıyı gidermenin de her alanda mücadeleyi yükseltmek ve bilinçli direnmekten geçeceği açıktır. Onlar, halkımızın bağımsızlık yolundaki zorlukları direnişleriyle aştılar. Bizlerin bu yolda daha güçlü ve kararlı yürüyeceğimize, onların birer öğrencisi olacağımıza emin olsunlar.

Bölgede yalnız başıma kalsaydım, yine de direnmeyi göze almıştım. Birbirimize söz vermiştik, yerine getirmeliydim. Çünkü bana en büyük gücü onların direnişi veriyordu.

...Her alanda gücüm oranında mücadele edeceğime dair verdiğim söz, şehitlerin ve direnenlerin sözüdür."

Böylesi yüce bir ruhla mücadeleye sarılan Rahime yoldaş, mücadelenin yeniden yükseleceği günlere inancını bir an bile yitirmeksizin cuntanın ağır baskı ve operasyonları altında kendini ve yoldaşlarını bir yılı aşkın bir süre korumayı başardı ve Şubat 1982'de Parti ile bağların yeniden kurulması sonucu yurtdışına çıktı. Partinin bu alanda sağladığı olanakları en iyi şekilde değerlendirerek kendisini siyasi ve askeri olarak eğitti. *"Askeri alanda gelişip yetkinleşmek ve bu alanda çalışmalarıma ağırlık vermek istiyorum"* diyordu bir raporunda. Böylesi bir görev için

şeref çok yabancı
onur ise param parça
ve feryatlar öyle
acı ki
can çekişiyor vatan
tükür ihanete
dağlar kadar
hançerle teslimiyeti
Berivanlar gibi
O savaştı son kurşuna dek
dikti isyan bayrağını
Sason'un doruklarına
attı kayalardan genç
bedenini
vatanı için
namus için
köle Kürdistan kadını
sen de göğsünü siper et
tıpkı benim gibi
yolun sonuna gelmedik
daha
engeller var kalkmaz
kan ister her zerresi
kansız yollar kapalı
geçit vermez dağlar da
ben taşıdım bayrağımı
dalgalanıyor şimdi
Eruh'ta
sıra sende artık
ağlama ardımdan
köle Kürdistan kadını
çünkü ölümsüzleşti ruhum
rehber al onu
şad olsun ruhum
ve taşı kızıl bayrağımı
emanetim olsun sana
dalgalandır sen de
vatan Kürdistan için
köle Kürdistan kadını

S...

son derece yetenekliydi. Adeta asker olarak doğmuştu. Son derece gözü pek, cesur, korkusuz ve çevikti. Gözünü budaktan sakınmaz, tehlikenin adeta üstüne üstüne yürürdü. Onun bu sonsuz cesareti Kürdistan kadınının tarihten süzülüp gelen direnişçi, düşmana boyun eğmeyen ve gururlu karakterinin somut bir örneğini teşkil etmekteydi. Rahime yoldaş, Kürdistan kadınının bağrında yatan soylu değerlerin bir taşıyıcısı, onların soylu bir temsilcisiydi.

Yurtdışındaki eğitimini tamamlayan Rahime yoldaş, 1985 başlarında uğruna herşeyini ortaya koyduğu o sevgili topraklarda mücadeleye katılmak üzere Kuzey-Batı Kürdistan'a döndü. Düşman saldırılarının en yoğun olduğu Siirt ve yöresinde faaliyet yürütmeye başladı. Bu faaliyetleri süresince sayısız tehlikeyi bertaraf etmeyi, çatışmalardan sağ kurtulmayı başardı, ta ki 22 Eylül'de sömürgecilerle girdiği çatışmada şehit düşene kadar..

Rahime KAHRAMAN yoldaş, mücadelemize en çok katkıda bulunabileceği en verimli çağında toprağa düştü. Ancak onun şerefle taşıdığı mücadele bayrağı yere düşmedi, düşmeyecek. Kürdistan halkı, Kürdistan kadını, yolunu aydınlatan bu meşalenin ışığında onbinlerce Rahime yaratmayı ve bu yolda zafere yürümeyi bilecektir.

★★★

FAZLI YOLDAŞ ANINI TÜRK FAŞİZMİNİ TARİHE GÖMEREK YAŞATACAĞIZ

Fazlı YILDIRIM

22 Eylül 1985 günü Şırnak'ta sömürgeci ordu birlikleriyle girdiği çatışmada Rahime KAHRAMAN yoldaşla birlikte direnerek şehit düşen Fazlı YILDIRIM (Sertaç) yoldaş, Gaziantep'e bağlı Araban ilçesinin Çiftekoz (Ding) köyünde doğup büyüdü. 1978-79 yıllarında ulusal kurtuluşçu düşüncelerle tanışarak gelişen harekete sempati duymaya başladı. Bu sempatinin gelişmesinde bir ara Ankara'da bulunurken tanıdığı ve daha sonra da Urfa'da kendisiyle yakından ilgilenen Mehmet Hayri DURMUŞ yoldaşın belirleyici rolü oldu. Mehmet Hayri yoldaş ve yanındaki yoldaşların kişiliğinden derinden etkilendiğini, *"insanlara saygı ve sevgiyi onların şahsında görerek düşüncelerine sempati duymaya başladığını"* belirtiyor bir raporunda. Bu etkilenme temelinde Urfa Eğitim Enstitüsüne kayıt yaptıran Fazlı yoldaş, bu alanda bulunduğu sürece, ilişkilerini daha da geliştirdi, siyasal eğitimine hız vererek verilen görevleri büyük bir istekle yerine getirmeye başladı. Bu dönemde Urfa'da bir ara tutuklanarak cezaevinde kısa bir süre yattıktan sonra serbest bırakıldı.

Aynı dönemlerde, öldüğü ya da yaralandığı yolunda çıkan söylentiler ailesine dek ulaşarak onları tedirgin edince, yoldaşlarının isteği üzerine bir süre için ailesinin yanına gitti. Fakat tayini çıkınca ailesi ısrarla onu öğretmenlik yapmaya zorladı ve yoğun bir tarzda maruz kaldığı bu baskıyı kıramayan, ailesini ikna edemeyen Fazlı yoldaş, iki dönem sürecek öğretmenlik hayatına başladı. Hareketten uzakta geçirdiği bu süre boyunca devrimci sorumluluklarını yerine getirememenin yoğun ezikliğini yaşadı, yoldaşlarına karşı duyduğu suçluluk duygusu onu bunalıma itti. Onlarla yeniden ilişkiye geçmek istiyor ancak bilinçsizlikten de kaynaklansa ailesinin gerici taleplerine boyun eğmiş olmasının utancı onu cesaretsiz kılıyordu. Bu bunalımlı yapı içerisinde, daha sonra raporunda bir suç olarak nitelediği, tek çözüm yolu olarak Almanya'ya gidişi gördü. Ancak ulusal kurtuluşçu düşünceleri kafasında silemeyerek halkına karşı sorumluluklarını ne pahasına olursa olsun yerine getirmesi gerektiğine, geçmiş hatalarının utancını ancak böylece silebileceğine inanarak bu alandaki yoldaşlarla ilişkiye geçti. Hareketten uzak geçirdiği dönemlerin acısını çıkarırcasına azimli, fedakar bir faaliyet içine girdi. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sesini bu alanda duyurmak ve kendisi gibi ülkeden uzak kalmış bulunan Kürdistanlıları mücadeleye kazanmak için tüm gücünü ve olanaklarını seferber etti. Nürnberg'de dernek faaliyetleri içinde aktif olarak yer aldı, yapılan açlık grevleri ve diğer eylemlere katıldı. Kısacası Avrupa zemininde varolan olanaklar içerisinde yapılabilecekleri tüm gücüyle yapmaya çalıştı.

Ancak Fazlı YILDIRIM yoldaş, bu faaliyetlerinin yeterli olmadığının, bir devrimci olarak Kürdistan zemininde yükseltilecek mücadele içinde aktif olarak yeralması gerektiğini, halka ve devrime bağlılığın bunu gerektirdiğinin de bilincindeydi. O, bu sorumluluğunu yerine getirmekte bir an bile tereddüt etmeyerek ülke zemininde yükseltilecek mücadeleye kendisini askeri ve siyasi olarak hazırlamak için partinin yarattığı olanaklardan yararlanmak üzere Ortadoğu'ya gitti. 1982'de gittiği bu alanda güçlü bir kadro özelliklerine ulaşmanın yoğun çabası içinde oldu. Partiye ilettiği bir raporunda kendisini gelecek mücadeleye hazırladığını belirterek şunları yazıyordu: *"Kendimi önümüzdeki mücadeleye göre hazırlamaktayım. Önümüzdeki mücadele sürecinde sorunların çözülmesinde gerekli görevlerimizin ağır ve yüce olduğunu gözönünde bulundurarak, bu sorunları çözebilmek ve görevlerimizi yerine getirebilmek için gelişkin bir düzeyde olmamız gerekir. Kendimi hazırlarken bunları gözönünde bulundurarak elimden gelen çabayı sarfetmekteyim. Pratik içerisinde alacağımız bilgi bu alanda gördüğümüz teorik bilgi temeli üzerinde olacaktır. Onun için bu alan bizim açımızdan önemli bir eğitim okuludur. Benim açımdan verimliliği ve değeri ölçülmez derecededir. Kürdistan şartlarında ve diğer alanlarda bir kadro toplumumuzun düzeyini, geriliğini ve düşmanın konumunu gözönünde bulundurmak zorundadır. Tüm bu sorunları göz önünde bulundurarak kendimi hazırlamaktayım. Hareketin bana vereceği herhangi bir görevi layıkıyla yerine getirebilmek için tüm çaba ve gayretimi sarfedeceğim."*

Gelecek mücadelenin zorlu geçeceğinin ve güçlü kadroların varlığını gerekli kıldığının bilincinde olarak eğitimini bu temelde gerçekleştiren Fazlı yoldaş, Kürdistan'da mücadelenin yeniden yükseltilmeye başlandığı dönemde ülkeye giriş yaparak bu mücadele içindeki yerini aldı. Yurtdışında aldığı askeri ve siyasi eğitimin birikimlerini ülke koşullarıyla birleştirerek halkımızın Ulusal Kurtuluş Cephesinde bir araya getirilmesi ve düşmana karşı silahlı direniş mücadelesinde seferber edilmesi için tüm gücünü ve yeteneklerini ortaya koydu. 15 Ağustos atılımı ardından bir yıllık süreçte önemli gelişmeler kaydeden mücadelemizin yeni bir atılıma hazırlandığı canalıcı bir dönemde görevlerini layıkıyla yerine getirmenin kavgasını verirken sömürgeci faşist güçlerle girdiği çatışmada şehit düştü.

Fazlı yoldaş mücadelesi ve yaşamıyla hiçbir dürüst Kürdistanlının mücadelemizin dışında kalamayacağının ve sıradan görevlerle yetinemeyeceğinin değerli bir örneğidir. O, çağımıza ve halkımıza karşı sorumluluklarını yerine getirmenin onurlu savaşımı içinde, dünyanın neresinde bulunursa bulunsun yurtsever Kürdistanlıların mücadelenin çağrılarına kulaklarını tıkayamayacağını tek kurtuluş yolu olan bu savaşta er-geç yerini alacağını kendi yaşamıyla bizzat kanıtladı ve mücadelesiyle tüm Kürdistanlılara kaynağa dönüş ve saflarda yeralma konusunda güçlü bir çağrı oldu. O'nun bu soylu çağrısına uyalım, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin bayrağı altında kenetlenerek halkımıza ve bize karşı tüm suçların sorumlusu olan sömürgeci Türk faşizmini tarihe gömelim ve şehitlerimizin anısına bağlılığı mücadelemizin zaferinde kanıtlayalım!

★★★

Adı Ve Soyadı: *Agit KÜLTER*
Doğum Yeri ve Yılı: *Çemke Tahla köyü- Şırnak, 1963*

Geçimini hayvancılıkla sağlamaya çalışan yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Agit yoldaş, çevresinin sahip olduğu yurtsever özelliklerin de etkisiyle hızla gelişen mücadelemize yörede ilk sempati duyanlar arasında yer aldı.

Mücadeleye katılma isteğini belirtmesi üzerine siyasi ve askeri eğitime alınan Agit KÜLTER, 6 ay gibi kısa bir süre zarfında kendisini birçok yönden geliştirmiş ve güçlü bir asker olarak sıcak mücadele içinde yerini almıştır. Askeri yeteneklerinin yanısıra güçlü bir propagandacı da olan Agit yoldaş, katıldığı silahlı propaganda grubunda kısa sürede başarılı bir eleman durumuna geldi. Birçok çatışma ve propaganda eyleminde fiilen yer alarak da kendisini yoldaşlarına ve halka kabul ettirdi. Üstün bir fedakarlığa ve inanca sahip olması, sarıldığı her görevi başarıyla yerine getirmesini de beraberinde getirmekteydi. Sınırsız yoldaşlık sevgisi, O'nun en güçlü yanlarından birini oluşturmaktaydı.

En son olarak 1 Mayıs 1985 günü düşmanla kaşılaşan bir grup savaşçı içinde yer alan Agit yoldaş, yoldaşlarını kurtarmak için kendisini düşmanın kurşunlarına hedef haline getirmiş ve uzun süre göğüs göğüse sürdürdüğü çatışmada çok sayıda düşman askerini vurmuş ve şanlı bir direniş sergilemiştir. Çatışma ortamında diğer yoldaşlarıyla irtibatı kopan ve yeni gelen düşman takviyesiyle tek başına çatışmaya giren Agit yoldaş, burada kahramanca direnerek şehit düşmüştür.

O'nun gösterdiği bu engin fedakarlık ve kahraman direnişçilik, yoldaşlarına ve tüm halkımıza örnek olacaktır.

★★★

Adı ve Soyadı: *Hamit AVCI*
Kod Adı: *Hasan*

16-17 Ağustos 1985 günü Türk sömürgecileri ve iç gericiliğin ortak bir komplosuyla katledilen Hamit yoldaş, kendisini halkımızın bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşa adayan fedakar bir militan savaşçıydı.

Aldığı bir görevi yerine getirmek için gittiği Güney Kürdistan'ın Zête köyünden geçerken, TC ile anlaşan komplocu işbirlikçiler tarafından yakalanarak faşist Türk devletinin sınır nöbetçilerine teslim edilmiştir. Birgün sonra sömürgeciler tarafından katledilen Hamit yoldaş, büyük bir gizlilik içinde gömülmüş, olay hakkında herhangi bir açıklama yapılmamıştır.

TC'nin bu tavrındaki amaç ise bu iğrenç işbirliğini gizlemektir.

6 ve 21 Temmuz Tarihlerinde Eruh'un Ebubekran Alanında Şehit Düşen Diğer 3 HRK Savaşçısının Kimliği Belirlendi.

Adı ve Soyadı: *Kazım SÜRGEÇ*
Kod Adı: *Yılmaz*
Doğum Yeri ve Yılı: **Dersim**

Daha çok genç yaşta devrimci düşüncelerle tanışan ve kısa süre içinde bilincini geliştirerek, yörede hızla boyutlanan ulusal kurtuluş mücadelemizin saflarına katılan Kazım SÜRGEÇ, tutarlı ve inançlı yapısıyla aktif bir militan haline geldi. Yörede mücadelemize yönelik olarak sosyal-şoven güçler tarafından başlatılan saldırılara karşı kararlıca direnen ve yürütülen faaliyetlerde büyük yararlılıklar gösteren Kazım yoldaş, düşmanın dayattığı ulusal inkarcılığa ve Kemalizmin toplumumuzda yaratmaya çalıştığı tahribatlara karşı da Partimizin silahını kavrayarak savaştı.

12 Eylül faşizminin işbaşına geldiği 1980'lerde, Hareketimize yönelen sömürgeciler ve onların uşaklarına karşı yılmadan mücadele veren ve Parti içerisinde bozgunculuk yapmaya, yöre kadroları üzerinde tahribatlar yaratmaya çalışan mihraklara karşı da tutarlı bir tavır takınan Kazım yoldaş, 1981'de yurtdışına çıktığı ana kadar tüm saldırılara karşı yoldaşlarıyla birlikte göğsünü siper ederek üstün bir direnişçilik örneği sergilemiştir.

1981'de siyasi ve askeri eğitim amacıyla geldiği Güney Lübnan alanında da olanaklardan en güçlü bir şekilde yararlanmış ve yetkin bir kadro haline gelmiştir. Bu alanda bulunduğu esnada başlayan İsrail saldırılarına kaşı, Filistin halkıyla omuz omuza savaşan ve güçlü bir enternasyonalist dayanışma gösteren Kazım yoldaş, bu savaşta İsrail siyonizmine esir düşmüştür. Yaklaşık bir yıl kaldığı esaret altında da inancından ve kararlılığından hiçbir şey yitirmeyerek direnen ve Partimizin onurunu en yükseklerde tutan Kazım SÜRGEÇ; diğer yoldaşlarıyla birlikte, esir Filistinliler arasında örnek gösterilen devrimciler olmuşlardır. Daha sonra yapılan bir anlaşma sonucu 10 yoldaşıyla birlikte serbest bırakılan Kazım SÜRGEÇ, yeniden Partiye kavuşmuş ve devrimci görevlerine bıraktığı yerden devam etmeye başlamıştır. Kısa bir eğitim ve toparlanma devresinden sonra ülke pratiğine dönmüş ve görev aldığı Siirt alanında başarılı bir pratik sergilemiştir. Kısa fakat güçlü deneyimlerle dolu olan devrimci yaşamı boyunca sayısız tehlikeler atlatan, birçok komplo, provakasyon ve karşı-devrimci oyuna tanık olan Kazım yoldaş, güçlü bir fedakarlık örneği göstermiş ve daima yoldaşlarının baş dayanağı olmasını bilmiştir. Aktif, girişken ve coşkulu bir kişiliğe sahip olması, onu yoldaşları ve halk kitleleri arasında sevilip sayılan bir militan haline getirmiştir.

6 Temmuz 1985 günü iki yoldaşıyla birlikte Eruh'un Ebubekran mıntıkasında sömürgecilerin girişilen bir çatışmada kahramanca direnerek şehit düşen Kazım yoldaş, yeni dönem mücadelemizin ilk şehitleri arasında yer alarak, halkımıza yürünmesi gereken yolu kanıyla çizerek göstermiştir.

Adı ve Soyadı: *Cemil TUNÇ*
Kod Adı: *Edip*
Doğum Yeri ve Yılı: *Mıjin köyü-Uludere*

Aslen Mıjin köyünden olan ailesi kabile çelişkileri yüzünden göç ederek Omyanus köyüne yerleşmiştir. Geçmişten beri direnişçi bir özelliğe sahip olan ve sömürgecilerle sürekli çelişki içerisinde bulunan Omyanus köylülerinin yurtseverliği, Cemil yoldaşın kişiliğini de biçimlendirmiştir. 1982 yılından itibaren PKK Partizanlarının yörede faaliyet sürdürmesi üzerine mücadeleye sempati duymaya başlayan diğer köylüler gibi Cemil TUNÇ'da aktif bir mücadele taraftarı haline gelmiştir.

Sömürgecilerin en ağır baskı ve hakaretlerine maruz kaldığı halde mücadeleye hizmetten kaçınmayan Cemil yoldaş, genç olmasına rağmen oldukça disiplinli, seviyeli ve üstün yetenekli bir kişiliğe sahipti. Kısa sürede kendisini geliştirerek Çetin AKKURT Silahlı Propaganda Biriminin aktif bir elemanı haline gelen Cemil TUNÇ; girdiği birçok çatışma ve baskın eyleminde üstün başarılar elde etmiştir.

Yoldaşları ve diğer savaşçılar tarafından da sevilip sayılan Cemil yoldaş, 21 Temmuz günü Eruh'un Ebubekran mıntıkasında sömürgecilerle girilen bir çatışmada kahramanca direnerek şehit olmuştur.

Adı ve Soyadı: *Bedri ...*
Kod Adı: *Mervan*
Doğum Yeri ve Yılı: *Bülcüna Köyü-Eruh*

Oldukça yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Bedri yoldaş, yaşamı boyunca en ağır sömürgeci baskıları görmüş ve daha çocukluğundan itibaren yurtsever direnişçi bir özle yetişmiştir.

1983'lerde mücadelemizle ilişkiye giren sayısız Kürdistanlı genç gibi, o da bu saflarda yerini almakta gecikmemişti. Gördüğü kısa süreli siyasi ve askeri eğitimin ardından Çetin AKKURT Silahlı Propaganda biriminde yeralan Bedri yoldaş, Şırnak-Silopi, Eruh-Pervari alanında birçok eyleme katılmış, başarılı bir savaşçı olduğunu kanıtlamıştı. En son 6 Temmuz günü sömürgecilerle girilen bir çatışmada da kahramanca savaşan Bedri yoldaş, isabet alan kurşunlarla burada şehit düşmüştür.

★★★

AĞRI KADAR YÜCE OLAN DİRENİŞİNİZ YOLUMUZU AYDINLATIYOR!

Modern Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi birbirine eklenen direniş mücadeleleri tarihidir. Ortaya çıkışından bu yana, ona yön veren bu direnişler geri dönülmezliğin, boyun eğmezliğin ve sürekli gelişip güçlenmenin kanla yazılışıdırlar. Dökülen bu kanlar temelinde 15 Ağustos atılımı gibi şanlı bir tarihsel dönüm noktasını yaratmış olan ulusal kurtuluş direniş savaşımızın yükselen boyutlarına paralel olarak yeni ve daha görkemli direnişler doğuyor. Ağustos 1985'de bu direnişin zirvesi Ağrı dağının doruklarında yaşandı. Ağrı Dağı kadar yüce, Ağrı Dağı kadar göz kamaştırıcı ve Ağrı Dağı kadar hükmedilemez bir direniştir bu. 1925'-lerde burada gömüldüğü söylenen Kürdistan'ın tüm haşmeti ile ayağa kalkışı, çağa varlığını haykırışıydı. Kürdistan'ın ve Kürdistan halkının Ağrı Dağı kadar köklü ve Ağrı Dağı kadar sonsuz olduğunun ifadesiydi.

Burada yalnızca 5-6 kişilik bir Parti biriminin 40 000 kişilik özel eğitim görmüş sömürgeci orduya ve onun sonderece modern teçhizatına karşı bir direnişi ve zaferi değildi yaşanan. Orada Kürdistan halkının sömürgeciliğe karşı boyun eğmez direnişi ve zaferi yaşandı. Bu yoldaşlarımızın şahsında ulusal kurtuluş mücadelemizin kaderi sergilendi. Ve görüldü ki, düşman ne kadar güçlü, ne kadar barbar ve modern donanımlı olursa olsun zafer Kürdistan halkınındır.

Mehmet ERTÜRK, Fuat ASLAN ve Ahmet Ali ÖZ yoldaşların düşmanı acz içerisinde bırakarak ve ona nicelik ve nitelik olarak ağır kayıplar verdirerek şehit düştükleri **Ağrı Direnişimiz** yeni dönem mücadelemizin bir zirvesi olarak Kürdistan tarihinde önemli anlama sahiptir. Onların direnişi ile 1925 Şeyh Sait İsyanının ruhu yeniden alevlenmiş, modern temellerde canlanan bu ruh, Kürdistan halkını bu nihai savaşında birkez daha boyun eğmemek üzere ayağa kaldırmış ve direniş bu alanda birkez daha sökülmemek üzere kök salmıştır.

Yalnızca ulusal alanda değil, uluslararası alanda da derin yankıları olan, emperyalizmin bu alandaki ajan faaliyetlerine önemli darbeler vuran ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi gerçeğini onlara kabul ettiren bu direnişimizin en önde gelen mimarlarından birisi Mehmet ERTÜRK (Mehmet Ali) yoldaştır. Mehmet ERTÜRK yoldaş, her anı dişe diş bir mücadelenin ifadesi olan, Kürdistan halkına ve Partimiz PKK'ye adanmış soylu yaşamı boyunca gösterdiği önder savaşçı ve mücadeleci kişiliğini bu direniş ile zirveye ulaştırarak her dönemde Parti kadrolarının ve halkımızın kendisine rehber alacağı ölümsüz bir önder olarak şehit düştü. O, sürekli gelişme ve güçlenmeye hizmet eden soylu yaşamını böylesi bir görkemli direnişle noktalayarak ölümünü de güçlü gelişmelere yol açan bir olay haline getirmekle PKK kişiliğinin en seçkin temsilcilerinden birisi olduğunu birkez daha kanıtlamıştır.

★★★

Ağrı direnişimizde son mermisine kadar düşmanla çarpışarak ona önemli kayıplar verdiren ve ulusal kurtuluş direnme savaşımızın ölümsüz şehitleri arasına katılan Fuat ASLAN yoldaş, Ağrı'da doğup büyüdü. Bir Kürdistan aydını olarak halkına karşı sorumluluklarına sahip çıkıp, 1978'lerde Hareketimiz saflarına katıldı. Bu alanda yerli gericiliğe ve faşistlere karşı silahlı direniş içerisinde en ön saflarda yer aldı ve küçük-burjuva reformizmine karşı ideolojik mücadeleyi de kararlıca yürüttü. Askeri alanda görevler alarak bunları sonsuz bir kararlılık, azim ve cesaretle yerine getirdi.

12 Eylül faşizminin iktidara gelişi ardından yapılan operasyonlar sırasında yakalanarak ağır baskı ve işkencelere maruz bırakıldı. Partimizin direnme bayrağını işkence tezgahlarında da en yüksekte dalgalandırarak hiçbir iddiayı kabul etmediği gibi, gönderildiği Erzurum askeri cezaevinde de hiçbir sömürgeci uygulamaya boyun eğmedi. İki yıl boyunca tutuklu kaldığı bu cezaevinde direnişin en ön saflarında yeralarak cezaevi kitlesinin sevip-saydığı bir önder haline geldi. 1983'de kanıt yetersizliğinden dolayı serbest bırakılmak zorunda kaldı.

Cezaevinden çıkar çıkmaz Parti ile ilişki kurmanın yollarını arayan Fuat ASLAN yoldaş, sonunda bağ kurmayı başararak askeri ve siyasi eğitim görmek amacıyla yurtdışına çıktı. 1984'de eğitimini başarıyla tamamlayarak faaliyet yürütmek üzere yeniden ülkeye gönderildi. Yeni dönem mücadelesini hazırlama faaliyetlerine tüm gücü ile katıldı ve 15 Ağustos eylemlerinde aktif olarak yeraldı. 1985 Mayıs'ında Ağrı-Kars yöresinde faaliyet yürütmekle görevlendirilen gruplara önder düzeyde katıldı ve şehit düştüğü Ağustos ayına kadar geliştirilen askeri ve siyasi mücadelede başarılı bir devrimcilik sergiledi.

Dışarıda olduğu gibi cezaevinde de Parti kişiliğini ve ruhunu en üst düzeyde temsil etmiş olan Fuat ASLAN yoldaşın mücadelesi ve kişiliğini şahsımızda somutlaştıracak, O'nun anısına mutlaka layık olmayı başaracağız. O'nun sergilediği yüce devrimcilik bunu başarmada en büyük güç kaynaklarımızdan biri olacaktır.

★★★

1960 yılında Halfeti ilçesinin Zahper köyünde doğan ancak Nizip'de büyüyen Mehmet ERTÜRK yoldaş, devrimci mücadele yaşamına 1975'lerde Lise öğrencisi iken başladı. Başlangıçta faşistlere karşı aktif mücadele şeklinde başlayan ve bir ara gözaltına alınmaya kadar varan bu mücadelesi 1977 sonlarında, şehit yoldaş Mehmet ECE'nin yol göstericiliğinde ulusal kurtuluşçu bir karaktere büründü. Bu tarihten itibaren ulusal kurtuluşçu ideolojiyi kavramaya ve Lise gençliğini bu temelde eğitmeye başlayan Mehmet yoldaş, süreç içerisinde Nizip askeri sorumluluğu görevine getirildi. Savaşçı kişiliği, gözüpekliği, cesareti ve kararlılığıyla örnek bir faaliyet sergileyen Mehmet yoldaş önderliğinde bu alanda faşist örgütlenmeye ağır darbeler indirilerek bu yapı dağıtıldı. Sömürgeci baskı kurumlarına karşı çeşitli eylemler geliştirildi. Faşist örgütlenmenin bir merkezi haline getirilmek istenen bu alanda ulusal kurtuluşçu hareketin etkin konuma getirilmesinde, faşist yapıya karşı geliştirilen bu mücadelenin belirleyici rolü oldu. Nitekim Nizip alanı faşist örgütlenmenin ve sosyal-şovenizmin cirit attığı bir alan iken, süreç içinde Partimizin en çok geliştiği ve sabun fabrikalarında yoğunlaşan işçi kesiminin Partimiz önderliğinde güçlü eylemler geliştirdiği bir alana dönüştürüldü. 1979 Şubatında bir faşist yöneticinin cezalandırılması eyleminden dolayı ağabeyi ile birlikte gözaltına alınan Mehmet yoldaş ağır işkencelerden sonra serbest bırakılırken ağabeyi müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Serbest kaldıktan sonra mücadelesini aynı kararlılıkla sürdüren Mehmet ERTÜRK yoldaş, Mayıs 1979'da ikinci bir faşist yöneticinin cezalandırılmasından dolayı yeniden tutuklandı. Ağır işkencelerden sonra Adana cezaevine kondu. Kararlı direnişi ile sömürgecilerin boy hedefi haline gelen Mehmet yoldaş, siyasi savunma yapmaya hazırlandığı mahkemeye çıkarılmaksızın hakkında idam cezası verildi. Cezaevinde kaldığı süre boyunca bu alanı siyasi eğitimini gerçekleştirdiği bir okula dönüştürerek gerçekleştirilen bütün eylemlerde yer aldı. İnancı ve kararlılığını asla yitirmeksizin proleter devrimci tavrı sergiledi ve birbuçuk yıl hapis yattıktan sonra Parti tarafından cezaevinden kaçırıldı.

Cezaevinden kaçtıktan sonra mücadelesini yeniden dışarda yükselten Mehmet ERTÜRK yoldaş, Pazarcık alanında yöre komitesi

Mehmet ERTÜRK

içinde görev alarak kırsal kesimde halkın örgütlendirilmesi faaliyetlerinde ve silahlı mücadelede yeraldı. Bu alanda da ajan-muhbirlere karşı eylemler gerçekleştirdi. Baskına uğradıkları bir köyde, bir grup mücadele arkadaşı ile birlikte tutsak alınan Mehmet yoldaş, karakola götürülürken yolda askerlerin kurşun yağmuru altında kaçıp kurtulmayı başardı. Ölümü göze alarak kaçışını bir raporunda şöyle ifade ediyor: *"İdam cezasına çarptırılmış, cezaevi kaçağı olduğumdan sonumun ne olduğunu biliyordum. Karakolda işkencede veya sömürgecilerin elinde eli-kolu bağlı bir şekilde ölmektense direnerek ölmeyi tercih ediyordum."* Dışarda düşmana karşı birgün, bir saat bile olsa savaşma olanağı varsa bu olanağı sonuna kadar değerlendirmek, onun koşullarını hazırlamak gibi yüce bir ruhun, bitmek tükenmek bilmez bir mücadele azminin simgesi olan Mehmet yoldaş, bu yönüyle de örnek alınması gereken büyük değerlerimizden birisi olarak yücelmiştir.

Mehmet yoldaş, faşist cuntanın iktidarı gaspetmesi ardından Parti tarafından yurtdışına çıkarılarak bu alanda siyasi ve askeri eğitime tabi tutuldu. Yurtdışında kaldığı süre zarfında bir yandan çeşitli grupların eğitimini üstlenirken, diğer yandan kendisini geleceğin mücadelesine siyasi ve askeri yönden sorumlu bir önder olarak hazırlamaya, yetkinleştirmeye başladı. Partinin içinden geçtiği dönemin özelliklerini ve ihtiyaç duyduğu kadro tipini çok iyi bilince çıkararak asla sıradan bir asker olma gibi yetersiz bir mantığa düşmeden geleceğin ağır görevlerini omuzlayacak güçlü bir Parti kadrosu haline gelmek için çalıştı. Yeteneklerinin en çok belirginleştiği askeri alanda önder bir kadro olarak yetkinleşirken siyasi eğitimine de önem vererek marksist-leninist bilincini derinleştirdi, sorumluluğunu üstlendiği kadroları eğitti. 1982 başında Partiye ilettiği bir raporunda gelecek mücadelede almak istediği rol konusunda şunları belirtiyordu:

"Önümüzdeki dönemde mücadele içerisinde bulunmak, herhangi bir alanda görev almak, hele hele o alanda başarılı olup, halka, ülkeye ve yoldaşlarına karşı olan sorumluluğunu bilmek, insana güven verip yüceltiyor. Bu konuda hassas olmak gerekiyor. Kişi, başaramayacağı, kararsız kaldığı görevleri üstlenmemelidir.

Ben, içerisinde bulunduğum düzey ve geçmişten çıkarmış olduğum deneyimler sonucu şunu söyleyebilirim: Kendi gücüm ve seviyem oranında askeri alanda alacağım görevleri başarabileceğim. Ayrıca şunu da ekleyeyim: Kürdistan'da mücadele etmek isteyen her kadro, her alanda görev alabilmelidir. Böyle bir belirleme şu veya bu oranda benim için de geçerliliğini korumaktadır. Başta askeri alan olmakla beraber diğer alanlarda da alacağım görevleri yerine getirebilirim. Gerçi Parti, bu durumu benden daha iyi bilir. Bugün almış olduğum görev bunun göstergesidir.

Son olarak şunu söyleyeyim: Tarih bize bugün sorumluluklar yüklemektedir. Bundan hiç kimse kaçamaz. Bu görevden kaçan, kararsızlığa düşen her kim olursa olsun içerisine gireceği durum ihanetten başka bir şey değildir. Mademki tarih bize görevler yüklemektedir, (o halde) herkes gücü oranında kollektif bir tarzda üzerine düşeni kabullenmeli, halkına, Partiye ve yoldaşlarına olan bağlılığını göstermelidir. Bununla birlikte kendi görevine kendisini adayarak sonuna kadar enerjisini boşa israf etmeden harcamalıdır. Görevinin bilincinde olup, örgüt ilkelerine ters düşmeyecek bir biçimde sürdürmelidir.

Bugün üstlenmiş olduğum görevi yerine getirmede; Partinin marksist-leninist çizgisi çerçevesinde, Partinin belirlemiş olduğu ilkeler doğrultusunda Türk sömürgeciliğine, yerli gericiliğe ve içte ve dıştaki her türlü sapmaya karşı savaşmada; halka, Partiye ve yoldaşlarıma karşı bağlı bir biçimde hareket edeceğime, ülkenin dörtbir yanında hangi alanda olursa olsun sonuna kadar savaşacağıma şerefim üzerine söz veriyorum"

Ülke dışında kaldığı süreyi devrimci bir sorumluluk anlayışıyla en iyi şekilde değerlendiren ve Parti kişiliğini şahsında somutlaştırarak seçkin bir kadro haline gelen Mehmet yoldaş, bir süre Güney Kürdistan'da kalarak Partinin verdiği çeşitli görevleri yüksek bir azim ve kararlılıkla yerine getirdi. Kürdistanlı güçlerin kendi aralarındaki çatışmalara son vererek birlik sağlamaları doğrultusunda yürütülen çabalar sırasında alçakça bir komployla katledilen Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN yoldaşlarla birlikteydi, bu olay sırasında saldırıdan sağ kurtulmayı başarmıştı.

Partimizin II. Kongre sonrasında gerçekleştirdiği ülkeye dönüş hareketi sırasında ülkeye ilk giren kadrolardan birisiydi. Hakkari, Van alanında sorumlu düzeyde görevlendirilerek ulusal kurtuluş mücadelesinin yeniden yükseltilmesi faaliyetlerinin en önünde yeraldı. Bu alanlarda düşman güçlerine ve yerli işbirlikçilerine karşı halka güven vermek ve örgütlenme zeminini yaratmak amacıyla geliştirilen çeşitli eylemlerin planlanması ve gerçekleştirilmesinde yeraldı, alandaki birimlerin yönlendirilmesi görevini yürüttü. Zorluklardan yılmayan yapısı, olumsuzlukların ve görevlerin üzerine yürümedeki kararlılığı, bilinci ve yetenekleriyle yoldaşlarının en büyük dayanağı ve güven kaynağı olmasını bildi. Sorunları kavramada ve çözmedeki ustalığıyla örnek bir önderlik sergileyerek gelişmelere yönverdi. 15 Ağustos atılımına tüm gücüyle katıldı ve bu atılımın gerçekleştirilmesinde önemli katkıları oldu. Partiye gönderdiği bir raporunda 15 Ağustos eylemlerinin tarihsel anlamını şöyle açıklıyordu:

«Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve halkımızın kölece yaşam tarihinde eşine ender rastlanan ve önemli bir yere sahip bulunan gelişmelerin başında 1983-1984 devrimci pratiği ve bunun bir özetlenmesi olarak dönemin özelliğini yansıtan 15 Ağustos atılımı gelir.

II. Parti Kongresinden sonra ülke gerçekliğinde ulusal kurtuluş mücadelesinin geliştirilmesi, siyasal, örgütsel ve anlamlı bir pratik faaliyetin sergilenmesi için yoğun bir çaba sarfedilmiştir. Bir yığın engellemelere, maddi-manevi ve pratik zorluklara rağmen, büyük bir inançla eşi görülmedik bir fedakarlıkla ve büyük umutlar beslenerek atılan bu adımlar asgari de olsa bedelini vermiştir. Bunun, Aydın, Musa, Cemil ve diğer birçok şehit yoldaşımız başta olmak üzere, Parti önderliğinden tutalım, parti militan kadrolarına ve sempatizanlarına kadar hemen hepsinin ortak katkılarının bir eseri olduğunu unutmamak gerekir.

Bu kısa süreli pratik bir türlü kabul edilmeyen bir gerçekliği pratik bir savaşım vererek zorla kabul ettirmiştir. Şöyle ki, azgın bir sömürgecilik altında bulunan fakat varlığı inkar edilen Kürt halkı, PKK önderliğinde, ulusal kurtuluş çizgisi temelinde ve silahlı bir savaş yürüterek yaşamaya hakkı olduğunu tüm dünya kamuoyu önünde açıkça kanıtlamıştır. Bir çok güç bunu kabul etmese bile gerçek budur. Bu konuda hükmünü veren tarih, bu halkın hangi ideolojik-politik çizginin önderliğinde, hangi tür bir örgütlenme ve silahlı savaşımla yaşamını idame edebileceğini de yaşanan bu pratikle göstermiştir. Bu gerçek objektif gelişmeyi bu biçimde değerlendirerek politik tavırlarını gözden geçirmeyen ve bunda en ufak bir olumlu değişiklik yapmayan her türlü güç yine bu gerçeklik karşısında kafalarını sağa sola çarpsalar da vakit onlar için çok geçtir.

Emperyalizmi ve bölge gericiliğini arkasına alan o 'meşhur Türk ordusu' Kürdistan'da yüzbinleri aşan bir askeri güç, helikopter, zırhlı araç ve yerli ajan-hain takımının yardımıyla Kürt halkına karşı savaş açmış fakat bu tam bir fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Çünkü yabancı topraklar üzerinde başka bir halka karşı haksız bir savaş yürütülmekteydi. Ayrıca kendisine karşı savaşanlar, bir çok gücün ister bilinçli ve isterse bilinçsizce çarpıttıkları, ama ne pahasına olursa olsun objektif konumları gereği karşı-devrime hizmet eden TKP'nin önderliğinde daha çok Avrupa'da sefilce bir yaşamı biçimlendiren sosyal-şoven ve ihanetçi Kürt gruplarının yanısıra Ortadoğu'da bulunan IKP, Kürdistan'ın diğer parçalarında onyıllarca Kürt halkının kanını parazitçe emen ilkel-milliyetçi ve küçük-burjuva çizginin temsilcilerinin iddia ettikleri gibi 'terörist', 'maceracı' ve 'basit provakatörler' değildir. Gücünü yurtsever Kürdistan halkından, doğru ideolojik-politik hattından, başarılı silahlı mücadele taktiğinden alması

ve her türlü zorluğu göğüsleyerek faşist-sömürgeci güçlere karşı haklı bir savaş yürütmesidir PKK'yi yenilmez kılan.

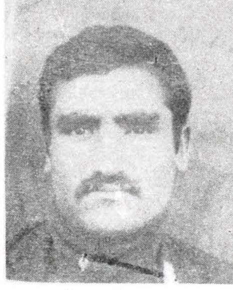
Pratik mücadelenin somutlaşmış bir ürünü olarak ortaya çıkan 15 Ağustos atılımı, yarattığı siyasal otorite ile kapanan tüm gelişme yollarını açmış, parazitçe bir yaşam sürdüren sahtekar-hain birçok gücün maskesini düşürerek yaşam bulma imkanlarını ortadan kaldırmıştır. Partinin elverişli bir kitle zemini üzerinde hedeflenen siyasal-askeri örgüt biçimlerine erişmek, her alanda halkımızın siyasal birliği ve ordulaşmasını yaratarak savaşan bir halk yaratmak mümkündür. Düşmanın 'yokettik, bitirdik' vb. gibi kitleler üzerinde geliştirdiği propaganda ve yeşertmeye çalıştığı umutsuzluk havası pratik bir hamleyle dağıtıldı. Güven kazandırılarak toplumun önemli bir kesiminin desteği sağlandı. Uzun bir dönem yurtdışında bulunan ve belli bir eğitim gören partinin kadro ve kadro adayları siyasal, örgütsel ve askeri örgüt biçimlerinde görevlendirildi ve pratikte denendiler... Ve bu yapıyla pratikte işlerin önemli oranda başarılabileceği de doğrulandı."

Mehmet ERTÜRK yoldaş, yalnızca pratik mücadelenin dayattığı görevleri başarıyla planlayıp gerçekleştiren önder bir savaşçı kişilik sergilemekle kalmamış, gelişmelerin muhtemel yönünü yorumlayıp gerekli tedbirleri alan, onlara yön veren önder bir komünist olarak ileri görüşlülüğü de şahsında somutlaştırmış ve bu nitelikleriyle mücadelemizin en çok ihtiyaç duyduğu kadro tipinin bir örneği olmayı başarmıştır. O, her yönüyle gerçek bir parti militanı, halkımızın ulusal kurtuluşçu karakterinin simgelendiği güçlü bir yoldaştı. Direnişçiliğin tüm hücrelerine dek işlediği gerçek bir isyan ögesiydi. Onlarca eylemde yeralıp başarıyla gerçekleştirmiş ve yine onlarca çatışmadan sağ-salim kurtulmayı başarmıştı. Devrimci faaliyette yalnızca bir asker olarak değil, bir örgütçü ve propagandacı olarak da başarı göstermiş, en büyük zorluklar ve tehlikeler karşısında bile komünist dayanıklılığı ve direnci göstermeyi bilmişti. Parti yaşamında da yoldaşlarına sürekli örnek olmuş, onlarla en güçlü bağlar temelinde kaynaşmış, devrimci dürüstlüğü, alçakgönüllüğü, çalışkanlığı, yiğitlik ve fedakarlığı kadar derin sorumluluk anlayışı, kararlara uymadaki tutarlılığı ve disipline bağlılığı ile de en seçkin bir kadro özelliklerini sergilemiştir. Her dönemde ve her şart altında Partiye ve halka bağlılığını korumuş, mücadelemizin zaferine inancını yaşatmış ve bu ruhla sonuna kadar savaşmıştır.

Mehmet ERTÜRK yoldaş bu güçlü özelliklerini en son görev yaptığı Kars-Ağrı alanında da pratik içerisinde ortaya koymuş, bu alan faaliyetlerinde seçkin bir yer almıştır. En son Ağrı Dağı'nda emperyalizmin ve sömürgecilerin ajan gruplarına karşı kararlı mücadele içinde yer alarak bu grupların Ağrı Dağından sökülüp atılması görevine katılmış ve en görkemli direnişini de yoldaşlarıyla birlikte 40 000 kişilik düşman gücünü haftalarca uğraştırıp yıpratarak ve çok sayıda düşman askerini cezalandırarak göstermiştir. Mehmet yoldaş, bu direniş sırasında şehit düşerek onurlu mücadele yaşamını Ağrı Dağının yüceliğine yaraşır bir yücelikle noktalarken ulusal kurtuluş direnme savaşımızda her zaman gururla izinde yürüyeceğimiz ve örnek alacağımız bir rehber olmuştur.

★★★

Ajan-Milis Çetelere Yaşam Hakkı Tanınmayacak; Çatak Direnişin Kalesi Olacaktır!

Mehmet ÖZDEMİR

1957 yılında Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Kırkpınar köyünde doğan Mehmet ÖZDEMİR (Şerif) yoldaş Diyarbakır Öğretmen Okulunda okuduğu dönemlerde bu alanda gelişen ulusal kurtuluşçu düşüncelerden etkilenerek düzene duyduğu kini, eyleme dönüştürmek üzere Hareketimizle ilişkiye geçti. 1977 sonlarında girdiği bu ilişkileri süreç içerisinde daha da geliştirerek okuldan ayrıldı ve profesyonel devrimci hayata atıldı. Bir süre Diyarbakır Yurtsever Liseliler Derneği yönetim kurulunda temsilcilik yapan Mehmet ÖZDEMİR yoldaş, Siverek direnişinin başlaması ile birlikte bu alanda görev alarak Bucak eşkiyalarına karşı yükseltilen mücadelede yeraldı. İçinde yeraldığı silahlı birimle birlikte onlarca eylem gerçekleştirdi ve Bucak çapulcularına vurulan darbelerde önemli katkıları oldu. Daha sonra Hilvan'da görev alarak silahlı bir birimin üyesi olarak faaliyet yürüttü.

Partimizin yurtdışına çıkış sürecinde ülkeyi terkederek yurtdışındaki çeşitli alanlarda kendisini siyasi ve askeri olarak yetkinleştirmeye ve yeni dönem mücadelesine hazırlamaya başladı. İsrail siyonizmi ve uşaklarının yoğun tehdidi ve saldırıları altında sürdürdüğü bu eğitimi süresince Filistin halkının mücadelesi ile de enternasyonalist dayanışmasını yükselterek bu mücadelenin geliştirilmesi için pratik katkılarda bulundu.

Ülkeye henüz dönmeden önce Partiye ulaştırdığı bir raporunda gelecek mücadele döneminde oynayacağı rol konusunda şunları belirtmekteydi:

«Önümüzdeki dönemde Kürdistan'daki mücadeleye kendimi faal olarak hazırlıyorum. Mücadeleye faal olarak katılmak, belli görevler üstlenip bunları yerine getirmek, gelişen süreç ve dönemlere kendimi uydurarak mücadeleyi geliştirmek ve üstlendiğim görevleri en iyi bir şekilde yerine getirmek için var gücümle mücadeleye hazırlanıyorum.

Eksikliğim, temel olarak ideolojik eksikliktir. Bunu da gidermek için sürekli okuyor ve çeşitli konulardaki eksikliklerimi araştırıp kavrama doğrultusunda çaba harcıyorum; mücadeleye en iyi bir şekilde faydalı olmak için çalışıyorum.

Hareketin vereceği görevleri üstlenmede ve yerine getirmede, mücadelemi sonuna kadar götürmede kendime güveniyorum ve verilecek görevi en iyi bir şekilde yerine getirmede varolan çabamı harcayacağım. Hareketin vereceği görevlere hazırım. Verilecek görev veya görevlerin pratikte yerine getirilmesinde en son çabamı bile harcayacağıma güveniyorum.»

Mücadeleye duyduğu derin bağlılıktan gelen böylesi bir kendine güvenle eğitimini tamamlayan ve yeniden ülkeye dönen Mehmet ÖZDEMİR yoldaş, Çatak ve yöresinde sömürgeciliğe karşı mücadeleyi örgütlemeye ve çeşitli eylemler içinde yeralmaya başladı. Yoldaşları ile birlikte geliştirdiği bu mücadele ile sömürgecilere ve uşağı ajan-hain çetelere önemli darbeler vuran Mehmet yoldaş, 6 Haziran 1985'te Çatak'ın Zeviya köyü çevresinde yoldaşları İsa (Ahmet ÇALIŞKAN) ve Hamit (Seyfettin ÖZEN) ile birlikte Ala aşiretinden milis-çete güçlerinin sömürgecilerle ortaklaşa gerçekleştirdikleri bir pusuda saatlerce çatışıp düşmana ağır darbeler indirerek şehit düştü.

Olgun kişiliği, yoldaşlarıyla içine girdiği uyumlu yapısı, görevlerini yerine getirmede ve disipline uymada gösterdiği duyarlılığı, kolektif yaşamı geliştirmedeki azmi, olguları değerlendirmedeki objektifliği, karar verme ve uygulamadaki ustalığı ve Hareketin değerlerine sonsuz bağlılığı ve kararlılığı ile örnek bir kişilik teşkil eden ve Partimizin militan kişiliğini şahsında somutlaştıran Mehmet ÖZDEMİR yoldaşın bu değerli özelliklerini şahsımızda somutlaştıracak ve O'nun soylu mücadelesini devralarak anısını yaşatmayı bileceğiz.

★ ★ ★

Adı ve Soyadı: *Muhsin...*
Doğum Yeri ve Yılı: *Cemke Tahla köyü-Şırnak*

Oldukça yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Muhsin yoldaş, mücadelemizin yörede gelişmeye başladığı günden itibaren aktif bir sempatizan haline geldi. Kısa sürede savaşçı özelliklerini de kanıtlayarak Bahar Atılımı sürecinde HRK birliklerine katılan ve Şehit Salih KANDAL Grubunda yer alan Muhsin yoldaş, kısa süreli pratik mücadelesi içinde güçlü bir savaşçı olduğunu da kanıtladı.

30 Haziran 1985 günü Çatak'ın Kate yaylası civarında düşmanla tesadüfen karşılaşan Şehit Salih KANDAL Grubu, geri çekilme taktiğine başvurmuşsa da yeniden görülmeleri ve takip edilmeleri üzerine çatışmaya girmiştir. Yoğun çatışma ortamında çember içinde kalan Muhsin yoldaş, düşmanla uzun süre çatışıp birçok askeri yaralamış, ancak kendisi de isabet eden kurşunlarla şehit düşmüştür.

★ ★ ★

Mutki'de İhanet Odaklarına...

Baştarafı Syf: 1'de

HRK savaşçılarının kahramanlığı, cesaretliliği ve usta taktik geliştirmelerinin bir ifadesi olarak değerlendirilmektedir.

Bitlis ve Mutki adı, tarihimizde çok yönlü olarak isimleri işlenen yörelerimizdendir. Bitlis, ihanetin en karanlığına tanık olurken, aynı zamanda direnişlerin en görkemlilerini de yaşamıştır. Mutki'de ise daha dün bir grup PKK savaşçısı 5 gün süreyle sömürgeci birliklerle çatışmış ve onlara unutamayacakları bir ders vermişlerdir. Binlerce sömürgeci asker, en modern silahlarla seferber edilmesine rağmen, dağların doruklarından alevlenen isyanın ateşiyle daha da güçlenen savaşçılar karşısında acz içine düştüler. Evet bu direniş, kahramanlığın bir timsali olurken, aynı zamanda HRK savaşçılarının da gücünü göstermiştir.

İşte böyle ikili bir geleneğin geliştirildiği bu alanda, direniş ve ihanet bugün de acımasızca çatışmasını devam ettirmektedir. İhanetin kökleri derin olmasına rağmen, ilk atılan direniş tohumları filizlenerek, yeşermeye başlamıştır.

Yavuz Selim'le ihanete oturmanın mimarı olan Şeyh İdris-i Bitlisi'ye dayanan işbirlikçilik geleneği, bugün onun torunları tarafından sürdürülmektedir. Bağımsız bir Kürdistan'ın kurulma koşullarının olduğu bir dönemde, Yavuz Selim'le anlaşarak Osmanlı işbirlikçiliğini geliştiren İdris-i Bitlisi'nin torunları Kamran İnanlarsa, bugün TC'ye en iğrenç uşaklığı yaparak yine bağımsız bir Kürdistan'ın gerçekleştirilmesi önüne engel olarak dikilmek istemektedirler. İdris-i Bitlisi'den gelen bu ihanet geleneği daha sonra yerine geçenleri tarafından sürdürülmüş ve günümüze kadar getirilmiştir. Aşiretçiliğin daha bozulmadığı bu alanda, bundan da yararlanan sömürgeciler bir bütün olarak halkı direniş mücadelesine karşı çıkarmaya çalışmaktadırlar. Bu nedenle Kamran İnan haini, uluslararası platformlara gönderilmekte, bilinçli şekilde öne çıkarılmaktadır. Böylece ihanet ve işbirlikçilik bu alanda konumlandırılmak ve direnişin gelişmesi önüne engel dikilmek istenmektedir.

Yeni dönem direniş mücadelemizin gelişmesi ile birlikte genelde olduğu gibi bu alanda da direnişten yana olan güçler, ihanete ve teslimiyete karşı yoğun bir mücadele yürütmüşlerdir. Sömürgecilerin hain soyu İdrisilere dayanarak geliştirmek istediği ihanete karşı halk kitleleri tarihi direnişlere ve bugün bunun bütünleştiği devrimci direniş geleneğine dayanarak direnişi yükseltmektedirler.

15 Ağustos atılımı bu alanda da yurtsever duyguları uyandırmış ve binlerce insanın direniş saflarında birleşmesine yol açmıştır. Yıllardır, sömürgecilerin işbirlikçisi güçler tarafından düşmana peşkeş çekilmek istenen yöre halkı, bu onursuz yaşamı reddederek 15 Ağustos atılımını gerçekleştirenlerin safında yeralmıştır. Nisan sonu ve Mayıs ayının ilk günlerinde Mutki'de kahramanca ortaya konulan direniş bu duyguları daha da perçinlemiştir. Ya sömürgeciler safında ihanet içinde onursuz bir yaşam kabul edilecek, ya da direnişten yana tavır takınılarak onurlu bir yaşam tercih edilecek. İşte bu ikilem bugün taraflarının yoğun mücadelesi ortamında yaşanmaktadır.

Mutki'nin Geyikpınar köyünde 2 ajan milis-çetenin cezalandırılması, bu gelişmelere bağlı olarak değerlendirilmesi gereken bir eylemdir. Bu, tarihi olarak gelen ve bugün de yaşatılmak istenen ihanet geleneğine vurulan bir darbedir. Aynı zamanda bu, devrimci-direniş eylemimizle bir kez daha kanıtlanmıştır ki, ihanet ve işbirlikçilik cezasız bırakılmayacaktır. Direnişin karşısında yer alan her türlü işbirlikçilik, HRK savaşçılarının namlularından çıkan devrimci intikam mermilerinden kurtulamayacaktır. Ve kökleri ne kadar derin olursa olsun, hiçbir ihanet geleneğinin halkımızın başına musallat edilmesine müsade edilmeyecektir.

★ ★ ★

Lice'de HRK Savaşçılarının...

Baştarafı Syf: 1'de

derek, planını uygulayamaz duruma geldi. Zindanlarda ve mahkemelerde PKK'li savaş esirlerinin MAZLUM, M.HAYRİ ve KEMAL PİR yoldaşların önderliğinde güçlü bir direnişi sergilemeleri, sömürgecilerin planlarına güçlü bir darbe indirdi.

Direnişin önderlerini teslim alamayacağını ve 1925'teki gibi de toplu bir idam gerçekleştiremeyeceğini anlayan sömürgeciler, işkenceler altında yoldaşlarımızı birer birer katletmeyi gündeme koy dular. 1982 Newroz'unda Mazlum DOĞAN yoldaşı, yine aynı dönemde Ferhat KURTAY ve daha birçok yoldaşımızı katlettiler. Yoğunlaşan zulüm, baskı ve teslim alma çabalarına karşı, 14 Temmuz 1982'de M. Hayri DURMUŞ Kemal PİR, önderliğinde PKK'li savaş esirleri Ölüm Orucuna başladılar. Eylül ayında M.Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ ve Ali ÇİÇEK yoldaşlar şehit düştüler. Bu direniş aynı zamanda mücadelemizde yeni bir dönemin açılmasıdır da. Bu dönem artık baskı ve karanlıklar döneminin bittiği ve ulusal direniş etrafında aydınlık bir dönemin geliştiğinin işaretidir de.

1925'lerde dökülen kanlarımız, 1980'li yıllarda, halkımızın en değerli evlatlarının kanları ile içiçe geçiyor ve tarihi intikam çağrılarını günümüzün devrimci intikam çağrısı ile bütünleştiriyor ve tüm görkemliliğiyle düşmanın üzerine salıyor. Evet bu eylem sadece yeni dönemin intikamı değil, aynı zamanda bastığımız topraklarla karışan binlerce şehidimizin sızlayan kemiklerinin de hesabının sorulmasıdır. Belki 1925'de sömürgeciler yaptıklarının karşılığını bulmadılar. Ama bugün PKK önderliğinde ERNK ve HRK bayrakları ile savaşan halkımız, 1925'lerin de hesabını sormakta ve sömürgecilerin işlediği hiçbir suçu cezasız bırakmamaktadır.

Lice-Diyarbakır yolu üzerinde pusuya düşürülen sömürgeci birlik, halkımız üzerinde yoğun bir işkence ve zulüm uygulamaktaydı. Yoğun operasyonların yürütüldüğü ve halka en alçakça uygulamaların reva görüldüğü bir dönemde patlayan devrimci silahlar, halka güven getirirken, sömürgecilerdeki korku ve paniği daha da arttırmıştır.

5 askerin öldüğü ve 1 Asteğmenin yaralandığı pusuda, HRK savaşçıları, hiçbir kayıp vermeden başarılı bir biçimde üslerine çekilmişlerdir. Eylemden sonra bölgeye yoğun bir takviye askeri güç gönderen sömürgeciler, gece hareket edememiş ancak, aramaları gündüz sürdürmüşlerdir. Yoğun operasyonlara rağmen, devrimcilerin izine bile rastlayamayan sömürgeciler, köylülerin üzerinde vahşi işkence uygulamalarına rağmen tek bir bilgi elde edememişlerdir.

Bundan sonra da devrimci intikam eylemlerimiz sürdürülecek ve sömürgeciler, uşakları ile birlikte kahredilecektir.

★ ★ ★

V-HRK Basın Bürosundan Kamuoyuna:

YAŞASIN 15 AĞUSTOS DEVRİMCİ SALDIRI RUHU

15 Ağustos 1984'te başlayan devrimci direnişi geliştirme hareketimiz bir yılını doldurdu. Bu bir yıllık süre içinde devrimci kurtuluş kuvvetlerimizle faşist-sömürgeci güçler arasında yaygın ve şiddetli bir savaş durumu yaşandı. Şimdiye kadar yayınladığımız açıklamalarda Mayıs 1985'e kadar meydana gelen silahlı çarpışmaları kamuoyuna duyurduk. 15 Mayıs'tan beri geçen üç aylık süre içinde aşağıdaki saldırı eylemlerimiz ve silahlı çarpışmalar meydana geldi.

1- 20.5. 1985 gecesi Urfa'nın Bozova ilçesi yakınlarında Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist-sömürgeci güçleri arasında silahlı çarpışma meydana gelmiştir. Olayda 1 asker, 1 polis, 1 MİT elemanı öldürülmüş, çok sayıda asker ve poliste yaralanmıştır. Çarpışmada son kurşunlarına kadar savaşan 5 yiğit savaşçımız şehit düşmüştür.

2- 19.5. 1985 günü Eruh'un Gırdara köyünde ajan-milis çete Sadık Özdemir'in evi devrimci kuvvetlerce basılmış, olayda kendisi yaralanmış bir oğlu da ölmüştür.

3- 1 Mayıs 1985 günü Eruh'un Bana köyü civarında meydana gelen çarpışmada yiğit savaşçılarımızdan Cevdet arkadaş şehit düşmüş, yörede bulunan bir çoban da sömürgeci güçler tarafından öldürülmüştür. Olayda çok sayıda asker yaralanmıştır.

4- 3.5. 1985 günü Eruh'un Dılopké köyü çevresinde Devrimci Kuvvetlerle faşist ordu birlikleri arasında altı saat süren bir silahlı çarpışma olmuştur. Olayda 1 asteğmen, 1 onbaşı ve 3 er öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır. Çarpışmada, içlerinde yiğit savaşçılarımızdan Yaser ve Hasan arkadaşların da bulunduğu 4 savaşçımız kahramanca savaşarak şehit düşmüşlerdir.

5- 27.4. 1985 gecesi Cizre merkezinde tabur komutanının arabasına Devrimci Kuvvetler tarafından pusu kurulmuş, pusuya düşen arabaya ateş açılarak tahrip edilmiştir. Olayda yaralanan tabur komutanı kaldırıldığı hastahanede daha sonra ölmüştür.

6- 23.5. 1985 günü Devrimci Kuvvetler tarafından Silopi'nin Beşile köyünde konumlanan sömürgeci ordu birliğine silahlı saldırı yapılmış, aynı gün köye gelmekte olan bir askeri aracın yoluna mayın döşenmesi sonucu araç tahrip edilmiştir. Her iki olayda, sonucu tam öğrenilemeyen çok sayıda asker ölmüş ve yaralanmıştır.

7- 6.6. 1985 günü, Van'ın Çatak ilçesi Zeviya köyü çevresinde Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile Ala aşiretinden olan milis-çete güçleri arasında saatlerce süren silahlı çarpışma olmuştur. Olayda çete başı Mustafayê Tahirê Zeşko ağır yaralanmış, 3 çete elemanı öldürülmüş, ikisi de yaralanmıştır. Olay yerine gelen faşist-sömürgeci ordu güçleriyle HRK savaşçıları arasında çarpışma devam etmiş, 1 yüzbaşı, 1 asteğmen, 1 er öldürülmüştür. Çarpışmada kahraman savaşçılarımız İsa ve Şerif yoldaşlar şehit düşmüşlerdir. Olaydan yaralı çıkan yiğit savaşçımız Hamit yoldaş daha sonra Yezdinan aşiretinden milis-çete güçleriyle saatlerce çarpışmış, bir çoğunu yaralamış ve olayda kendisi de şehit düşmüştür.

8- 17.6. 1985 günü yukarıdaki olayda yaralanan çete başı Mustafa'nın hastahaneden çıktığı gün Devrimci Kuvvetler tarafından evine baskın yapılmıştır. Olayda oğlu öldürülmüş, kendisi ağır olmak üzere 6 kişi de yaralanmıştır.

9- 14.6. 1985 günü Şırnak'ın Gundikê Melle köyünde ajan-milis çete Mustafayê Namet'e, Devrimci Kuvvetler tarafından saldırı düzenlenmiş, ve çete Mustafa ağır yaralanmıştır.

10- 21.6. 1985 günü Şırnak'ın Becrit köyünde konumlanan faşist askeri birliğe Devrimci Kuvvetler tarafından saldırılmış, olayda 1 asker öldürülmüş ve çok sayıda asker de yaralanmıştır.

11- 23.6. 1985 günü Şırnak'ın Avyan köyünde konumlanan sömürgeci ordu birliğine saldırılmış, olayda 1 astsubay ve 2 asker öldürülürken, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

12- 23.6. 1985 günü Pervari'nin Aker köyünde bulunan sömürgeci ordu birliğine saldırılmış, burada konumlanmış olan İngiliz-Amerikan petrol arama şirketinin faaliyetleri günlerce engellenmiştir. Aynı birliğe 26 Temmuz günü yapılan saldırıda çok sayıda asker öldürülmüş ve yaralanmıştır.

13- 28.6. 1985 günü Eruh'un Bana köyü çevresinde Devrimci Kurtuluş Kuvvetleriyle faşist-sömürgeci ordu güçleri arasında saatlerce süren silahlı çarpışma olmuştur. Çarpışmada yiğit savaşçılarımızdan Havva, Osman ve Halil yoldaşlar şehit düşerken, düşman güçleri de çok sayıda yaralı vermiştir.

14- 10.6. 1985 gecesi **14 Temmuz Propaganda Birliğimiz** tarafından Şırnak merkezindeki jandarma alayına saldırılmıştır. Olayda alay komutanının evi roketle tahrip edilmiştir, 1 üstteğmen ve 4 asker öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

15- 16.6. 1985 gecesi, aynı birliğimiz tarafından Şırnak'ın Türköz karakoluna saldırılmış, çok sayıda asker öldürülmüş veya yaralanmıştır.

16- Haziran ayı içinde aynı birliğimiz tarafından Eruh'un Karne, Pervari'nin Garısa, Hot ve Tirya köyleri ile Gever ve Gürdıla yaylalarında ortalama 70-100'er kişinin katıldığı toplantılar yapılmıştır. Toplantıya ERNK bayrağı ve HRK flamaları ile bazı pankartlar taşınarak, resmi askeri kıyafetle katılınmış ve megafonlarla saatlerce süren konuşmalar yapılmıştır.

17- 14.6. 1985 gecesi, Kulp'un MDP'li faşist belediye başkanı devrimci kuvvetler tarafından ölümle cezalandırılmıştır. Bu şahıs en son iki devrimciyi ihbar ederek yakalatma suçunu işlemişti.

18- 20.6. 1985 günü, Yüksekova-Şemdinli karayolunda Devrimci Kuvvetler tarafından pusu kuruldu. Pusuya düşen bir askeri araca saldırılarak tahrip edildi ve içinde bulunan üsteğmen ile 3 asker öldürüldü. Olayda yiğit savaşçılarımızdan Nasır yoldaş şehit düştü.

19- 1.7. 1985 günü, Çatak ilçesinin dağlık kesiminde Devrimci Kuvvetlerle sömürgeci ordu güçleri arasında bir çarpışma olmuştur. Çarpışmada yiğit savaşçılarımızdan Muhsin yoldaş şehit düşerken, çok sayıda düşman askeri de yaralanmıştır.

20- 1.7. 1985 günü, Beytüşşebap'ın Berşıkêr köyünün Kömür mezrasında ajan-milis Müdürê Mıho'nun evine Devrimci Kuvvetler tarafından saldırılmıştır. Olayda kendisi ve oğlu yaralanmış, kardeşi de öldürülmüştür.

21- 16.7. 1985 günü, Şırnak merkezinde arama yapan polis ekibine saldırılmış, 2 polis yaralanmıştır.

22- 18.7. 1985 günü, Silopi'nin Şax köyünde bulunan DSİ şantiyesi Devrimci Kuvvetler tarafından basılmış, şantiyede bulunan herbiri 200'er gr.'lık 340 adet dinamit lokumu, 150 m fitil ve 51 adet kapsül ele geçirilmiştir. Şantiye işçilerine yönelik bir süre propaganda yapılmış, bildiriler verilmiştir.

23- 23.7. 1985 günü, Şırnak'ın Spindarok köyünde konumlanan askeri birliğe saldırılmış, çok sayıda asker öldürülmüş veya yaralanmıştır.

24- 6.7. 1985 günü, Eruh'un Ebubekran köyü çevresinde Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile sömürgeci ordu güçleri arasında silahlı çarpışma olmuştur. Çarpışmada çok sayıda düşman askeri öldürülmüş veya yaralanmış, kahraman savaşçılarımızdan Yılmaz ve Mervan yoldaşlar şehit düşmüşlerdir.

25- 21.7. 1985 günü, aynı alanda ikinci bir çarpışma meydana gelmiştir. Olayda yiğit savaşçılarımızdan Firaz, Ruken ve Edip yoldaşlar şehit düşmüşlerdir. Çok sayıda düşman askeri öldürülmüş ve yaralanmıştır.

26- 15.7. 1985 günü, Pervari'nin Piroz köyünde bulunan ve yaptığı ihbar sonucu 2 devrimcinin şehit düşmesine neden olan ajan-muhbir Mahmut Yılmaz Devrimci Kuvvetler tarafından evine yapılan baskınla yakalanmıştır. Bu hain, boynuna ip takılarak birçok köyde dolaştırılmış ve yapılan toplantılarda yaptığı hainlikleri anlatmıştır. En son bir köyde, halkın istem ve onayı sonucu ölümle cezalandırılmıştır.

27- 14.7. 1985 günü, Van'ın Başkale ilçe merkezine girilmiş, bildiri dağıtılıp afişler asılarak halka hitaben sözlü propaganda yapılmıştır. Polis karakolu roketle tahrip edilmiş, birçok polis öldürülmüş ve yaralanmıştır.

28- 25.7. 1985 gecesi Şırnak'ın Avyan köyü çevresinde Devrimci Kuvvetlerle sömürgeci ordu güçleri arasında çıkan çarpışmada yiğit savaşçılarımızdan Haşim yoldaş şehit düşmüştür.

29- 16.7. 1985 gecesi, Silopi ilçe merkezinde çok sayıda bildiri dağıtılmış, pul yapıştırılmış ve Başkan APO'nun büyük posterleri asılmıştır.

30- 13.7. 1985 günü, Gürpınar'ın Xırabşêx köyüne yapılan baskında ajan-milis çetebaşı Hacı Feyzi Tatar ile 3 çete mensubu öldürülmüş, biri de yaralanmıştır. Ala aşiretinden olan bu çetenin en son suçu Hamit, İsa ve Şerif yoldaşların şehit edilmesi olayına katılmalarıdır.

31- 14 Temmuz 1985 günü, **14 Temmuz Propaganda Birliğimiz** Çatak ilçe merkezine girmiş ve düşman güçlerini etkisizleştirerek 2 saat süreyle egemen olmuştur. Bu süre içinde: Sömürgeci ordu gücü etkisiz kılınmış, hükümet binası roketle tahrip edilmiş, müdahale etmek isteyen bir bekçi yaralanarak silahsızlandırılmış, ERNK bayrağı göndere çekilmiş, Başkan APO'nun büyük posterleri asılmış, bildiri dağıtılmış, megafonlarla halka hitaben konuşmalar yapılmış ve kitlelerin katılımıyla bir yürüyüş düzenlenmiştir.

32- 5.8. 1985 günü, aynı birliğimiz tarafından Çatak'ın Şivmical köyünde Hacı Şeref ve İlyas adındaki ajan-milis çetebaşlarının evlerine bir baskın düzenlenmiştir. Baskında bu iki ev yakılmış, başta Hamit yoldaşı şehit eden çetebaşı Hacı Şeref olmak üzere, 10 kişi öldürülmüş, Hamit yoldaşın şehit edilmesinde kullanılan silah ve 103 mermisi ele geçirilmiştir. Bu eylemlerimiz, ajan-milis çeteciliğe oynayanları enselerinden terler hale getirmiş, bir çoğunu Devrimci Harekete teslim olmaya yöneltmiş, faşist sömürgeciliğin ajan-milis çete örgütlenme komplosuna ağır darbeler vurmuştur.

33- 1.7. 1985 günü, Hizan ilçesinin dağlık kesiminde Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile sömürgeci ordu güçleri arasında bir silahlı çarpışma olmuştur. Olayda 10 askerin öldüğü ve 20 askerin yaralandığı çevrede yaygınca söylenmiştir. Çarpışmada üç kahraman savaşçımız şehit düşmüştür.

34- 16.7. 1985 günü, Mutki ilçesinde Devrimci Kuvvetlerle sömürgeci ordu güçleri arasında saatlerce süren bir çarpışma olmuştur. Çarpışmada çok sayıda düşman askeri öldürülmüş ve yaralanmıştır. Olayda yiğit savaşçılarımızdan İsmail, Hamza, Welat, Azat ve Rüstem yoldaşlar kahramanca savaşarak şehit düşmüşlerdir.

35- Temmuz ayı ortalarında, **Şehit Sait Grubumuz** ile sömürgeci ordu güçleri arasında Şemdinli'de günlerce süren çarpışmalar olmuştur. Çarpışmalarda 3 subay ve 12 asker öldürülmüş, onlarca asker de yaralanmıştır. Son mermilerine kadar savaşan yiğit savaşçılarımız Celal, Cuma, Tekin ve Rubar yoldaşlar şehit düşmüşlerdir. Çarpışmalarda isabet alan bir helikopter'in düştüğü söylenmektedir.

36- Temmuz ayı içinde Çukurca'da Bapir adındaki ajan-muhbir yakalanarak teslim alınmıştır. Boynuna ip bağlanarak köylerde dolaştırılmış, halka hitaben yaptığı konuşmalarda suçlarını açıklamış, bir daha yapmamak üzere halk önünde söz vermiştir.

37- Yine aynı dönemde Çukurca'da devletten silah alan iki çete mensubu yakalanarak teslim alınmıştır. Devletten aldıkları silahlara el konulmuştur.

38- 15.4. 1985 günü, Güney Kürdistan'da IKP ve KUK-SE güçlerinin yarattığı provakasyon ve kışkırtıcılık sonucunda bu güçlerle silahlı çarpışma olmuştur. Olayda değerli kadrolarımız ve yiğit savaşçılarımızdan Mesut, Sefkan, Delil, Rauf, Rahmi, Riyad Hazım, Şervan yoldaşlar şehit düşmüşlerdir. Olayda IKP ve KUK-SE güçleri de büyük kayıplar vermişlerdir.

39- Mayıs ayı içinde Dersim'de Çiçekli nahiyesi karakoluna Devrimci Kuvvetler tarafından baskın düzenlenmiştir. Olayda 10 asker öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

40- Yine aynı dönemde Tunceli merkezinde bir işkencehane Devrimci Kuvvetler tarafından basılmış, 4 işkenceci öldürülmüştür.

41- Dersim'de faşist-sömürgecilik tarafından özenle kurdurulup çalıştırılan Anafatma pavyonuna Devrimci Kuvvetlerce baskın düzenlenmiş, bu batakhane tamamen tahrip edilmiştir.

42- 1.8. 1985 günü, **21 Mart Propaganda Birliğimiz** tarafından Sason'un dağlık kesiminde pusu kurulmuş, pusuya düşen bir askeri araca saldırılarak tahrip edilmiştir. Araçta bulunan 1 astsubay ile 4 asker öldürülmüştür.

14 Temmuz 1985 günü Cizre şehir merkezine HRK güçlerince yapılan bir baskında ışıklandırılarak asılan Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN'ın Posteri

43- Temmuz ayı içinde Cizre, Şırnak, Silopi ve Eruh alanlarında çok sayıda bildiri dağıtılmış, yüzlerce köyde propaganda toplantısı düzenlenmiştir. Aynı alanlarda çok sayıda ihbarcı teslim alınmış, çok sayıda insan devletin kendilerine zorla verdiği silahları geri devlete vermiş, çok sayıda muhtar devletin politikasına karşı çıkarak istifa etmiştir.

44- 5.8. 1985 günü, Silopi'nin Sorbıtme köyünde ajan-muhbir Abdurahmanê Melle Devrimci Kuvvetler tarafından cezalandırılmıştır.

45- Bunlar dışında şu olaylarda ilginçtir:

a- 14.6. 1985 günü, Malatya'da eğitim uçuşu yapan bir Fantom savaş uçağı düşürülmüştür. Bir yüzbaşı ve bir çok asker ölmüştür.

b- Eruh'un Serxete köyünde konumlanan ordu güçleri içinde meydana gelen tartışma (Kürt-Türk, devrimci-faşist) çatışmaya dönüşmüş, 1 üsteğmen ile 10 er öldürülmüştür.

c- Eruh'un Ayne karakolunda kendisini döven komutanına karşı çıkan bir asker, silahını ateşleyerek komutanı öldürmüştür.

d- Eruh'un Şikeftiyan köyünde konumlanan ordu gücü içinde çıkan Kürt-Türk tartışması sonunda iki Kürt asker, subaylarınca kurşuna dizilmiştir.

e- **Bu tür olaylar çoktur. Yunanistan, Suriye ve Irak'a sürekli asker kaçışı olmaktadır. Sömürgeci ordu içinde tartışma** ve çelişki yoğundur. Adeta bir dağılma sürecini yaşamaktadır.

Devrimci savaşımız, silahlı eylemlerimiz, önümüzdeki dönemde 15 Ağustos ruhuyla daha da gelişecek ve boyutlanacaktır.

Geçen bir yıllık süre içinde Kürdistan'da tam bir savaş durumu yaşanmış, faşist-sömürgeci düşmana karşı yönelttiğimiz eylemler ve yürttüğümüz savaşla Kürdistan sahası açık bir devrimci savaş cephesi haline gelmiştir. Bir yıllık süre içinde faşist-sömürgeciliğe ve yerli uşaklarına karşı irili-ufaklı yüzlerce saldırı eylemimiz ve silahlı çarpışmamız olmuştur. Bu eylemler ve çarpışmalarda faşist-sömürgeci ordu güçlerinden **100'den fazlası subay ve astsubay** olmak üzere **1000 civarında asker öldürülmüş**, 500'ün üzerinde de yaralı verdirilmiştir. **Ayrıca bu sürede eylemlerimizin hedefi olan 1 belediye başkanı, 1 doktor, 1 hemşire ve 16 polis de öldürülmüş, 1 kaymakam ve 20'nin üzerinde polis yaralanmıştır.** Geçtiğimiz dönemde devrimci savaşımızın önemli bir hedefinin de faşist-sömürgeciliğe ajanlık yapan Kürdistanlı gerici hain güçler olduğu bilinir. Nitekim bu dönemde sömürgeci düşman bu güçleri örgütleyip silahlandırmak ve bir ajan-milis çete olarak devrimci güçlere ve halka saldırtmak için yoğun çaba harcamıştır. Geçtiğimiz süreçte bu güçlere karşı da yoğun eylemlerimiz olmuş, çoğu elebaşı olmak üzere, 100'e yakın ajan-milis çete mensubu öldürülmüş ve bir o kadarı da yaralanmıştır. Ayrıca düşmanın elinde bulunan çok sayıda silah, cephane, patlayıcı madde, para, erzak vb. de devrimci eylemlerimizle halk adına kamulaştırılmıştır. Verdiğimiz bu sonuçlar, hiçbir yoruma gerek duymaksızın yürüttüğümüz mücadelenin gücünü açıklamak için yeterlidir. Önümüzdeki bir yıl içinde, mücadelemiz daha gelişkin savaş taktikleriyle çok daha ileri bir gelişme seviyesine ulaştırılacaktır.

15 Ağustos eylemleriyle başlayan devrimci hareketimiz, faşist-sömürgeciliğe onu şaşkına çeviren güçte ağır bir darbe vurmuştur. Panik içinde güçlerini geri çekmeye yönelen faşist-sömürgecilik, İstanbul'dan Hakkari'ye kadar tüm ordu güçlerini haftalarca isyan bastırmaya hazır olma alarmı halinde tutmuştur. Pentagon ve NATO generalleri İstanbul ve Ankara'ya akmış, yüzbinlerce yeni ordu gücü Kürdistan'a sevkedilmiş, faşist-sömürgeci savaş birliklerini faşist cellat Evren, faşist ordunun başı, kukla hükümetin başı doğrudan yönetmeye başlamıştır. Bu biçimde başlatılan faşist-sömürgeci operasyonlar Kurtuluş Birliğimiz tarafından etkisiz kılınınca, acz içine düşen sömürgecilik bu sefer yeni politikalar uygulamaya yönelmiştir. "Kısa sürede sonuç alamayacaklarını, uzun süreli savaş yürütmek zorunda olduklarını" faşist elebaşlar, bizzat itiraf etmek durumuna düşmüşlerdir. "Doğu'nun öncelikle kalkındırılması" masalı ağızda sakız gibi çiğnenmeye başlanmış bununla halkımız aldatılmaya ve sömürgeci egemenlik geliştirilmeye çalışılmıştır. "Pişmanlık Yasası" denen şeyle ihanete pirim çıkarılmış, "Köy Korucuları" adı altında ajan-milis çete örgütlenmesine geçilmiş, "Apoculara karşı savaşmak" koşuluyla tüm suçların affedildiği ilan edilerek bütün "mahkumlar" çete haline getirilmeye çalışılmış, aşiretçi-feodal gerici elebaşılar devrimci harekete karşı çete olarak örgütlenmeye ve birleştirilmeye yönelinmiş, bütün bunlarla faşist ordu başarısızlık ve acizlik durumundan kurtarılmak ve savaş **Kürdistanlılaştırılmak** istenmiştir. Böylece işbirlikçi-uşak Kürt gericiliği Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı dikilmeye çalışılmıştır. Bununla da yetinilmeyerek tüm reformist-teslimiyetçi güçler ortak koro halinde devrimci hareketimiz üzerine saldırtılmıştır. Böylece faşist-sömürgeci devlet gücü ve gerisindeki emperyalizmden küçük-burjuva tasfiyeciliğine uzanan bir karşı-devrim cephesi yaratılmaya çalışılmıştır.

Yürüttüğümüz ideolojik-politik mücadele ve geliştirdiğimiz eylemlerle düşmanın tüm bu oyunları açığa çıkarılmış, bir çok düşman taktiği bozulmuş, ağır darbelerle düşmanın politikaları önemli ölçüde işlemez hale getirilmiştir. Ama başka çaresi bulunmayan düşman, bu politikalarını hayata geçirebilmek için var gücüyle çalışmaktadır.

İstanbul dışındaki Türkiye illerinden sıkıyönetim kaldırılarak ve yeni polis yasası çıkarılarak bugün ikinci ve üçüncü ordunun tamamı ile birinci ordunun aktif birlikleri, yani Türk ordusunun dörtte-üçü Kürdistan'a sevkedilmiş ve faşist-sömürgeci savaş içine sokulmuş durumdadır. Alan alan nokta operasyonları ve geniş çaplı operasyonlar sürdürülerek, tüm stratejik yerlere ve devrimci gelişmeye açık bütün köylere büyük askeri birlikler yerleştirilerek , bütün helikopter filosu savaşa sokularak, geniş çaplı bir ajan ihbarcı yapı örgütlenerek, aşiretçi feodal gericiliğe dayalı bir ajan -milis çete ordusu kurulup devrimci kuvvetlere ve halk kitlesi üzerine sürülerek, provakatörler aracılığıyla tüm tasfiyeci teslimiyetçi, sosyal-şoven güçler devrimci harekete saldırtılarak devrimci mücadelenin gelişimi yavaşlatılmaya ve durdurulmaya, geniş çaplı bir kitle pasifikasyonu politikasıyla kitleler korkutulup pasifize edilmeye ve devrimci hareketten uzak tutulmaya, devrimci hareketin kitle bağları zayıflatılıp kitlelerden tecrit edilmeye, böylece kitlelerden tecrit edilmiş, kitleleri eyleme geçirememiş ve durgunlaşmış bir devrimci hareket ihbarcıları ve vurucu timleri aracılığıyla parça parça darbelenmeye, devrimci grupları imha edilmeye ve uygun koşullarda devrimci hareket bitirilmeye çalışılmaktadır. Faşist-sömürgeci düşmanın taktikleri kısaca böyle formüle edilebilir.

Ne var ki faşist-sömürgecilik, bu taktiklerini başarıyla uygulama olanağı bulamamaktadır. Devrimci taktiklerimiz tüm bunları önemli ölçüde boşa çıkaran ve devrimci hareketi geliştiren sonuçlar doğurmaktadır. Besbelli ki gelinen bu ortamda düşman güçlerini darbeleyici ve uygun alanlarda kitleleri topyekün harekete geçirici bir devrimci mücadele zorunludur. Düşman taktiklerini esas olarak bozucu ve onu ciddi pratik gerilemeye uğratıcı devrimci gelişme, ancak aktif kitle eylemliliğinin yaratıldığı bir gelişme olabilir. Daha şimdiden düşman kuvvetlerine yeni yöntemlerle ağır darbeler vurulmaya başlanmıştır. Ve önümüzdeki dönemde devrimci hareket kitle eylemliliği düzeyinde gelişip yükselecektir.

Buradan bazı güçlere söylenecek bir-iki sözümüz var. Görülen odur ki, sınırlı da olsa bazı güçler ajan-milis çete olmakta ve halkımıza en ağır zulmü uygulayan faşist-sömürgeci birliklerin önünde devrimci güçlere ve halka saldırmakta pek istekli davranmaktadırlar. Özellikle bazı aşiret ve kabile "ileri gelenleri", sadece "Apoculara karşı savaştıkları sürece kendilerine dokunulmayacağı" açıkça belirtiliyor olmasına rağmen düşmanın çeteciliğine oynamakta ve böyle bir yola sokmak için yurtsever kitlelere aşırı baskı yapmaktadırlar. Bu güçlerin içinde bulunduğu durum kötüdür, ihanettir, beş metelik bile kazanç sağlamadan ulus düşmanlığı yapmaktır. Bunun sonu ve geleceği yoktur. Bu güçler, kendilerini gönüllü hainler ve alçaklar derekesine düşüren bu yoldan vazgeçmeli, düşmana ajan-milişlik yapmamalıdırlar. Böyle bir gelişme sağlayan herkesle Kurtuluş Birliğimiz iyi ilişki içinde olacak, onlara sahip çıkacaktır. Ve fakat devrim ve halk düşmanlığında ısrarlı olanların Kurtuluş Birliğimiz tarafından ezileceği, onları kurtarmaya ne faşist-sömürgecilerin ve ne de emperyalist efendilerinin gücü yetmeyeceği iyi bilinmelidir. Özellikle, sözde "reislik, büyüklük" adı altında bu güçlerin kendilerine en ağır baskıyı ve sömürüyü uyguladığı ve bugün de birer ulusal hain olarak düşman çeteleri haline getirmek istediği aşiret ve kabile güçleri, bu konuda dikkatli ve duyarlı olmalıdırlar. Onların yerinin, tüm halkımız gibi ulusal kurtuluş hareketi olduğu, düşmanın çeteciliği olmadığı açıktır. Devrimci hareketimiz tüm kabile ve aşiret güçleriyle birleşmek, bir olmak istemekte ve buna ulaşmak için her şeyi yapmaktadır. Kurtuluş Birliğimiz, tüm kabile ve aşiret güçlerini, düşman politikasına karşı uyanık olmaya, eğer varsa "kendi ileri gelenlerinin" ajan-milis çetesi örgütleme faaliyetine karşı çıkmaya, böyle haince ve alçakça durumu kabul etmemeye, ajan-milis çeteciliğe karşı mücadele etmeye, ulusal kurtuluş mücadelesinde ve Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'de birleşmeye çağırır.

HRK'nin kuruluş yıldönümünde kırsal kesimde gençlerle yapılan bir toplantı

15 Ağustos devrimci hareketi, faşist-sömürgeci barbarlık altında boğulan halk kitlelerince büyük bir coşkuyla ve geleceğe duyulan yeni bir umutla karşılanmıştır. Oyleki, bin yıllık sömürgeci kölelikten ve dört yıllık faşist-sömürgeci barbarlıktan kurtuluşun ışığını bu harekette görmüşler ve böyle bir geleceğin sevincini yaşamışlardır. Böylece geleceğe olan inançları, devrime ve devrimci harekete olan güvenleri çok daha kuvvetlenmiş, buna ulaşmanın zorluklarını göğüslemeye azmederek devrimci mücadeleye akın başlamıştır. Devrimci mücadelenin pratik sürekliliği görüldükçe ülke içinde ve dışında kitlelerin mücadeleye katılımı hızlanmış, giderek yeni bir kitle hareketine ve mücadelesine ulaşılmıştır. Ve böylece,kitlelerin ulusal kurtuluşçu birliği, **Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi** somut pratik bir olgu olarak ortaya çıkmış ve böyle bir birliğin ilanına varılmıştır. Kürdistan'da silahlı bir direniş cephesine ulaşılması, Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilan edilmesi ve bunun devrimci bir anlayış ve pratikle kitlelerin aktif mücadelesi ortamında gerçekleştirilmesi Kürdistan tarihi ve toplumu açısından yepyeni bir olay, en ciddi ve ileri bir pratik gelişmedir. Pratik uygulama zayıflıkları istenen gelişmelere ulaşmayı ne kadar yavaş kılarsa kılsın gelecek bu gelişme tarafından belirlenecek, Cepheyi ortaya çıkaran Partinin ışıklı yolunda yürüyen ve cephe bayrağı altında birleşen halkımız kazanacaktır. Halk kitlelerinin atılımı bugün böyle bir geleceğin başlangıcını ve ilerleyişini yaşamaktadır. Kurtuluş Birliğimiz yediden-yetmişe kadar tüm halkımızı Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'de birleşmeye ve faşist-sömürgeci düşmana karşı savaşmaya çağırır.

15 Ağustos Devrimci Hareketi ile Kürdistan ulusal Kurtuluş sorunu uluslararası kamuoyunca yoğun olarak tartışılır hale gelmiş, uluslararası politikanın gündemine girmiştir. **İstisnasız dünyanın her düzeydeki tüm politik güçleri 15 Ağustos'un şahsında Kürdistan ulusal sorununu tartışarak,** kendi yapılarınca belli sonuçlara varmışlardır. Böyle bir devrimci çıkışla Kürdistan ulusal sorununu çarpıtan, onu kamuoyuna ters ve yetersiz gösteren anlayış ve yapılara ciddi bir darbe vurulmuş, sorun kamuoyuna doğru bir tarihsel, ideolojik, politik ve pratik yaklaşımla tanıtılmıştır. Böylece kamuoyu daha şimdiden eski yanılgılı ve yetersiz tutumlarını aşmaya başlamıştır. 15 Ağustos Devrimci Atılımı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini, pratik bakımdan da Ortadoğu'da emperyalizme ve uşağı işbirlikçi rejimlere karşı oluşan ilerici ittifakın sağlam bir parçası haline getirmiştir. Hareketin bölgedeki tüm güçlerce hesaba katılmaya ve bölgedeki gelişmeleri ciddi bir şekilde etkilemeye başlamasına yol açmıştır. 15 Ağustos devrimci harekatıyla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve bu mücadeleyi yürüten devrimci hareket, dünya çapında dost-düşman herkesi etkilemiş ve takdirlerini kazanmıştır. Böylece, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin uluslararası politikada ilişki ve ittifak bulması için sağlam bir zemin ortaya çıkarmıştır. Hareketin uluslararası ilişki ve ittifakları artık bu zeminde sağlanacak gelişmelerle ilerleyecek ve güçlenecektir.

15 Ağustos devrimci harekatı Kürdistan'da sürekli bir savaş cephesi yaratarak faşist diktatörlük koşullarında da devrimci mücadelenin gelişebileceğini göstermiş ve devrimci direniş tutmuştur. Ortaya çıkardığı somut pratik gerçeklikle, başta faşist-sömürgecilik olmak üzere, her türlü düşman yapının "devrimci hareketin dağılacağı, ezilececeği" yolundaki umutlarını kursaklarına tıkmıştır. Bir yıllık aktif devrimci mücadelemiz, teslimiyeti horlayan, lanetleyen ve direnişte karar kılan bir halk gerçekliği ortaya çıkarmış, devrimci hareketin direnişçi yapısını geliştirerek devrimci direnişten başka bir yol tanımayan bir devrimciliği egemen kılmıştır. Elbette bütün bu gelişmeler kolay ve ucuz sağlanmamış, inançlı, fedakar ve cesaretli bir çalışma ile elde edilebilmiştir. Bütün bu gelişmelerin temelinde, en başta geçen bir yıllık sürede verdiğimiz 75 şehidimizin kanı ve çoğu yaralı olmak üzere 27 esirimizin direnci vardır. Baskı ve işkenceye uğrayan cezaevlerinde yiğitçe direnen yüzlerce ve binlerce kadro ve savaşçımızın ve sempatizan kitlemizin emeği vardır. Bütün bu gelişmeler, en küçük kazanımı misliyle ödettirmeye çalışan bir düşmanın baskı ve savaşı ortamında ve böyle bir düşmana karşı dişe diş bir mücadele içinde sağlanmışlardır.

Sonuç olarak; yürüttüğümüz pratik mücadele faşist-sömürgeci düşmana ağır darbeler vurmuş, onun bütün oyun ve komplolarını açığa çıkarmıştır. Halk kitleleri PKK'nin zaferi gösteren doğru devrimci yolunda yürümeye Ulusal Kurtuluş Cephesinde birleşmeye ve savaşmaya karar vermiştir. Kısaca, düşman acz içindedir; halk kitleleri ulusal kurtuluş için ayaklanma sürecine girmiştir. Kürdistan ulusal kurtuluş sorunu dünya politikasının gündemine girmeye başlamıştır. Çalışma tarzımız gelişmelere uygun olarak sürekli ilerletilmektedir. O halde devrimci mücadele hızla gelişecektir. Zafer bizim olacaktır.

***Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği ve Uşakları!**
***Yaşasın Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi!**
***Bijî Partîya Karkerên Kurdistan!**
***Bijî Enîya Rizgarîya Netewa Kurdistan!**
***Bijî Hêzên Rizgarîya Kurdistan!**

15 Ağustos 1985
Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)
Basın Bürosu

Geçen Sayıda Yayınlayamadığımız Yazımıza Bu Sayıdan Devam Ediyoruz.

EMPERYALİZMİN ÖZEL SAVAŞI ve TÜRK ORDUSUNUN KÜRDİSTAN'DA YÜRÜTTÜĞÜ SAVAŞIN NİTELİĞİ ÜZERİNE

III. BÖLÜM

KÜRDİSTAN'DA ÖZEL HARP

SAYI 44'TEN DEVAM

Kürdistan'da herhangi bir yönetim değil, maskelenmiş ve çok gaddar bir özel harp yönetimi hüküm sürmektedir. Gelişmiş özel harp yönetimi altında uygulanan Kürdistan'daki sömürgecilik, bir genel valilik denetiminde yürütülen İngiliz ve Fransız sömürgeciliğinden tamamen farklıdır. Bu, ideolojiden kültüre, siyasetten ekonomiye kadar her alanda en ince yöntemlerden en kaba baskı yöntemlerine dek çeşitli yöntemlerin içiçe uygulandığı, yalnızca asimilasyonu değil, her türlü değerine yabancılaşarak ona düşman kesilen, kişiliksizleştirilmiş, elden-ayaktan düşmüş, şekilsiz bir toplum yaratmayı hedefleyen en iğrenç türden bir çağdışı sömürgeciliktir. Kürdistan'da özel harp yönetiminin kökenleri 1517'lere dek uzanır. Bu tarihte İdris-i Bitlisi'nin ihaneti ile Osmanlılar, Kürdistan üzerinde egemenliklerinin ilk temellerini atarlar. 19. yy'da isyanların ezilmesi temelinde bu yönetim pekişir ve Abdülhamit döneminde Hamidiye Alayları ile daha da boyutlanır. Bu mirası devralarak şekillenen TC'nin uyguladığı sömürgecilik, eski yöntemlerin daha da yetkinleştirilmesi ve zenginleştirilmesi temelindeki bir sömürgeciliktir. TC'nin sömürgecilik politikasının temelinde imha vardır. Ermeni ve Rumları zorla imha ettikten sonra, Kürtler üzerinde de aynı politikayı gündeme koymuş, ancak Kürtlerin imhasını daha çok ince politikalarla gerçekleştirmeyi hedeflemiştir. Bunun için de dünyada eşi görülmemiş bir özel savaşı dayatmaktadır. Bu savaşın esas amacı, bir halkı toplumsal ve ulusal özelliklerinden yoksun bırakmaktır. Bunun için de tüm yöntemlere başvurmaktadır. Dünyada eşi görülmeyen bir uygulama ile bu halkın dilini bile yasaklamaktadır. Ekonomik gerilik ve kültürel özümseme temelinde tam bir kıskaca alarak onu bütünüyle eritmek istemektedir. Ve bütün bunlar da özel bir savaş yönetimi tarafından yürütülmektedir.

Bu özel savaş, eskiden gizli olarak yürütülürdü. Son derece üstü örtülüydü. Parlamentoculuk, halkımızı kendi içinde parçalama işlevi gören burjuva partileri, Kürt küçükburjuva örgütlerinin ve sosyal-şoven sahte sol örgütlerin varlığı, bütün bunlar özel savaşı örten, gözlerden gizleyen kuruluşlardır. Bu aldatmaca ile gözler boyanarak, bizzat halkımız içinden çıkan birçok insanın dahi maruz kaldığı sömürgeciliği görememesine yolaçılmıştır.

Ancak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bu örtüyü kaldırmış, halkımız üzerinde yürürlükte olan özel savaşı açığa çıkarmıştır. Bu, günümüzün en ayırdedici özelliklerinden birisidir. KUKH, bu savaşı yalnızca halkımızın ve dünyanın gözleri önünde teşhir etmemiş, aynı zamanda bunu kabul etmeme konusunda son derece bağnaz bir tutum izleyen Türk sömürgeci devletine de açıkça itiraf ettirmiştir. 15 Ağustos atılımının yıldönümünde Genel Kurmaylık tarafından yapılan açıklama bu savaşın açık itirafıdır. Onlar karşısında ısrarla sustukları bu olgu üzerine toplantı düzenlemekle yerli ve yabancı komuoyuna açıklamalar yapmakla tarih boyunca ısrarla gizledikleri bu gerçeği kabul etmiş olmaktadırlar. Bunu da sağlayan ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişim seyri ve ulaştığı boyutlar olmuştur. Bu mücadele bugün öylesi boyutlara ulaşmıştır ki, TC, artık onu gözardı edemez ve gizleyemez hale gelmiştir.

Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı faşist Türk devleti, atalarından aldığı savaş yöntemlerini emperyalizmin en gelişmiş savaş yöntemleri ile birleştirerek kullanmakta, bugün Kürdistan'da uluslararası boyutlardaki savaşın bir parçası yaşanmaktadır. Bu, emperyalist sistemin II. dünya savaşı sonrasında izlediği "yeni sömürgecilik" siyasetinin "istikrarlı sorumluluk" askeri stratejisinin bir parçasıdır. *"ABD emperyalistlerinin «istikrarlı sorumluluk» stratejilerinde «özel savaş» dünya nükleer savaşından ve sınırlandırılmış savaştan sonra üçüncü sırada yer almaktadır. Dünyadaki güçler dengesinin kendilerinin lehine elverişsizliğinden ve geniş kapsamlı bir savaşın tutuşturulmasındaki önemli zorlukları değerlendirmiş olmalarından ötürü, ABD emperyalistleri konvansiyonel silahlarla, bilhassa zayıf ve küçük ulusların kurtuluş hareketlerini bastırmayı amaçlayan «özel savaşlarla» «sınırlandırılmış savaşta» başarı kazanmayı umut ettiler. ABD, bu çeşit bir savaş için küstahçasına her türlü gayreti gösterdi. Kendi görüşlerine göre, bu tür bir savaşın amacı, bir halk savaşı olan gerilla savaşına karşı koymaktı. Bu bakımdan, özel savaş, sabit olmayan bir cephe hattı ve büyük birliklerin nadiren seferber edilmesiyle birlikte, o ülkenin sınırları içinde yapılır. Öte yandan, askeri, siyasi, psikolojik ve ekonomik faaliyetin çok yönlü şekilde birbiriyle birleştirilmesi gerekmektedir. Sınırla, alanla ve gerçek karekteriyle ilgili olarak, önde gelen özellikleri; tabiatında bir değişikliğe yol açmaz.* **Özel savaş, saldırgan bir savaştır...** *«Özel savaşta» askeri kuvvetler esas olarak kukla ordudur."* (Giap, Halk Savaşının Askeri Sanatı, s: 207, 208, 209)

Bu savaş stratejisinin «özel savaş» ve «sınırlandırılmış savaş» biçimleri Vietnam'da tüm yönleriyle uygulandı ve iflas etti. Ancak bu iflas sadece askeri stratejinin değil, yeni sömürgecilik siyasetinin de iflasıydı. Emperyalizm bu iflas sonucu içine girdiği bunalımdan çıkış yolunu ekonomiyi askerileştirmede ve askeri stratejide nükleer savaş şantajını ön plana çıkarmada buldu. Sivil sanayiden savaş sanayine geçiş belli bir süreyi alacaktı. Geçiş sürecinde ise, sosyalist sistemin oyalanması sorunu vardı. Bunun da zemini "Barış ve Silahsızlanma" görüşmelerinin başlatılmasıyla yaratıldı. Emperyalizm artık rahat bir nefes alabilir, yeni bir hamle için güç toparlayabilirdi. Çünkü, dünya komünist hareketi içinde aynı yıllarda görülen bölünme ve Leninizmin "Barış içinde bir arada yaşama" ilkesinin sağ yorumu sosyalist sistemi emperyalizmin zaman kazanma taktiği olan "barış ve silahsızlanma" görüşmeleri oyalamasına çekti. Gerçekte emperyalizmin barış diye bir sorunu yoktur. O, sadece aleyhine bozulmuş olan dengeyi yeniden lehine çevirebilmek için gerekli olan silahlanma ve güç toplama için zamana ihtiyaç duymaktaydı ve bunu elde etmeyi de başardı.

Engels, *«dünya barışını sağlamak için, herşeyden önce, bütün ulusal sürtüşmelere son verilmeli, her halk, bağımsız ve ülkesinin efendisi olmalıdır.»* (Düşünceler ve Aforizmalar, syf: 143) der. Ama köşeye sıkışmış emperyalizm karşısında yapılan, onu nihai olarak ezmek için halkların kurtuluş mücadelelerinin daha fazla desteklenmesi değil, ona yeni bir hamle için fırsat verilmesidir. Geçmişten buyana, emperyalizmin nükleer savaş tehdidi karşısında "aman üçüncü dünya savaşı patlak vermesin" diye daha çok "barış", daha çok "detant" diyerek, ulusal kurtuluş hareketlerine verilen destek sınırlandırıldı. Emperyalizmin sadece kendini toparlama süreci için geçici olarak benimsediği dengeyi koruma taktiği, sosyalist sistemin neredeyse temel stratejisi oldu. Ve öyle bir an geldi ki, "barış ve detant" emperyalizmin elinde sosyalizme karşı bir saldırı silahı haline geldi.

1980'li yılların başında, kendisi azgın bir faşist olan ve Hitler'in hortlamış ruhuyla can bulan Reagan, emperyalizmin başına "koruyucu bir barış meleği" olarak geçti. İşte o zaman emperyalizmin gerçek yüzü "barış ve detant" sis'i arasından yeniden göze göründü. Ve Marks'ın daha 100 yıl öncesinden ortaya koyduğu, *«zamanımızın ikiyüzlü politikasının hiçbir dogması, barış istersen savaşa hazır ol (hazır ol cenge, ister isen sulh'ü salâh) dogması kadar büyük zararlara yol açmamıştır. Büyük bir yalanı içeren bu büyük gerçek bütün Avrupa'yı silahlanmaya çağıran bir savaş şiarıdır ve öylesine bir Landsknecht (ırgat) fanatizmi doğurmuştur ki, bu şiar, her antlaşması yeni bir savaş ilanı olarak değerlendirilmekte ve çeşitli spekülasyonlara yol açmaktadır»* (Aktaran age, syf: 142) biçimindeki değerlendirmesinin her zamankinden daha fazla güncelliğini koruduğu açıkça görüldü. Ama bir kez bu siyasetin içine öylesine batılmıştır ki, *«barış, henüz, kimseye savaşa hazır olduğu inancını vermeyen diye aralıksız savaş tekniği sayesinde ayakta durabilmektedir.»* (age, syf: 143) diyen Engels, yeniden doğrulanmaktadır. Bu konuya ilişkin olarak Engels, devamla şunları söylemektedir: *«Bir devletin silahlı kuvvetlerinde yaptığı her çoğaltma, diğerlerini de, aynı çoğaltmayı, hatta daha fazlasını yapmaya itiyor. Ve bütün bunlar için çılgınca para harcanıyor. Halklar, askeri harcamaların yükü altında eziliyor. Barış, savaştan daha pahalıya mal oluyor. Ve savaş, artık korkunç bir tırpana değil, bu dayanılmaz duruma son verecek bir kurtarıcı bunalıma düşüyor.»* (age, syf: 143) Oysa, ABD ile silahlanma yarışı içinde harcanan çaba, emek ve maddi değerlerin onda biri bile halkların kurtuluşuna adanmış olsaydı, bugün emperyalizm, sosyalist sistemin içişlerine bile müdahale edebilecek derecede cüret gösterecek güce sahip olamazdı.

Şimdi görülen durum nedir? Afganistan'dan Polonya'ya, oradan Nikaragua'ya kadar emperyalizmin küstah bir jandarma edasıyla her yere müdahalesi yaşanmaktadır. Bu, emperyalizmin vazgeçtiği sanılan anti-halk savaşı stratejisini, yani, "özel ve sınırlandırılmış savaşı" yeniden ve eskisinden daha da azgınca bir şekilde nükleer savaş şantajı şemsiyesi altında devreye soktuğunu göstermektedir. Nükleer savaş çıkartacağı tehditi ile sosyalist sistemin ulusal kurtuluş mücadelelerine desteğini engellerken, kendisi ise bu mücadeleleri boğazlamaya çalışmaktadır. Sadece bununla kalmayıp Nikaragua, Angola ve Afganistan'da karşı-devrimcileri biraraya getirmekte ve komünizme karşı dünyanın dört bir tarafında savaş cepheleri açmaktadır. Bütün bunlara cevap olarak, sosyalist sistem tarafından emperyalizmin bu saldırganlığına dur demek için daha aktif olarak ulusal kurtuluş mücadeleleri destekleneceğine, El Salvador'da, Kürdistan'da savaş yavaşlatılmak ve hatta ertelenmek istenmektedir. Buna gerekçe ise, nükleer savaş tehlikesidir.

Oysa, unutulan birşey vardır ki, o da yeni bir savaşın çoktan başlamış olduğudur. Şantajlara aldanılarak beklenildiği gibi, bir nükleer savaş değildir bu ve olmayacaktır da. Emperyalizm yeni bir savaşı dünya çapında değil, hassas bölgelerde –Ortadoğu ve Orta-Amerika– dengeyi kendi lehine çevirmek için başlatmıştır. O hiç bir zaman, kendi imhası da demek olan nükleer bir dünya savaşına cesaret edemeyecektir. Nükleer savaşı bir tehdit ve silahlanma aracı olarak kullanmaktadır. Bunu, "komünist savaş tehlikesine" karşı "hür dünyanın" "barışı korumak için silahlanması" adı altında yürütmektedir. Bütün dünya bu görüngü ile oyalanırken, kendi deyimleriyle üçüncü dünya savaşı çoktan başlamıştır. Bunu Amerika'da yayınlanan "Defence and Foreign Affairs" adlı derginin 10 Ocak 1985 tarihli sayısında Neil C. Livingstone adlı tanınmış bir uzman, "çatışmanın ilk eşiğinde başarı" (Mastering Thelow Frantier of Coflict) adlı makalesinde ifade etmektedir. "Terrorism and Subnational Conflict" ve "Milletlerarası Strateji Araştırmaları" Enstitü ve derneklerinin başkanı olan Livinstone, Amerika'nın Nükleer silahlanmaya paralel olarak "özel savaş" ve "sınırlandırılmış savaş" anti-halk savaşı stratejisinin geçici bir süre de olsa terkedilmesini eleştirdiği yazısında şunları söylemektedir:

"Vietnam savaşı, Vatergate olayı ve Kongre'nin CİA tarafından yürütülen faaliyetler hakkında açtığı araştırmaların en talihsiz kurbanı, ülkemizin güvenliği açısından çok önemli olan Özel Hareket/Özel Savaş (Special Operations/Unconventional Warfare) kabiliyetinin tahribi olmuştur. 1960 ve 1970 yıllarının acı tecrübelerinin yarattığı ortam içinde, gayet karmaşık ve kapsamlı bir askeri ve para-militer bir harekat türü olan özel savaş doktrini, bazı gözlemcilerin işaret ettiği gibi, acı anıları tazeleyen ve başarısız girişimleri hatırlatan sözler olduğu için artık ağza alınmaz hale gelmiştir. Şiddet derecesi düşük bir çatışma şekli olarak Vietnam'da öğrendiğimiz çok değerli dersler, Langley ve Pentagon'da çalışan ürkek insanlar tarafından, bayatlamış doktrinleri hala sürdürüyor şüphesi altında kalmamak endişesiyle, bir köşeye atılmış, unutulmuş ve ihmal edilmiştir...

"...Amerikan askeri yönetimi, artık başlamış bulunan alt düzeydeki bu savaş yerine, ilerde çıkması çok az muhtemel bir nükleer savaş yahut Avrupa'da büyük bir konvansiyonel savaş ihtimallerine karşı hazırlıklarını sürdürüyor. Halbuki, **III. Dünya Savaşı'nın artık başlamış olduğu pekala iddia edilebilir** (abç); *Bu savaşın büyük orman yangını şeklinde değil, fakat fundalık ve ot yangını şeklinde göründüğü, siyasi cinayetler, terörist saldırılar ve bombalar, hükümet darbeleri, ayaklanmalar, kanlı gösteriler şeklinde, bir nevi camekan içinde sürdürülen (Hothouse of conflict) savaş şeklinde üçüncü dünya ülkelerinde ortaya çıktığı artık inkar edilemez.*

"...Reagan yönetimi, bu tür savaş alanında elde edilecek üstünlüğün, dünyanın geleceğini tayin edeceğine inanmaktadır. Bu nedenle Amerika'nın SOF/UW alanındaki güç ve kabiliyetini artırmak için, konuya öncelik vermiş ve 1984 mali yılında savunma harcamalarında bu hedefe yönelik ödenekler ayrılmıştır. Bunun sonucu olarak, silahlı kuvvetlerin çeşitli hizmet alanlarında özel savaş birliklerinin yeniden kuruluşu işlerine hız verilmiştir." Aktaran Yeni Forum dergisi, sayı: 134, 1 Nisan 1985, syf: 25-26)

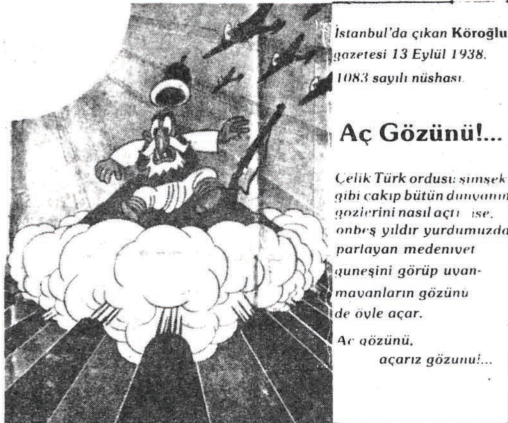
İşte bu, hız verilen özel savaş birliklerinden en önemlisi, "Çevik Kuvvetler"dir. Bilindiği üzere "Çevik Kuvvetler" sorunu İran ve Afganistan devrimlerinden sonra, daha çok Ortadoğu için gündeme geldi. Bu gelişmelerin hemen ertesinde ise, Reagan iktidara geldi. Şüphesiz ki, böyle bir girişim için temel olarak Ortadoğu'nun seçilmiş olması tesadüfi değildir. Herşeyden önce Ortadoğu, emperyalizm için onsuz varlığını sürdüremeyeceği bir can damarı durumundadır. Ve her gün bu alanda emperyalizm aleyhine gelişmeler artarak sürmektedir. Yüzlerce yıldır üst üste binmiş olan sorunlar çözüm dayatmakta, ulusal ve toplumsal arayışlar artmaktadır. Bu ise, emperyalizmin bölgedeki varlığını giderek daha çok tehlikeye sürüklemektedir. "Çevik Kuvvetler" bu tehlikeyi bertaraf etmek ve dengeyi emperyalizm lehine çevirip kalıcılaştırmak amacıyla ortaya sürülmüş kuvvetlerdir. Federal Almanya'daki sosyalist bir araştırma grubu, konuya ilişkin olarak şunları belirtmektedir: *"Kanımca Körfez bölgesine yapılacak bir müdahalenin amacı kesinlikle* **'batının petrol ikmalini'** *güvence altına almaktan ibaret değildir. O halde, strateji adamlarının üzerinde bu kadar kafa patlattıkları Körfez müdahalesinin ardında gerçekte hangi mantık yatmaktadır. Kanımca şu amaçlar bunda önemli rol oynuyor olabilir. Birincisi, Körfez bölgesindeki, özellikle de Suudi Arabistan'daki sosyal ve ulusal değişimlerin ilerlemesini durdurmak. Böyle bir stratejinin ABD'ye (dolayısıyla NATO'ya) ait bir çevik müdahale birliği olarak ortaya çıkan askeri hazırlıkları açıkça görülmekte ve bütün hızıyla sürmektedir. Böylece bir emperyalist atağı politik olarak haklı çıkarmak ve kendi ülkelerinin insanlarını*

bu adımla özdeşleştirmek için gerekli kampanyalar da çoktan başlatılmıştır. Bu tür durumlarda, bunca tehlikeli ve dünya savaşına yolaçacak nitelikteki emperyalist müdahalelerin gerçek nedenlerinin gizlendiğini, kitlelerin politik kampanyalarla şaşırtıldığını tarih bize birçok örnekle öğretmektedir. Vietnam'daki ABD saldırganlığının politik gerekçesi **'batının özgürlüğünü savunma'** *idi. Körfez bölgesine yapılacak bir müdahalenin gerekçesi de* **'petrol ikmalinin güvenliği'** *olacaktır. Stratejik araştırma enstitülerinin araştırması* **'petrol ikmalini'** *tehdit eden nedenler arasında* **'iç karışıklıklar ve devrimleri'** *de görmektedir.* **'Bu bölgede, rejimleri önümüzdeki on yıl içinde sallantılı olarak değerlendirilmesi gereken en az yarım düzine ülke vardır. Bu ülkelerdeki herhangi bir karışıklık, petrol ikmalinin kesilmesine yolaçabilir'** *demektedir. İşte bu gelişmeler müdahale ile önlenmek isteniyor"* (Aktaran Serxwebûn, sayı: 11, syf: 16)

Yine bu konuda Serxwebûn'da yeralan bir yazıda şunlar belirtilmektedir:

"NATO ittifakı bölgedeki yeni gelişmeleri karşılayabilmekten uzaktır. ABD bu konuda 1980'lerden beri bir tarışma başlatmış bulunmaktadır. NATO, gerçekte, karşılıklı esas alınarak örgütlendirilmiş olan bir güçtür. Mevcut yapısıyla NATO, ülkelerin iç gelişmelerini önleyebilmekten uzaktır...

"Çevik Kuvvetler" denilen özel müdahale birlikleri ve bu adlar

İstanbul'da çıkan **Köroğlu** gazetesi 13 Eylül 1938. 1083 sayılı nüshası.

altında yürütülen hazırlık çalışmaları, esas olarak, bölge halk hareketlerine karşı kukla yönetimleri ayakta tutmak ve bu güçlerin müdahalesi ile ABD emperyalistlerinin çıkarlarını bölgeye hakim kılmak için Ortadoğu ilerici ve devrimci güçlerini ve halk hareketini ezmeye yöneliktir." Sayı: 11, syf: 16 ve sayı 12, syf: 16)

Ortadoğu zemininde ise, "Çevik Kuvvetler"in esas yerleşim merkezi olarak Kuzey-Batı Kürdistan planlanmaktadır ve bu konumlanma için gerekli iç ve dış koşulları yaratması amacıyla Kenan Evren'in başkanlığında askeri faşist cunta işbaşına getirildi. Böylesi bir amaç için Kuzey-Batı Kürdistan'ın seçilmiş olmasının nedeni, sahip olduğu stratejik konumun önemi, Sovyetler Birliği'ne komşu olması, TC gibi emperyalizmin en sadık ve saldırgan bir jandarmasının denetimi altında bulunması ve hepsinden önemli olarak da Ortadoğu devrimlerinin kaderini elinde tutan bir odak noktası, her an patlamaya hazır bir alan olmasından kaynaklanmaktaydı. Amaç, bu alanda gelişebilecek bir devrimin tüm Ortadoğu sathında yaratacağı önemli etkileri gözönüne alarak burayı denetim altında tutmak, gelişebilecek herhangi bir ulusal kurtuluşçu hareketi anında bastırmak ve bu alanı tüm Ortadoğu'yu etkilemede bir sıçrama tahtası olarak kullanmaktı.

Emperyalizmce, Kürdistan'a atfedilen bu konum, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bu alanda yürütülen "Özel Savaş"ın boyutlarını açıklar. Şimdi de bu "özel savaş"ın dayandığı tarihsel temel, uygulanış biçimleri ve alanlarına bakalım.

A) KÜRDİSTAN'DA ÖZEL HARBİN TARİHSEL TEMELİ

En özgün yanı kukla güçler eliyle yürütülmesi olan "özel savaş"ın Kürdistan'daki geçmişi bir hayli eskidir. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, emperyalizm ve faşist Türk sömürgeciliğinin "özel savaş" yürütmede Kürdistan'dan daha elverişli bulacağı başka bir ülke hemen hemen yoktur. Şüphesiz ki, bunun da tarihsel nedenleri vardır.

Herşeyden önce, istilacı ve sömürgeci egemenliğin Kürdistan'daki yerli jandarmalarının geçmişi 1514'lere dek uzanır. Bugünkü kuklalar Şeyh İdris-i Bitlisi'nin haleferidirler. Tarihte egemen sınıfların ihanetine çokça rastlanır ama Şeyh İdris-i Bitlisi gibi, tek kılıç şakırdatmadan ülkesini istilacılara bir tepsi içinde sunan ihanet pederşahi şampiyonluğuna rastlanmamıştır. Bu yalnızca Kürdistan'a özgün bir durumdur. Evet, Kürt egemen sınıfları Kürdistan'ı hiçbir karşılık beklemeksizin bir çeyiz gibi kendileriyle birlikte sömürgecilere sunmuşlardır. Ve ogün bugündür, sömürgecilik bu güçlere dayanarak Kürdistan'daki varlığını sürdüregelmiştir.

Egemen sınıfların bu gerçekliği Kürdistan'da sömürgeciliğin milis faaliyetinin de temelini oluşturur. Bu durum yalnızca egemen sınıflarla sınırlı kalmamış ara kesimlere de yansımıştır. Bugün bu sınıflar adına siyaset yapanların temel görevleri KUKH'ne karşı savaş yürütmektir.

Sömürgecilik, Kürdistan'da milis örgütlenmeye ilk kez 19. yy'da başvurmak zorunda kaldı. Bilindiği üzere 19. yy, Kürdistan'da baştanbaşa isyanların patlak verdiği bir dönemdir. Bu isyanlar bugün "özel savaş" taktiklerinden en önde gelenleri olan "böl ve yönet" ve "düşmanı kendi içinde birbirine düşür" yöntemleri ile ezildiler. Bu dönemdeki isyanların yaygınlaşmayıp yerel düzeyde isyanlar olarak kalması sömürgecilerin onları bastırmada en çok yararlandıkları bir özellikleri oldu. Bugün de belli başlı "özel savaş" taktiklerinden birisi, "salgın bölgeler" diye nitelendirilen, mücadelenin üst boyutlarda ve yaygın olduğu alanları "karantina" altına alarak ülke çapında yayılmasını önleme yöntemiyle direnmeyi kırmaktır. Günümüzde Kuzey-Batı Kürdistan'da izlenen taktik, bu parçadaki mücadeleyi Güney'e hapsederek Kuzey'e yayılmasını engellemek ve bu saha içinde çeşitli çelişkilerle boğuşturma, kuşatma ve hatta Kuzey'i Güney'e karşı –Alevistan Kurtuluş Hareketi vb yöntemlerle– kışkırtma yoluyla onu imha etmektir.

19. yy. isyanlarının yenilgiye uğramasında yukarıdaki etkenler belirleyici rol oynamıştır. Aşiretsel ve mezhepsel parçalanmışlık ile egemen sınıfların ihanete yatkın karakteri o dönemdeki Osmanlı Sultanı Abdülhamit'in izlediği başarılı politika ile birleşince isyanlar ezilmekten kurtulamadılar. Bunların ezilmesindeki başarının sırrı Kürdistan'ın zayıflıklarından ustaca yararlanmadır. Aksi halde, tam bir çözülme ve çöküş sürecine girmiş olan imparatorluğun yalnızca kendi askeri gücüne dayanarak isyanları ezebilmesi olanak dışıydı. Ama Abdülhamit'in izlediği ustaca siyaset ile, Kürtlerin içinde yeraldığı "Hamidiye Alayları" kurularak yine Kürtler'e karşı kullanılmış ve feodallerin geleneksel zayıflıklarından da yararlanılarak çeşitli hediyeler, mevki örneği –Yezdan Şer'ın vali yapılması– gibi yöntemlerle birleştirilerek direnmeler kırılmıştır.

"Hamidiye Alayları", 1881 Ubeydullah isyanının ezilmesinden sonra, 1890'larda oluşturulmuştur. Bu alayların kurulmasındaki amaç bugünkü milis faaliyetinin amaçları ile aynıdır. Yani; yükselen direnmeyi bizzat o halkın içinden çıkardığı güçler eliyle ezmek; böylece hem kendi yıpranmasını önlerken hem de karşıdaki gücü bir daha doğrulamayacak tarzda kırımdan geçirerek onun üzerindeki egemenliğini pekiştirmek. "Hamidiye Alayları" adlı makalesinde Dr. Selçuk Günay bu alayların rolünü şöyle ifade etmektedir:

"1- Doğu Anadolu'da devlet otoritesini sağlamlaştırmak,

2- Aşiretlerden 'askeri güç' olarak faydalanmak ve muhtemel bir Rus hücumuna karşı elde hazır bir kuvvet bulundurmak,

3- Aşiretleri düzene sokarak onları yerleşik hayata alıştırmak,

4- Doğu Anadolu'da başlayan Ermeni faaliyetlerini önlemek,

5- Dış devletlerin tahrikine karşı Doğu Anadolu'yu elde tutma politikası" (10 Ocak 1985 sayılı Tercüman Gazetesi).

Bu alayların kurulmasının altında son derece sinsi ve ince bir sömürgecilik yatmaktadır. Tarihte eşine ender rastlanır bu alçakça politikayla Osmanlılar, Kürdistan halkının direnmelerini ezip onları katletmekle kalmamış, bu alayları Ermeni halkının soykırımdan geçirilmesinde de kullanmışlardır. Böylece bu uşakları vasıtasıyla halklarımızı karşı karşıya getirerek birbirlerini katletmeleri için ortam hazırlamışlardır. Üstelik bu yöntemle halkımız üzerindeki egemenliklerini sürdürme olanağı da yaratmışlardır. Çünkü direnmeleri kendi orduları ile bastırmaları güç olduğu gibi, orduyu yıpratarak otoritelerini zayıflatmaktadır. Bunun farkına varan Abdülhamit, direnmelerin kuklaları eliyle bastırılmasının hem daha az tepki çekeceğini, hem daha kolay olacağını ve hem de yedek bir kuvvet teşkil edeceğini, ayrıca sadece göreve çağrıldığı zaman bir araya gelen yarı-askeri milis olmalarından dolayı bu alayların fazla bir yük olmayacağını düşünerek bunların oluşturulmasına karar vermiştir. Bunlara karşı çıkan, "güvenli olmaz" diyenlere ise, verdiği cevapta Abdülhamit, şunları söylemektedir:

"Kürt alaylarını teşkil ettiğim için, Avrupa gazeteleri acı tenkitlerde bulunuyorlar ve bizim tarafımızdan teşkilatlandırılan bu Kürtlerin, istiklallerini ilan etmek için bize karşı isyan edeceklerinden endişe ettiklerini söylüyorlar...

"Her ne kadar paşalarımızdan bazılarının da "Kürt kazakları" ile teşkil ettiğimiz alaylara itiraz ettikleri bir hakikat ise de, fikir, Erzurum'daki eski IV'üncü Ordu Kumandanı Zeki Paşa'ya ait olduğundan, bu, meslektaşlarını kıskanmış olmalarına da delalet edebilir.

"...Disiplinli bir şekilde yetiştirilen bu Kürt alayları, bize çok büyük hizmetlerde bulunabilirler. Ayrıca orduda öğrenecekleri 'itaat' fikri, kendileri için de faydalı olacaktır. Zabıt ünvanı verdiğimiz Kürt ağaları ise, yeni mevkileriyle övünecekler ve bir miktar zapt-ı rapt altına girmeğe gayret edeceklerdir. Çıraklık devirlerini bu şekilde tamamlayacak olan 'Hamidiye Alayları' sonunda kıymetli bir ordu haline geleceklerdir.

"Kürt ağalarının bazılarının çocuklarını, İstanbul'a getirip memuriyete yerleştirdiğim için de tenkit edildiğimi biliyorum. Senelerdir hıristiyan Ermeniler nazır mevkilerini işgal etmişlerdir. Bundan sonra da kendi dinimizden olan Kürtleri kendimize yaklaştırmakta ne gibi bir zarar olabilir? Aynı şekilde Bedirhanoğullarını himaye ettiğim ve merkezde muhafaza ettiğim için, bunların memleketin huzurunu bozacakları söylenerek de tenkit ediliyorum. Tabii herkes istediği gibi düşünmekte serbesttir!

"Fakat ben kabul ettiğim Kürt politikasında doğru yolda olduğum kanaatındayım. Vaziyeti mahallinde tetkik eden Zeki Paşa, Kürt kazaklarından alaylar teşkil etmek fikrini ileri sürmek suretiyle en muvafık yolu göstermiştir. Her ele aldığımız mesele tenkit edildiğinden, sonunda tenkit edilmeğe alışmış bulunuyoruz" (Sultan Abdülhamit, Siyasi Hatıratım, syf: 74, 75,76).

Daha sonraki Gelişmeler, Abdülhamit'in haklı olduğunu açığa çıkardı. "Hamidiye Alayları"nın oluşturulmasından sonra Cumhuriyet dönemine dek hiç bir isyan olmadığı gibi, gerek Rusya ile savaşta ve gerekse iç karışıklıkların bastırılmasında –Ermeni isyanında olduğu gibi– bu alaylar imparatorluğa sadık bir şekilde görev yaptılar.

Geçmişte halkımızın direnmelerinin bastırılarak sömürgeci baskı altında tutulmasında belirleyici rolü olan bu alaylar günümüzde de bir umut olarak görülmekte ve yeniden canlandırılmaya çalışılmaktadır. KUKH'nin giderek boyutlanıp güçlendiği bir dönemde "Tercüman" gazetesinin "Hamidiye Alayları"nın yeniden gündeme getirmesi ve bu tecrübeden faydalanılması gerektiğini ileri sürmesi bir tesadüf değildir. Çünkü Kürdistan'da "özel savaş" ancak "Hamidiye Alayları"nın modernleştirilmiş biçimi olarak "Kenan Evren alayları" ile yürütülebilir. Nitekim bunun için çok yönlü girişimler olmuştur. Bu yeni alayların üzerinde şekilleneceği terbiyeden geçirilmiş bir yapının oluşturulması için gerekli çabalar yoğunlaştırılmıştır. Eskiden olduğu gibi, dayanılacak güçlü bir feodal yapı olmadığı için, bunun yeri, ajanlaştırılmış birkaç feodal komprador ve çevresi ile teslim alınmış "sol" tarafından doldurulmaya çalışılmaktadır. Bu "sol" ki, mayasını 27 Mayıs Anayasası ve kemalist ideolojiden almış, sosyal-şoven ve reformist küçük-burjuva bir "sol"dur ve KUKH'nin yeminli düşmanıdır. 12 Eylül öncesi dönemde hepimizce bilindiği gibi, anti-PKK'li bir faaliyet yürütmüş olan bu "sol", günümüzde, bir tas çorba karşılığı örgüt dağıtacak, onlarca arkadaşını ihbar edecek kadar alçalmışsa bu demektir ki, yaşam bedeli olarak KUKH'ne karşı haydi haydi savaşacaktır.

Yeni Hamidiye alayları yaratma yolundaki diğer somut adımlar, "Pişmanlık Yasası"nın ve "Köy Korucuları Kanunu"nun gündeme sokulması ve köylülere, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı kullanılmak üzere, silah dağıtılmasıdır. Bu konuda, anti-PKK'li faaliyetin kurmay başkanı "Aydınlık" gazetesi çığlık çığlığa şöyle bağırmaktadır: *"Devlet önce kendisini gözden geçirmelidir... Kenan Evren, jandarmanın ulaşamadığı yörelerde... silah dağıtılacağını açıkladı. Bu, 12 Eylülcü güçlerin politikasının iflas ettiğinin itirafıdır... Silahsız bırakan siz değil misiniz?... Peki,* **Apoculara karşı 12 Eylül'den önce en etkili mücadeleyi ölümden korkmadan, cesaretle veren devrimcilere de bu silahlardan verilecek mi?** (abç)" (Seçenek, Kasım 1984) Evet, modernleştirilmiş "Hamidiye Alayları" olan "Kenan Evren Alayları"nın gönüllüleri çoktan hazır! "Özel Savaş" işte bu temelde yükselecektir. IKP kanatları altında korunan Peşeng, KUK, KUK-SE ve Sami Abdurrahman'dan oluşmuş ilk alayınca, Partimizin 8 önder savaşçısının katledilmesi, basın-radyo ve televizyondan açılan psikolojik savaş ve "pişmanlık yasası" ile dönekliğe çıkarılan prim, yürütülmekte olan "özel savaş"ın karakterini ortaya koymakta, devrimci savaşımızın nasıl sulandırılmak ve pasifize edilmek istendiğini göstermektedir.

Bugünkü "özel savaş"ın Kürdistan'daki tarihsel bir diğer temeli ise, 1925-40 yılları arasındaki isyanların bastırılmasında izlenen yöntemler ile bu isyanların bastırılmasından sonra oluşturulan özümsenmiş sosyal ve kültürel yapıdır.

1925 yılında Cumhuriyet'e karşı ilk isyan patlak verir ve bastırılır. Ardından 1930 yılında bir ikincisi gelişir, ancak sonuç aynı olur. Bundan sonra ise, herhangi bir isyana meydan verilmez. Çünkü, kala kala dört bir tarafı kuşatılmış bir oda gibi Dersim kalmıştır. Dersim de kendisini savunur. Ama karşısında koca bir ordu ve içinde ise yılan soylu hainler vardır. Orduya karşı direnir ancak yılan soylu hainler onu içten sokar ve zehir saçarlar. Sonuç olarak Dersim, 7'den 70'e katliamdan geçirilir. Ve gazeteler, beton bir mezar karikatürü yayınlarlar. Mezar taşına da "*Muhayyel Kürdistan burada meftundur*" diye yazılıdır.

Koca bir halk bu üçbuçuk çapulcu ordusuna nasıl yenilmiştir? Bunun sırrı "şanlı" Türk ordusunda değil, yılan soyundadır. Kürdistan halkı üçbuçuk çapulcu ordusuna değil, kendi içindeki yılan soyuna yenilmiştir. Savaş, esasen Türk ordusuna karşı da verilmemiştir. Kürtler, kendi içinde birbirlerine kırdırtılmışlardır. Fitne-fesatla muhalif tasfiye etmek, Türk burjuvazisinin mesleğidir. Ve bu mesleğini Kürdistan'da mevcut zayıflıklardan da yararlanarak başarılı bir şekilde icra etmiştir. Sonuç bilinmektedir.

Toplumsal zayıflıklarımız olan, aşiretçi parçalanmışlık, mezhepçilik, feodallerin ezeli ihanetçiliği ve işbirlikçiliği direnmelerde bir hançer olup bağrımıza saplanmıştır. Hançeri tutan eller yabancı değildir; ya amcadır, ya dayıdır, ya yeğendir veya da kirvedir. İnsan soyuna ihanet etmiş, yılan soyundan Rayberler, Hıdırlar, Kasım Beyler, Kureşanlı Körpaşalar, Ginyanlı Murat Paşalar zehirli dillerini uzatır ve Ali Haydarlar, Alişerler, Zarifeler öldürülür. Şeyh Sait Murat nehri üzerindeki Çarbuhur (Abdurrahman Paşa) köprüsünden geri çekilerek Varto'ya gitmek isterken, aynı zamanda isyanın önderlerinden birisi olan bacanağı Kasım Bey tarafından tuzağa düşürülür ve köprü önünde kuşatmaya alınır. Savaş, Türk ordusu ile çarpışılarak değil, Kasım Beyin ihbarı ve Hormekan ile Lolan aşiretlerinin arkadan hançerlemesi sonucu kaybedilir. "*Varto'daki Hormek aşireti Hükümetin*

*yanlısı olduğu için, Şeyh (*Sait bn.) *bir mektup yazarak aşiret ileri gelenlerine yolladı. Hormekliler, ayaklanmaya karşı koyacaklarını bildirdiler... Durumu (*yani isyan hazırlıklarını bn.) *Atatürk'e ilk kez duyuranlar Varto'da oturan Hormek aşireti...*" (İstiklal Mahkemeleri, syf: 91-92) idi.

İçten parçalama yöntemi aynı şekilde Dersim'de de uygulanır. Seyit Rıza'nın kardeşinin oğlu Rayber satın alınır. İsyanın daha başında Hozat ve Ovacık yöresinden bazı aşiretler düşmanla işbirliğine yönelirler. Seyit Rıza'nın oğullarından biri (İbrahim) Deşt'te öldürülür, bir diğeri rehin alınır. İbrahim'in katilleri olan İstihbarat Başkanı Binbaşı Şevket ve adamları Kirgan aşireti tarafından himaye edilerek saklanır. Daha sonra Abdullah Alpdoğan Paşa, Rayber'i isyanın önderlerinden Alişer'i öldürmekle görevlendirir. Rayber'in TC ile içine girdiği ilişkilerin muhtevasını anlamış olan Seyit Rıza, onu uyarır. Rayber, aldığı görevi icra etmek için, amcasına, "*Türkler tarafından aldatıldığını ve geri dönmek istediğini*" bildirir. Seyit Rıza bunu kabul etmez ve Alişer'i de bu konuda uyarır. Ancak Alişer, bu uyarıyı dikkate almaz ve bu ihmal Alişer'in hayatına malolur. Rayber, Alişer'in evine gelerek onu ve karısı Zarife'yi öldürür ve gidip Türk ordusuna sığınır. Bunun ardından, direnişin önde gelen önderlerinden Şahin Ağa, yatarken Hıdır isimli bir hain tarafından alçakça katledilir. Alişer ve Şahin Ağa gibi iki önemli önderi yitiren Seyit Rıza, barış görüşmesi yapmak aldatmacası ile Erzincan'a çekilerek orada teslim alınır ve idam edilir. Direnişin kırılması için, "*bir kelle ile gelene para mükafatı verileceği ve hayatının bağışlanacağı*" vaadi ortaya atılır ve içerden hançerlenip başsız kalan direniş korkunç bir katliamdan geçirilir.

«Fakat tarih amansız bir hakimdir, o, düşmanla işbirliği yapan soysuzları, bizzat düşman eliyle cezalandıracaktı. İbret..." (Nuri Dersimi, Kürdistan Tarihinde Dersim, syf: 156) diyen Nuri Dersimi'nin de belirttiği gibi direnişi alçakça içten hançerleyenler, uşaklık ettikleri düşman tarafından ölümle cezalandırılmaktan kurtulamazlar. Nitekim, Rayber bizzat Türk ordusu tarafından mükafat olarak kurşuna dizilir. Şeyh Sait isyanında tutuklandıktan sonra teslim alınan ve "*son sözüm, memleketin selameti namına muhterem hakimler heyetinin hakkımızda verdiği kararı minnet ve şükranla karşılamak ve kabul etmektir. Hepimiz idam cezasına müstahakız. Çünkü vatana hiyanet ettik. Allah Türk millet ve memleketinin saadetini müemmen ve ebedi etsin, başka sözüm yoktur*" diyen Kör Sadi'de idam edilir. İdam edilenler sadece, isyanlara katılıp sonra pişmanlık duyanlar da değildir. TC'nin kuruluşunda yer alıp milletvekili olan ama, uygulamaları aşırı bularak durdurulmasını isteyen Erzurum Milletvekili Hüseyin Avni ile Dersim Milletvekili Hasan Hayri de idam edilirler. Burada görülen mantık çok açıktır. Türk hakim sınıflarının en temel prensiplerinden birisi de "*kendi milletine yar olmayan, bize de yar olmaz*"dır. Bunun için de işi bittikten sonra ihanetçileri bizzat kendi elleriyle cezalandırır. Ama yalnızca ihanetçileri değil, en sadık işbirlikçilerini bile, en küçük bir yanılgı yapmaları halinde, affetmemektedir. Örneğin, isyanların bastırılmasından sonra çıkarılan sözde "af"tan yararlanması gereken Kemal Fevzi'yi idam eder. Bu, TC'nin en belli başlı gerçekliklerinden birisidir.

Daha önceki konularda üzerinde durulduğu gibi "af"fın amacı gerçekten "suçluları haklarına kavuşturmak", "topluma kazanmak" değildir. Amaç, katledilmekten kurtulanları ideolojik-politik olarak iğdiş edip kendi amaçlarına ihanet ettirmek ve Türk devletinin uşaklığını yaptırmaktır. Bu "af"fın nasıl bir aldatmaca olduğu konusunda, o dönemi yaşamış olan Hoybun Cemiyeti kurucularından Zınar Silopi şunları söylemektedir:

"*Türkler, askeri kuvvetleriyle kıramadıkları bu zenciri affı umumileri ile kesmek fikrini ihmal etmediler. Bu fasılar, zaman arasında işte ikinci affı umumiyi ve kim bilir kaçıncı affı hususiyi yapıyorlar. Fakat nasıl, af medeni ve münsirf milletlerin mağdur veya mücrim vatandaşlarına bağışladıkları ve onlara vatanları üzerinde serbest teneffüs, serbest saiy, serbest tefekkür hakkı veren af değil. Türklerin şimdiye kadar Kürtler için ilan ettikleri aflar ancak bir tuzak olmuştur. Devletin sözü olan af kanununa, hükümetin sözü olan idare reislerinin teminatı şifahiye ve tahririyesine güvenerek Türk hakimiyetinin havzasına giren Kürtlerden kaçı bugün berhayattır? Berhayat olanlardan da kaçı hapishane köşelerinde hayatlarının son nefeslerini vermiyorlar? Türk'ün, Kürdü affetmesindeki bu feci yalancılığı ispat edecek deliller mi lazım? Yalnız kemalist idarenin Türkiye'de teessüs ettiği günden bu ana kadar Şeyh Sait, Ağri meselelerinden evvel ve sonra cereyan edipte mazhari af olmuş vukuatta medheldar olsun olmasın, Suriye'den, Irak'tan, İran'dan dönmüş veya iltica ettikleri dağlardan inerek, sığındıkları mağaralardan güneşe atılarak Türk hükümetine teslim olan Kürtler'den kaçının basit bir insan hürriyetinden değil, fakat basit bir hayatın teneffüs imkanından müteleim olduğunu bu hükümet gösterebilir? Bu affın bir millet, bir hükümet, bir devlet tarafından verilen bir şeref ve namus sözü olduğuna inanarak içeriye girenlerden yüzde doksanbeşi değilse, yüzde seksenbeşi ya arkadan gelen gizli bir kurşunun veya sebepsiz, asılsız bir hükmün ya ihdas edilen bir cürmün kurbanı olmuş ve gitmiş bulunuyor. Beş sene evvel yapılan ve böylece Kürtler'e sayısız kurbanlara mal olan affı umumi, Kürt davasını nasıl bir zaf iras etmediyse bugün yapılacak olan da affın üzerinden pek kısa bir zaman geçmeden «ARARAT»ta gürleyen Kürt narası, bütün cihanı irşad etti ki, Kürdün tek, yalnız tek bir matlubu vardır.*" (Zınar Silopi, Doza Kurdistan, syf: 157, 158).

Bugün "af" için kampanya başlatarak faşizmden insaf dilenme temelinde Türkiye'ye dönmek isteyenlere de ithaf edilecek bir sözü daha var Zınar Silopi'nin: TC'nin o dönemlerde af çıkartarak teslim almak istediği, kendileri hakkında Türkiye'ye geri dönecekleri yolunda söylentilerin çıkarılmasına karşılık şunları söyler: "*Gayenin elde edilmesine kadar Kürt milletperverlérinin mücadelelerinden feragatlerine, davalarından nukule ve Türkiye'ye dönmelerine, Hoybun'un da terki faaliyet etmesine imkan yoktur. Evet, birgün döneceklerdir. Ve buna emindirler. Lakin bu dönüş Türkiye'ye değil, KÜRDİSTAN'a, hür ve mesut vatanlarına olacaktır.*" (age, syf: 155)

Kürdistan'daki isyanların bastırılmasında kullanılan yöntemler öz olarak, "böl, parçala, birbirine düşürt, birbirine kırdırarak zayıflat, içten çökert ve nihai darbeyi vur" şeklinde ifade edilebilir. Düşmanın en başta gelen hedefi önderliktir. Önderleri ortadan kaldırmak için ise, onların en yakınlarını satın alma, öldürme ya da tutuklayarak bir şantaj aracı olarak kullanma yoluna başvurmuştur. İsyan hareketlerinin içten çökertilmesinde milis çok önemli bir rol oynamıştır. Para, kadın, mal-mülk ve can bağışı vaadi karşılığında isyan hareketinin içinden Rayber, Hıdır, Kasım vb. hainler elde edilerek başarılı bir milis çalışması yürütülmüştür. O dönemde çıkarılan bir kanun gereği, bir kelle getirerek teslim olana 50 lira ve af vaadinde bulunulmuştur. Mustafa Kemal, bizzat yolladığı talimatta, "*isyanın bastırılması için özellikle para ve kadın yoluyla içten milis elde etmede gayet serbest davranılmasını*" (Cumhuriyet Dönemindeki İç İsyanlar, Genel Kurmay Başkanlığınca basılıp ordu içinde dağıtılmış bir kitaptan alınmıştır) istemiştir.

Yine o dönemde, son direnme noktası olarak kalan Dersim'in ele geçirilmesi için Türkiye'deki güdümlü sol'u kapsayan bir af çıkarılır. Af sadece Türk siyasileri içindir ve bedeli de Türkiye'nin bütünlüğünün ve TC'nin uygulamalarının savunulmasıdır. Nitekim TKP'li bazı önderler subay olarak Dersim katliamında bizzat yer alırlar. Zaten TKP'li önderlerin daha 26 Şubat 1925 tarihli "Orak-Çekiç"in 6. sayısında Şeyh Sait isyanına karşı takındıkları tutum onların bu özünü açığa vurmaktaydı. Şöyle denmekteydi bu sayıda yeralan bir yazıda:

"*İrticaın başında Şeyh Sait değil, derebeylik duruyor;* **İrticaa karşı mücadelede halk hükümetledir...** (abç) *Ankara Büyük Meclis'inde müfrit* **sol burjuvazinin** (abç) *tırnakları, kafasına kurun-u vustayı dolamış yobazların gırtlağına yapıştı.*" (Aktaran Mete Tuncay, Türkiye'de Sol Akımlar, syf: 364, 365) Yine aynı sayıda yeralan, "*İngilizlerin Oynattığı irtica kuklası... yobazların sarıkları yobaz zümresine kefen olmak*" (Aktaran İstiklal Mahkemeleri, syf: 275) sözleri, TKP'de hangi ruhun egemen olduğunu açıklamaya yeterlidir. Aynı şekilde, Şefik Hüsnü'nün Komüntern 5. Kongresine sunduğu raporda belirttiği, "*aydın Kürtlerle şehirli Kürtler'in hiç bir ulusal ve ayrılmacı iddiası yoktur*" sözleri ile katliamın nasıl sol'dan maskelendiği ortadadır. Demekki, kadınlar ve çocuklar da dahil, isyanlarda yeralanların hepsi "sarıklı gerici"dir! Öyleyse, Türk halkı ve tabii ki, bu arada onun "temsilcileri" de bu "gericiler"e karşı savaşabilirler. Yani bu "gericiler"in katli vaciptir. Bu katliamı yapan da "sol" burjuvazi olduğuna göre, "sol" burjuvalar ile "komünist"lerin işbirliği –her alanda olduğu gibi– katliamda da gereklidir!

İsyanların bastırılması döneminde ortaya konulmuş olan bu ruh günümüzde tüm gücüyle ayağa kalkmış bulunuyor. Hiçbir dönemde sönmemiş olan bu ruh, bugün alevleniyor ve "bölücülüğe" karşı "sağcısıyla, solcusuyla" tüm çevreleri savaşa çağırıyor. Uğur Mumcu'nun, "*sağı ve solu ile bu ülke bizimdir, Türkiye'yi bölmek isteyenlere sağ'ı ve sol'uyla birlik olalım, karşı duralım*" feryadı hangi ruhun yansımasıdır? "PKK'nin arkasında CİA *var,*" "PKK'nin arkasında Rusya ve Suriye var", "PKK, Kürt feodallerine yaslanıyor" gibi çanhıraş feryatların ardında yatan, PKK önderliğindeki KUKH'ne karşı mücadele etmek ve yeni katliamları haklı göstermek çabasıdır. Aynı şekilde, "*bölücülüğün sağ'ı, sol'u yoktur, bölücülüğü sol sıfatla tanımlamak yanılgıdır. Bölücülüğü sol nitelemek onu meşrulaştırmaktır, oysa bölücülüğün hiçbir meşru ve haklı yanı yoktur ve 'sol' bölücülüğe karşıdır*" diyen İsmail Cem'in bu ifadeleri 1925'lerle çağrışım yapmıyor mu?

1925'leri hatırlatan yalnız bu da değil. Tıpkı o yıllarda olduğu gibi, "af" aldatmacası ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı savaş cepheleri genişletilmek isteniyor. Türkiye'deki davalarda bol beraat ve hafif cezalar ile tahliyelerin hızlanmasına karşılık, PKK davalarında ölüm kusan kararların alınması anlamlıdır. 15 Ağustos atılımının hemen ardından "Barış Derneği Davasının" alalacele beraatla sonuçlandırılması, "DİSK Davası"nda ortaya çıkan gelişmeler dikkat çekicidir ve Türk sömürgecilerinin eski oyunlarını tekrar gündeme getirme kararında olduklarının bir diğer göstergesidir. Bu yoldaki adımlar, "Pişmanlık Yasası" ile önemli oranda atılmış bulunmaktadır. Arkadaşlarının kanına girenler ile örgütünü dağıtanlara ve ihbar edenlere "af" getiren "Pişmanlık Yasası" kime karşı çıkarılmıştır? Bu yasa ile kimler "affedilecek" ve "affedilenlerden" hangi alaylar kurulacaktır? Yoldaş kanına girmek, örgüt dağıtmak, ihbar etmek çağdaş Rayberlik değil midir? Rayberliğin ilkel milisliği şimdi modernleştirilmiş bir biçimde yeniden icra edilmiyor mu? Televizyon programlarına semirtilmiş bir biçimde çıkartılan bir kaç uşağın ağzından yapılan teslim ol çağrıları ile Hıdır Akbalık isimli döneğin, "*bir idam mahkumun son çağrısı: Hakkımdaki ölüm kararına içtenlikle saygı duyuyorum... Topluma ve devlete karşı suç işlediğimin bilincindeyim... Kardeş kanına susamış, bütün dini, ahlaki ve milli değerlerini kaybetmiş bir insan olarak ölmeyeceğim için mutluyum... Devlete karşı suç işlediğimin idraki içinde, geçmişte yaptıklarımı mahkemeler önünde bütün açıklığıyla ortaya koyup milletime ve devletime hesap vermeyi kabul ettim.*" (Tercüman Gazetesi, 3.10.1983) biçimindeki sözleri yeni Kör Sadi'lerin hortlatılmasının ifadeleri değil midir? Evet, bu soruların cevabını arayanlar, oluşturulmak istenen yeni milisler gerçeği ile yüzyüze geleceklerdir.

1925-40 yılları arasında izlenen milis taktiği bugün çok yönlü olarak gündemdedir. Ama geçmişten farklı olarak, bugünkü milis faaliyetine temel teşkil eden 1940'lar sonrası oluşturulmuş bir sosyal zemin, bir kültürel yapı vardır. TC bugün milis faaliyetlerini 1940 sonrası yürüttüğü asimilasyon, ulusal eritme ve devşirme bir sosyal tabaka ile bu tabakaya hakim kılınmış inkarcı ve uşak bir kültürel yapı üzerinde sürdürmektedir. Çünkü, eskinin aşiretçi yapısı çözülmüştür ve bu yapıdan yaygın milis oluşturma koşulları yoktur.

Kürdistan'da bugün adeta iki olgu aynı toplumda içiçe yaşanmaktadır. Bunlardan birisi, kendi varlığını inkar etmedir ki, kısa bir süre öncesine kadar egemen yön buydu; diğeri ise, Kürtlük bilincine sahip olmadır ve bu da daha çok ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimine paralel olarak gelişmektedir. Kürdistan'da milis faaliyetinin temelini teşkil eden ulusal inkarcı, özümsenmiş yapı nasıl yaratılmıştır? Bunu açıklayabilmek için her şeyden önce Türk burjuvazisinin Kürdistan'daki uygulamalarına yön veren anlayışa bakalım. İsyanlar döneminde İnönü bu anlayışı şu sözlerle ortaya koyar: "*Ayaklanma (*Şeyh Sait ayaklanması, bn.) *bağımsız bir Kürdistan kurmak amacıyla çıkmıştır. Birçok seneler hep bu amaç için çalıştığı kesindir.* **Bu ruhun ölmesi ve öldürülmesi en kutsal bir milli görevdir.** (abç) *Bunun için Kürdistan'da baş olabilecek bütün zararlı kişilerin kesinlikle affedilmemeleri gereklidir.*" (İstiklal Mahkemeleri, syf: 138) Evet, herşeyden önce, Kürt olma ve bağımsız Kürdistan yaratma ruhu katledilmeli, bu ruh bir daha canlanmamak üzere tarihe gömülmeliydi! Birkez bu yaratıldı mı artık o halkı istendiği gibi yönlendirmek ve egemen ulusun çıkarlarının hizmetine koşmak zor olmayacaktı. O halde, ne pahasına olursa olsun bu sağlanmak zorundaydı. Peki ama, bu nasıl gerçekleştirilecekti? Bütün bir halk hangi araç ve yöntemlerle kendi gerçekliğine yabancılaştırılabilecek, içinde yanan bağımsızlık özlemi nasıl söndürülebilecekti? Bu sorunun cevabını M.Kemal, Kürdistan'ın bir maketi olarak ele aldığı Dersim için söylediği şu sözlerle verir: "*Dersim'de öylesine bir katliam uygulanmalıdır ki, 40 yıl sonra bu olayı hatırlayacak kimse kalmamalıdır.*" Sözü edilen katliam kızıl bir katliam değildir. Bu, zaten gerçekleştirilmiş ve 7'den 70'e, kadın-erkek, çocuk-yaşlı ayırımı yapılmaksızın Kürt halkı Dersim'de vahşi bir katliamdan geçirilmiş; Kürdistan'ın nehirleri kan akmışlardır su yerine. Sözü edilen; beyaz katliamdır; yani, asimilasyondur; tarihine, kültürüne, insanlığına ve kendisine yabancılaşmadır; ruhsuzlaşmadır ve düşmanın istediği gibi kullanabildiği robotlar haline gelmedir. Türk burjuvazisi de biliyordu ki, tarihini ve kendini tanımayan, geleceğini yaratma yoluna da giremezdi. O halde işe, Kürt halkına kendi geçmişini ve kimliğini unutturmakla başlanmalıydı. Onlarca yıldır yürütülen politikaların, Türkleştirme çabalarının ve inkarcılığın altında yatan bu gerçektir. Bu kendisine yabancılaşmanın, yani İsmet İnönü'nün kesinlikle öldürülmesi gerektiğini söylediği ruhun ortadan kaldırılmasının başarılabilmesi için Kürdistan halkı üzerinde dünya sömürgecilik tarihinde eşi görülmemiş uygulamalar hayata geçirilmiştir. Hergün, her saat yürütülen inkarcı politikalardan ulusal değerlerin yasaklanması, imhası ve talanına kadar en ağır baskı ve zor politikalarından en ince ve sinsi olanlarına kadar her türlü politika ve yöntem bir arada ve içiçe kullanılarak Kürdistan halkı geçmişini bilemez, geleceği için düşünemez hale getirilmiş, önemli oranda öz benliğine yabancılaştırılarak kendi kendisine karşı suç işler duruma düşürülmüştür. Bu yabancılaşmanın en belirgin olduğu alanlardan biri olan Dersim'de katliam sonrası yaratılan tahribat o kadar derin boyutlardadır ki, bu dönemde ortaya çıkan nesil, kendi tarihini Cumhuriyet tarihi ile özdeş tutmaktadır. Onun için tarih 1938'den sonra başlar veya tarihte 1937-38 yılları hiç yaşanmamıştır, sömürgeci boyunduruktan kurtulmak için hiç savaş verilmemiştir ve halkımızın kanı oluk oluk akıtılmamıştır. İşte, M. Kemal'in sözünü ettiği katliam böylesi bir katliamdır ve özelde Dersim'de, genelde tüm Kürdistan çapında halkımız en ücra köşedeki ferdine varıncaya dek bu katliamdan geçirilmeye çalışılmış bunda önemli adımlar da atılmıştır.

Dersim örneği, Türk sömürgecilerinin Kürdistan üzerindeki politikalarını ve tahribatlarını anlamak için büyük bir öneme sahiptir. Çünkü, Dersim, TC için bir modeldir. Bir dönem isyanlarını temsil eden en son direnme merkezi olması nedeniyle Dersim'i pilot bölge seçen Türk sömürgeciliği ayaklanmanın kanlı bir katliamla bastırılması ardından bu kez "beyaz katliam" için Dersim'i pilot bölge olarak seçmiştir. O, adeta Dersim üzerinde zafer kazananın nihai zaferi de kazanacağı hesabıyla hareket etmiş, bu nedenle Dersim'i direnen Dersim olmaktan çıkarıp her türlü ulusal değerin mezarı haline getirmek için en alçakça politikaları gündeme sokmuştur. Ulusal benliğimiz üzerinde yaratılan tahribatların en çok somutlaştığı Dersim örneğini günümüzün mücadelesinin müdahale etmek zorunda kaldığı ulusal yapımızı daha iyi kavramak için de incelemeye ihtiyaç vardır.

Dersim'in düşman tarafından hedef seçilmesi 1936 yılında M. Kemal'in şu sözleri sonucu göndeme gelir: "*İç işlerimizde en önemli bir safha varsa o da Dersim sorunudur. İçte bulunan iş bu yarayı, bu kor-*

kunç çıbanı ortadan temizleyip koparmak ve kökünden kesmek işi her ne pahasına olursa olsun yapılmalı ve bu hususta en acil kararların alınması için, hükümete tam ve geniş yetkiler verilmelidir." (Aktaran Kürdistan'da Darağaçları, Kışla Kültürü ve Devrimci İntikam Görevimiz, syf; 37). Ve 1938'de tarihe TC'nin bir vahşet belgesi olarak geçmiş bulunan Dersim katliamı gerçekleştirilir. Bu katliam sırasında yaratılan vahşet bilinmektedir. Ancak zulüm, diri diri yakılan, uçurumlara yuvarlanan, süngülenen insanlarımızın bedenleri ile birlikte gömülmez. Asıl zulmü geride kalanlar, anasız-babasız kalmış bebeler, yani yeni nesil yaşayacaktır. 1940'lardan başlayarak sürüp gelen bu insanlıkdışı uygulamaları **"Kürdistan'da Darağaçları, Kışla Kültürü ve Devrimci İntikam Görevimiz"** kitabından dinleyelim:

«Burada iki kışla kurulur ve bu kışlalarda Dersim katliamı geliştirilir. Kışlaların etrafında yeni yeni binalar yaptırılır ve bir sömürge kolonisi oluşturulur. Savcıları ve yargıçlarıyla polis merkezleri ve jandarma karakollarıyla sömürgeci koloninin bir sömürgeci merkezleri yaratılır. Hemen bunun ardından okullar inşa edilir, katliamlar esnasında anaları ve babalarını kaybeden bebeler bu okullara alınır. Mustafa Kemal hepsinin gerçek babası olarak belletilir. Büyüyen çocuklar, gerçek anaları ve babaları yerine kemalistleri karşılarında bulurlar. Artık ruhlarına ve beyinlerine işlenen tek bir gerçeklik vardır, o da kemalizm gerçekliğidir. Bebeler, atalarının binlerce yıllık tarihinin birikitirip getirdiği herşeyle artık ilişkilerini kesmişlerdir. Nasıl kesmesinler ki? Bebeler Türklük okulunda yeni baştan yoğrulup yetiştirilir. Yeni adıyla Tunceli'de eğitilmiş bebelerden teşekkül etmiş bir küçük Türk ulusu maketi yaratılır. Dersim somutunda insanlık tarihi Hitler faşizmini bile gölgede bırakan korkunç uygulamalarla karşı karşıyadır. O, bin yılların kadim halkından geriye kalan yetim yavrular, soykırımlar ve katliamların kurbanlarından artakalan çocuklar, artık bebek halindeki kemalistlerdir, işgalci ve katliamcı güçlerin Dersim'de yarattığı küçük Türk ulusu maketinin temel malzemeleridir. Evet, Kemalizm denilen şey tam da böyle bir aşağılık uygulamanın kendisidir.

"Dersim'de yüzbinleri katleden, sakat bırakan, topraklarından sürüp çıkaran Kemalizmdir; ama yine de herkes birer kemalist kesilir. Hem de kemalist vahşetin döktüğü kanlarla Munzur suyu kıpkırmızı akarken yapılır bu. Dersim'de bir Türkçülük akımıdır başlar, bir Türkçüler ordusu oluşturulur. Hem de neyin üzerinde? Şehir merkezinin altındaki Munzur suyu henüz kıpkırmızı akarken, okullarda verilen eğitim üzerinde başlar bu Türkçülük salgını! Yeni kuşağın binlerce yılın tarihiyle ve çağla ilişkisi bıçakla kesilir gibi kesilmiştir. Hatta anasıyla göbekbağı yeni kesilen bebe bile dünün o korkunç soykırım ve katliamlarını artık bilmeme durumundadır. Bu kadar yakın bir tarihle bile bütün bağlar koparılır. Yeni neslin insanlarına göre Kemalizm kendilerini katletmemiş, tersine kurtarmıştır. Kemalizmin hışmına uğrayarak imha edilenler ve ezilenler ise vahşidirler, gericidirler. Dersim'de uygarlık Kemalizm şahsında doğmuştur. Artık bunun dersi verilir, okullar bunun için kurulur, kışlalar bunun savunuculuğunu yapar. Bu arada bebeler de büyür, delikanlı olurlar. 1940'lardan itibaren Kemalizm Dersim'e akıtılmaya başlandığı zaman, doğan çocuklardan çoğunun adı Kemal olarak konur. Bu Kemaller on yaşına ayak bastıklarında ilkokula başlarlar. Okulların sayısı giderek arttırılır. 1960'lara gelindiğinde delikanlı çağındaki kemalistler artık ortaokul ve liseyi de bitirmişlerdir. Bu kez üniversiteye kapağı atarlar ve 1965'lere doğru üniversiteyi bitirmenin eşiğine gelirler. Ana-babaları Kemalizm tarafından katledilenler, Kürdistan'da ilk defa ve üstelik de yaygın bir biçimde sömürgeci metropollerde üniversiteyi bitirmek üzeredirler. En sonu büyük bir içtenlikle, büyük bir Kemalizm tutkusuyla, tepeden tırnağa CHP ve Atatürk tutkusuyla üniversiteyi bitirirler. 1970'lerde bu Kemaller arasından çıkan en iyi Kemalistlerden biri de **Kemal Burkay**'*dır. 1970'de* **Emek** *dergisinde yazdıklarıyla gerçekten de Kemal Burkay, çok iyi bir kemalist olduğunu kanıtlamıştır. Bay Burkay gibi daha birçok Kemal vardır ve bunların hemen hepsi 'solcu'dur, CHP'lidir. Bir Türkçülük furyasıdır başlar; hem de 'ilerici' Türkçülük! hem de 'sol' Kemalizm biçiminde ortaya çıkan Türkçülük! Öyleki, bu furyaya kendisini kaptırmamış delikanlı yok gibidir.*

"Dersim şahsında yüzlerce ve binlerce bebe, İstiklal marşını ve Türklük Andı'nı çok güzel okurlar. Dilleri mükemmel Türkçe konuşur. Bir Türk'ten daha çok Türk kültürüne egemendirler, adeta Türk ulusunun gözbebeği olup çıkarlar. Artık Dersim'de Türk ulusçuluğu çiçek açmıştır...

"Evet, 1940'ların başından itibaren Dersim'de kışlalar dikilir. Bu kışlaların çevresinde okullar inşa edilir. Artık bu sefer kalelerin kurulmasına ihtiyaç duyulmamıştır. Diyarbakır örneğinde olduğu gibi kentin etrafına surlar dizilmemiştir. Çünkü artık buna gerek kalmamıştır. Bu kez geliştirilen kapitalist sömürgeciliktir; kalesiz ve sursuz da idare etmesini bilir. O, artık uçakları ve toplarıyla duruma egemendir. Bütün bunlar bir yana öyle okullar kurulur ki, surlardan daha tehlikelidir; öyle kışlalar yaptırılır ki kalelerden daha çok tahkim edilmiştir. Dersim, oradan idare edilir ve bir halkın mezarı oralarda kazılmak istenir. Bu bir kültürel sömürgeciliktir. Şimdi artık sömürgeci kültürün Türk sömürgecilerinin, o, yüzyıllardan beri Dersim'e hakim kılamadıkları, egemen ulus kültürünün, Dersim'e dayatılması mümkündür. Ne de olsa kabile ve aşiret toplulukları, tüm önderleri ile birlikte ezilmişlerdir. Ne de olsa içlerinden ihaneti seçenler, ihanetin en görülmemiş bir biçimini ortaya koyarak Türklüğü kabul etmişlerdir. Bebelere gelince, onlar kesinlikle eritilmelidir.

"Bebeleri egemen ulusun dili ve kültürü içinde eritmek, bu dil ve kültürle yoğurup yetiştirmek zor mudur? Hayır, zor değildir. Bebelerin karşısında bir Kemalizm uzmanı olduktan sonra bu işin zor bir yanı olabilir mi? Hele hele bebeler bir de Yeniçeri Ocağı örneği okullara alınır ve kışla kültürüne tabi tutulursa, bu işin zor bir yanı kalmaz. Ayrıca Türk egemen sınıfları... böylesi işlerin yabancısı da değildir. Onlar bu işi sadece Dersim'de yapmamışlardır. Mirasını devraldıkları Osmanlılar, yüzyıllar boyunca Balkan halklarından çocukları devşirerek kışlalarda eğitmediler mi? Bunları halis muhlis birer Türk ve müslüman olarak yetiştirdikten sonra, kendi öz halklarına, kendi milliyetlerine saldırtmadılar mı? Balkanlarda bunu az mı yaptılar? Kökeni Hırvat, Sırp, Macar, Bulgar, Leh, Çek vb. olan az mı bu cinsen Türk vardır? Sokullu Mehmet Paşalar ve bunun gibi daha nice Türk devlet adamları, Yeniçeri Ocağı vb. devşirme uşak takımı içinden çıkmadılar mı? O halde niçin Dersim'de de böyleleri yaratılmasın? Niçin burada da Mustafa Kemal, tarihi tekerrür ettirmesin? Okullarda yetiştirilen bebeler neden ateşli birer kemalist olmasınlar? Yönetim çarklarını döndürecek en iyi memurlar ve yöneticiler neden buradan çıkmasın? Bir devşirme uşak takımı, Osmanlı imparatorluğunun temellerini yükseltilmesinde olduğu gibi Türk ulusunun gelişimi ve TC'nin inşasında da neden yeniden görev almasın? Böyleleri Türk ırkının yüceliği için neden savaşmasınlar? Haydar Saltuk'lar, Aslan Bora'lar vb. neden çıkmasın? Açıktır ki böyleleri çıkacaktır; ham de en iyi cinsinden...

"Ve kışla kültürünün ortaya çıkardığı, dili, kültürü, tarihi ve yaşam tarzıyla Türk olan, ama fiziksel yapısıyla Kürde benzeyen bu türle, çağ arasındaki karmaşık ve çelişkili görüntü, son kırk yılı kötü bir biçimde koşullandırır. Bu olgu, sadece Dersim'in merkezinde de yaşanmaz, dalga dalga bütün kasaba ve köylerine yayılır. Okullarda küçük bir kemalist maket oluşturulur. Ardından bir zehir gibi tüm öteki illere, tüm kazalara ve köylere oluk oluk akıtılır. **'Türküm, doğruyum, çalışkanım; kahraman ırkım yok olmaz'** *edebiyatıyla bir tarihsel barbarlık geleneği, kemalizm bu zehiri ile zihinlere şırınga edilir. Bir halkın öz dili yok edilip yasaklanır. Kısacası, sömürgeciliğin, ne Siyonizm'de ve ne de Hitler'cilikte görülebilen bir biçimi uygulanır.*

"Kürt insanı, örgütsüzdür, silahsız ve savunmasızdır. Önderlerinin önemli bir bölümü dağ başlarında can vermiş, kimileri darağacına çekilmiştir; geride kalanlar tutsak edilmiş, insanlar dilsiz bırakılmıştır. Durum böyle olunca elbette kışla kültürü sonuna kadar geliştirilecek ve bu sefer de, Kürdistan'da yeni uygarlık merkezleri şekillenecektir. Diyarbakır'lar, Mardin'ler, Urfa'lar geliştirilecek, Elazığ'lar ortaya çıkacaktır. O yüzyılların dağdan inmeyen kavmi, Bingöl'lerde kazığa bağlanacaktır. Bitlis'lerde İdris-i Bitlisi'ye taş çıkartan en değme uşaklar yeniden yetiştirilecek, yeni sadık bendeler oluşturulacaktır. Bu sefer Kürt toprak ağaları ve aşiret reisleri, TC'nin içerdeki sağlam dayanakları ve Türk ulusçuluğunun kraldan daha çok kralcı yandaşları olarak gelişmeye başlayacaklardır. Bayar-Menderes kliği döneminde bu gelişme biraz daha hızlandırılacaktır. Artık Kürdistan'da hain ve uşak bir tabaka, bir daha dirilmeyeceğine inandığı halkına ve ülkesine alçakça ihanet etmenin ve görülmemiş bir ulusal inkarcılığın girdabında yüzmektedir. Onlar için artık böyle bir ulus mevcut değildir, ulusal gerçekliğimiz yeryüzünden silinmiştir. **'Kahrolsun Kürt dili ve kültürü, her şeyi ile Türk ulusçuluğu yaşasın'** *diye bağırırlar.*

"Kürt halkı ise güçten düşürülmüştür, cahil ve bilinçsizdir; çünkü artık uykuya dalmıştır, bir kefene sarılmıştır. Çevresinde olup biten şeyleri seyredebilme gücünden bile yoksundur. Burada gerçeklik artık uykuya yatmış, ölüme terkedilmiştir; gerçeklik mezara konulmuştur. TC bir daha dirilmemek üzere artık Kürt ulusal sorununu betonladığına inanmaktadır. Direnişçilerin ezilmesinin ardından Ağrı dağına, Dersim dağlarına karikatürler yapılır ve altına **'Muhayyel Kürdistan Burada Meftundur'**, **'Aç gözünü, Açarız gözünü'** *sözleri yazılır.* **'Aç gözünü, Açarız gözünü'** *ibaresi, kemalizmin askeri, siyasal ve kültürel alanlardaki zaferinin açık bir ifadesidir. Kürdistan'ın* **'Gümüş Kapı'**'*sı, Kürdistan'ın ve insanlığın beşiği, Kemalizm adı verilen aşağılık bir cellat tarafından tarihinin en olumsuz bir döneminin içine itilmiştir. Sosyal ve siyasal gelişmenin en kötü bir evresine de kemalizm tarafından teslim alınmıştır. Büyük imparatorluğu kaybetmenin verdiği hırçınlıkla, Balkanlardan sürülmenin ve Arabistan'dan kovulmanın kendisinde yarattığı o müthiş öfke ile azgın bir şovenizme sarılan Kemalizm, Türk milliyetçiliğini görülmemiş boyutlarda bir faşist şovenizme dönüştürerek Kürdistan'a saldırır. Sürekli yakıp yıkar. İşte Kürdistan'da kemalizm eliyle böylesine vahşi bir klasik sömürgecilik uygulatılır.*

"Bu, bizim bir yakıştırmamız değil, bizzat kemalizmin kendisinin yarattığı, yazdığı, çizdiği gerçekliktir. Bir bütün olarak Kuzey Kürdistan'da artık 'Kürdüm' diyene raslayabilmek bile epeyce zorlaşmıştır. Adı ve soyadı ile herkes Türk oğlu Türk olmuştur. Bir halkın, tarihte belki de bir eşi daha ender görülür bir biçimde bu denli kendi gerçekliğinden uzaklaştırılmasına dünyanın başka bir yerinde tanık olmak zordur. Öyle ki, değiştirilen şey sadece insanların adları ve soyadları değil, dağlarının ve coğrafyasının tüm adlarıdır da. Artık sadece 'Misak-ı Milli' ('Ulusal Ant') gerçeği, sınırları kesin olarak çizilmiş olan ve bölünmez bir bütünlük arzeden dili, kültürü, siyaseti ve ekonomisi ile Türk ulusu ve Türk devleti vardır. Kürtlük ise büyük ölçüde ezilmiş ve boğdurulmuştur. Buna, Kürt egemen sınıflarının en tehlikeli ve en alçakça bir biçimde Kürtlüğe ihaneti de eklenmiştir. Ulusal-inkarcılık en çok bu kesimler arasında geliştirilmiş; teslimiyetin en alçakça biçimlerine, bir hiç karşılığında en aşağılık ihanetlere ve sınıfsal anlamda diğer ülkelerdeki teslimiyetçi çevrelerin yaptıkları ile kıyaslanmayacak kadar en çirkince boyun eğişlere bu kesimlerde tanık olunmuştur. Kürdistan halkı ise uyanmaktadır. Her türlü çağdışı ideoloji ve politikaların tahripkar etkileri ve ağır baskılar altında nefes dahi alamaz bir duruma getirilmiştir. Bu da bir gerçekliktir.

"Dersim'de açılan okullarda filiz süren yeni kültürün yeni çiçekleri zehirli zıkkım çiçekleridir, her yana zehir saçarlar. Ulusal dillerine ve ulusal kültürlerine artık tepeden bir horlamayla bakarlar. Kemalist kültürün imbiğinden geçirilen ve sözde modernlik iddiasında olan hiçbir genç, baba ocağını ve ata kültürünü beğenmez; Kürtlüğünden nefret eder, utanç duyar. Böyleleri ülkelerinden kaçarlar, en güzel alanlarda da yaşasalar topraklarını terkederler. Kendi dillerinden ve kültürlerinden hızla kaçıp uzaklaşmak isterler. Evet, bir zehir çiçeği açmıştır ve her yanı sarmaktadır. Bu yüzden kaçarlar ülkelerinden.

"İşte direnişlerin ezilmesiyle birlikte, sadece Dersim somutuna değil, bir bütün olarak Kürdistan toplumunun geleceğine damgasını vuran olgu budur. 1940'lardan başlayarak 1970'lere gelinceye kadar, halkımızın sosyal, siyasal ve kültürel durumuna yön veren ve onu biçimlendiren güç, darağaçları ve kışla kültürü temelinde geliştirilen Kemalizmdir. Kendisiyle yan yana başka bir gerçekliğin yaşamasına asla tahammül etmeyen Kemalizm, Kürdistan ve Kürtlük gerçeğini yeryüzünden silmek için akıllara durgunluk veren insanlıkdışı çabalar içine girmiştir. Öyle ki, yarım yüzyılı bile geçmeyen bir süre içinde ulusal, sosyal ve kültürel yapımızda açılan derin yaralar, yabancı egemenlik altında geçen bin yıllık köle yaşamının getirdiği tahribatlardan daha ağır ve yıkıcı olmuştur. Ulusal gerçekliğimizin üstü betonlanmış ve halkımız açısından bir yokoluş süreci başlamıştır. kışla kültürü Kürdistan'da egemenlik kurmuştur." (age, syf: 39'dan 50'ye kadar belirli bölümler)

Kürdistan halkına dayatılan kendi kendisini inkar mantığı öylesine etkili olmuş, toplum kendisine ulusal değerlerine ve geçmişine o kadar yabancılaştırılmıştır ki, Kürdistan'da birtakım kazılar yapan Avrupalı bir arkeolog bile bu durumdan etkilenmekten kendisini alamamış, hayretini gizleyememiştir. Anılarında durumunu şöyle dile getiriyor:

"Meslek gereği birçok medeniyetlerle ilgili tarihi eserlerin araştırılması için dünyanın çeşitli ülkelerinde yapılan kazı çalışmalarında bulundum. Bu kazılardan birisi de Fırat nehri çevresinde kurulmuş medeniyetlerle ilgiliydi: Nemrut'la ilgili kazılar yapılıyordu. Bu kazılara başlarken önce tedirgindim. Çünkü bir halk kendisine ait kutsal değerlerle oynanmasına müsade etmezdi. Ancak kazı başlayınca yanıldığımı büyük bir şaşkınlıkla anladım. Önceleri bizi görmemezlikten geldiler. Ama daha sonra bazı ihtiyaçlar için kendileriyle ilişkiye geçtik. Ücretle bize yardımcı olmalarını önerdik, kabul ettiler. Taşıma ve yüklemede de yardımcı oldular. Yani eserleri alıp götürmemize yardım ettiler ve gülerek uğurladılar. Bu durum bende büyük bir tesir yaratmıştı. Hayatımda ilk kez bir halkın kendi kendisine, tarihine bu kadar yabancılaştığına tanık oldum. Oysa örneğin, Nil nehri kenarında iken yaptığımız kazılar esnasında karşılaştıklarımız tamamen farklıydı. Orada daha kazılara ilk başladığımız gün yöre halkının saldırılarına maruz kaldık. Kendimizi savunmak için silahlanmak zorunda kaldık. Halk ile görüşmek istedik, görüşmede kazı yaptığımız yerin ve çıkarılan eserlerin kutsal ve manevi bir değeri vardı ve yöreyi terketmemiz ikaz ediliyordu. Çok ağır koşullarda sürekli saldırılara uğrayarak kazıyı sürdürdük. Bu arada bizden yaralananlar da oldu. Sıra taşımaya geldi. Eserleri nehir üzerindeki sallara yükledik ve yola koyulduk. İşte o anda gördüklerim bende büyük bir tesir bıraktı. Zira halk oklarla mızraklarla bize saldırıyor ama ateşli silahlarımızdan dolayı fazla yaklaşmıyorlardı. Tüm insanlar 7'den 70'e bir olmuş sanki kendilerinden bir parçayı koparmış götürüyormuşcasına ağlıyor, sızlıyor, dövünüyor, çaresizlik içinde nehir boyunca bizi takip ediyorlardı. Hava kararıpta birşey elde etmekten ümitlerini kesinceye kadar bizi takip ettiler. Bu amansız takipten kurtulduktan sonra yeniden hayata dönmenin sevinci içinde rahatladım. Ve şimdi bu iki olayı mukayese ettiğimde Kürtlerin üzerindeki baskının ve halk katliamının derecesini daha iyi anlıyorum. Bana göre halk katliamı (Völkermord) yalnız fiziksel imha değildir. Bir halk kendi varlık ögelerinden, yani dili, kültürü, tarihi ve geleneklerinden baskı ve zorla kopartılırsa bu bir halk katliamıdır."

Ulusal imhanın en tehlikeli bir biçimi olarak , başkalaşıma uğratma, TC tarafından 1940'lardan buyana halkımız üzerinde yaygın bir biçimde uygulanmaktadır. Bugün ise, düşman böylesi bir yapıya dayanarak bir milis faaliyeti yürütmektedir. Kürdistan'da milis, basit bir ihbarcı, ispiyoncu, muhbir veya ajan değildir. O, binbir suratlıdır; MHP'lidir, CHP'lidir, AP'lidir, MSP'lidir; feodal eşkiyadır; yerine göre Türk solcusudur, yerine göre de Kürt milliyetçisi. Ama hepsinin icra ettikleri ortak bir görev vardır: Halkı lime lime edip bölmek, parçalamak ve birbirine düşürmek... Evet, TC'nin Kürdistan'daki uzun süreli başarısı, toplumun sayısı yüzlere varan aşiretler, onlara varan din ve mezhep, ve yine onlara varan burjuva partileri arasında bölünmüş olmasındandır. Bu da yeterli görülmeyip 1970'lerden sonra 49 "sol"un 49'u da Kürdistan'a taşırılarak halkımız adeta yeni baştan iğdiş edilmiştir. Zaten milis bundan daha iyisini de yapamazdı. Kürdistan halkının yalnızca iğdiş edilmekle de kalmayarak her parçasının birbirine kırdırtılması, çatıştırılması yaratılan tahribatların boyutlarını ortaya koymaktadır. Kürdistan'da öylesine paramparça bir yapı yaratılmış-

tır ki, bir aşiret diğer aşirete, bir mezhep diğer mezhebe, müslüman hıristiyana,. AP'lisi CHP'lisine karşı saldırtılır ve bunlar bir de kendi içlerinde birbirlerine düşürülürler. Çatışmalar derinleştirilerek toplumun en küçük birimi olan aileye kadar yansıtılır; karı-koca, baba-oğul ve kardeş kavgaları neredeyse yaşamın bir parçası haline getirilir. En basit nedenlerle cana kıyılır. Tüm bunlar da yetmez. Kürdistan'da 49 "sol"un 49'u da birbirleriyle çatıştırılır ve elbetteki, bu örgütler adına çatışan da yine halkımızdır. Bu konumlarıyla bütün bu kurum ve kuruluşlar, gelenek ve göreneklerin her biri objektif olarak bir ajan ve milis rolü oynar. Ne adına ve ne amaçla yapılırsa yapılsın sonuç, pratik bir gerçeklik olarak bizim karşımıza bu biçimiyle çıkar.

Kürdistan'da klasik milis ögesi olan işbirlikçi ajan feodal yapının yanısıra 1940'lar sonrası oluşmuş bu özümsenmiş sosyal ajan yapı modern ve daha da tehlikeli bir milis örgütlenmesinin temelini oluşturmaktadır. Asimilasyon ve ulusal eritme politikasının egemen olduğu alanlarda bu tip milis örgütlenmesi "Pişmanlık Yasası" ile de birleşince giderek öne çıkmaktadır. Böylelikle TC, bölgesel özelliklere dayanarak geliştirdiği bu iki tip milis örgütlenmesi ile KUKH'ne karşı gücünü dengelemek istemektedir. Feodal ajan yapı, yıllarboyu süregelen işbirlikçi karakterinden dolayı toplum nezdinde kolayca teşhir ve tecrit edilebilir. MHP biçimindeki Türk milliyetçiliği temelinde ortaya çıkan faşist örgütlenmenin dayandığı bu feodal geri kalmış yapı, artık aşınmıştır. Bu yapı üzerinde bugün ancak Kürt milliyetçiliği temelinde faşist bir milis örgütlenmeye gidilebilir; Arnavutluk'taki Balli Kombetar gibi. Ama bunun yanısıra ve daha ağırlıklı olarak toplumdaki özümsenmiş yapı üzerinde yeni tip bir faşist milis örgütlenmesi yaratılmaya çalışılmaktadır ki, şekillendirilmek istenen bu milis teşkilatı çok daha tehlikeli bir nitelik taşımaktadır. Bu milis örgütlenmesinin ilk çekirdeği cezaevlerinde "Genç Kemalistler Birliği" adı altında oluşturuldu.

Cezaevlerinde, halka ve devrime ihanet etmiş bir avuç döneğin bir araya getirilmesi ile kurulmuş olan "Genç Kemalistler Birliği" cezaevlerinde direnişi kırmak ve teslimiyeti yaygınlaştırmak, bu temelde devrimci örgütü içerde çökerterek dışarıda da bitirilmesini sağlamak gibi bir hedefle ortaya çıktı. Örgütün yarısını çökertenin idamdan kurtulacağı vaadi ile satın alınan ve bir ihanet kurmayı gibi faaliyet yürüten bu alçaklar güruhu amaçlarına ulaşmak için teslimiyeti yaygınlaştırma propagandalarından ve itiraflardan direnen devrimcilere işkence yapmaya ve hatta onları katletmeye kadar her türlü yöntemi kullanarak hayvanlaşmanın eşiğine kadar geldiler. Basın-yayın organlarından çağrı üstüne çağrı yaparak direnen devrimcilere "aldatıldıklarını", "onların da kendilerinin seçtiği yolu seçerek kendi gerçek kimliklerine kavuşmalarını ve Türklük şuuru ile ayağa kalkıp örgüte karşı savaş açmalarını" vaaz etmeye başladılar. Bunların faaliyetlerine örgüt içine sızmış bir avuç hain de dışardan eşlik ederek örgütü bölmeye ve direnişi engellemeye çalıştılar. 12 Eylül sonrası karanlık yıllarda en alçakça yöntemlerle tasfiyeciliği ve ihaneti egemen kılmaya çalışan bu hainler güruhu, cezaevlerinde yükseltilen soylu direnişler ve dışarıdaki etkili mücadele ile işlemez hale getirildi. Ancak bunların işlevleri henüz bitmiş değildir. Çıkarılan "Pişmanlık Yasası"ndan en önce yararlandırılacak olan bu satılmış uşaklar ellerine silah verilerek gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı milis olarak savaştırılacaklardır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı oluşturulmaya çalışılan bir diğer milis örgütlenmesi de yeni "Hamidiye Alayları" olarak kurulması düşünülen ve "Köy Korucuları Kanunu"nun yeniden gündeme getirilmesiyle ilk çekirdekleri oluşturulmaya çalışılan milislerdir. Faşist kolluk kuvvetlerinin ulaşamadığı alanlardan başlayarak giderek yaygınlaştırılması planlanan bu "Köy Korucuları" Ulusal Kurtuluş Birliklerine karşı paralı olarak savaştırılmak istenen ve daha çok aşiretçi-feodal yapıdan yararlanarak oluşturulmaya çalışılan faşist milislerdir. Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin geliştiği 13 ilde yürürlüğe konulan bu yasa gereği ajan-muhbir-muhtar kesimler ve çevreleri silahlandırılarak ve bazı yerlerde de sıradan halktan insanlara zorla silah verilerek bu milis örgütlenmeleri yaratılmaya çalışılmışsa da daha başından fiyaskoyla sonuçlanmış ve hatta bazı alanlarda silahlar yeniden toplanmak zorunda kalınmıştır. Bu da göstermektedir ki, eskisi gibi, aşiretçi-feodal yapıya dayanılarak güçlü milis örgütlenmelerinin yaratılması zordur. Bu tip örgütlenmelerin yerini, yukarıda da değindiğimiz gibi, ulusal özümsenme ve yabancılaşma temelinde güç alan yeni tip milisler alacaktır.

"Özel savaş"ın bir özelliği, özü aynı kalmakla birlikte, uygulandığı alanın özelliklerine göre şekil almasıdır. İşte, "özel savaş" örgütlenmelerinden milis, Kürdistan'da böylesi bir nitelik göstermektedir. Milis örgütlenmeleri uygulandıkları yörenin sosyal ve kültürel özelliklerine göre biçimlenmektedir.

Geri kalmış bölgelerde geçmişteki ilkel-milliyetçi veya reformist küçük-burjuva örgütlenmeler ile ulusal eritmeye tabi tutulmuş bölgelerdeki ulusal inkarcılık üzerinde şekillenen sosyal-şoven örgütlenmelerin dayandığı yapılar bugün TC'nin milis örgütlenmesini oturtmaya çalıştığı yapıdır. Özümsenmiş ve sosyal-ajan bir tabaka hemen her sömürge ülkede vardır. Ama bunlardan farklı olarak Kürdistan'daki bu tabaka aynı zamanda ulusal olarak da özümsenmiştir. Yani, diğer sömürge ülkelerdeki bu yapılanmalar, Kürdistan'dakilerin tersine, yabancı egemenliğin ekonomik ve siyasal zemininde doğmalarına karşılık, kendilerini ulusal olarak da onun bir parçası olarak görmezler. Kürdistan'da yalnızca ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel olarak değil, ulusal olarak da sömürgeciliğe tabi olma ve onunla bütünleşme sözkonusudur.

"Sol" adına ortaya çıkan çeşitli sosyal-şoven –özellikle Aydınlık, HK, DHB vb– mihrakların daha başından beri KUKH'ne karşı tavırlarının ideolojik-politik içerik yönünden aynı olması ve bunun pratik saldırılarla üst boyutlara tırmandırılması bir rastlantı değildir. Türkçülük temelinde örgütlenen bu mihraklar, KUKH'nin gelişmesi ile bu temelin zayıflayacağını iyi bildiklerinden dolayı, daha ilk andan itibaren bağımsız bir Kürt hareketinin gelişmesi ve örgütlenmesinin karşısında durmuşlardır. Daima Türklüğe bağlılık temelinde siyaset yapmayı telkin eden bu güçler, bu anlayışlarını her alanda egemen kılmak için çalışmışlardır. Dikkat edilirse, bu tip örgütlenmeler yalnızca ulusal eritmenin başarılı ve egemen olduğu alanlarda örgütlenebilmişlerdir. Örgütlenme alanları Türk burjuvazisinin örgütlenme alanlarıyla özdeştir. Buna karşılık ulusal ve kültürel olarak eritilmemiş alanlarda bu görev reformist küçük-burjuva milliyetçilerince yerine getirilmektedir. Ancak izlenen siyaset aynıdır; TC'nin varlığını temel alma bunlarda da ana ilkedir. Çizilen siyasetlerin hedefi TC'yi yıkmayı veya ondan kopmayı sağlamak değildir. Sosyal-şovenizm, "ortak örgütlenme, bir arada yaşama", reformist küçük-burjuva milliyetçiliği ise, "otonomi" talepleri arkasında aslında "Misak-ı Milli"yi meşru görmekte ve TC'nin varlığını güvence altına almayı hedeflemektedirler. Bugün maskeleri düşmüş olan bu güçler PKK'ye ve onun direnişine karşı devletin yarattığı platformda bir araya gelmekte ve ona karşı mücadele etmektedirler.

TC'nin KUKH'ne karşı yürüttüğü "Özel Savaş"ın tarihsel temelini oluşturan yöntemlerden birisi de, Kürt gençliğinin askere alınarak köleleştirilmesidir. Mecburi askerlik Cumhuriyet dönemindeki isyanların kanla bastırılmasından sonra yürürlüğe sokulan bir uygulamadır. Bu uygulamaya göre, 20 yaşını dolduran her Kürdistanlı genç, çeşitli dönemlere göre 2 ile 4 yıl arasında değişen askerlik hizmeti vermek zorundadır. Bu "hizmetten" kaçmanın cezası ise, ağır hapis cezalarıdır.

Nöbetteler *Burası Siirt'in Pervari ilçesi, Erkent köyünün Sığırlı mezrası. Aralık 1984'te mezraya yapılan baskında üç kişinin öldürülmesinden sonra uygulanmasına başlanılan köy korucu sisteminde görev alan koruyucular, şimdi mezrayı bekliyor.*

SEÇENEK

Peki, Apoculara karşı 12 Eylül'den önce en etkili mücadeleyi ölümden korkmadan, cesaretle veren devrimcilere de bu silahlardan verilecek mi? Devlet önce kendisini gözden geçirmelidir.

Kürtlerin askere alınmasının temel nedeni onlara askerlik hizmeti yaptırmak değildir. Bu tali yöndür. Asıl neden ise, askerlik süresini tam bir asimilasyon, eritme ve kişiliksizleştirme aracı olarak kullanmaktır. Kürdistan'daki en dinamik nüfusu, topluma en çok yararlı olabilecekleri bir çağda askerlik hizmetine alarak onları tam bir mengeneye sıkıştıran Türk sömürgecileri, bu süreçte genç beyinleri istedikleri gibi şekillendirerek, onları kendi gerçekliklerinden kopartmaya çalışmaktadırlar. askerlik süresi tam bir beyin yıkama, yeniden biçimlendirme süresi olarak değerlendirilir. Kemalizmin, ulusal inkarcılığın zehiri genç dimağlara akıtılarak ve bu en alçakça baskı, dayak ve horlama ile birleştirilerek köleleştirilmiş, kendi benliğine yabancılaştırılmış ve uşaklaştırılmış bir kesim yaratılmaya çalışılır. Okullardan sonra ulusal özümsenmenin en çok geliştirildiği alanlardır kışlalar. İşte bu nedenledir ki, Türk sömürgecileri Kürtlerin askerlik yapmaları konusunda en bağnazca bir tutumu sergilemekte ve bu "görevi" yerine getirmeyenleri en ağır bir biçimde cezalandırmaktadır. 600 binlik Türk ordusunun belkemiğini Kürtler oluşturur. Bunlar askerlik süresince insanlıktan çıkarılarak ruhsuzlaştırılır ve diğer halkların olduğu gibi Kürt halkının da üzerine saldırtılır. "Kürdü Kürde kırdırtma" politikası bir de bu tarzda gerçekleştirilir. "Askerlik hizmeti"nin oynadığı bu rolden dolayıdır ki, bugün Türk sömürgecileri, NATO'nun da isteği olmasına rağmen, ordusunun sayısını azaltmayı kabul etmemektedir.

"Kürtler, Türk ordusuna, sadece köleler gibi en zor görevleri yerine getirmek için er olabilirler. Komuta kademelerinde, hain ve ajan Kürtlerden başka tek Kürt yoktur. Türk burjuvazisinin ordu üzerinde mutlak denetimi vardır. Orduya alınan Kürt köylüleri, doğduklarına bin pişman ettirilerek ve iyi bir 'vatan dersi' aldıktan sonra memleketlerine geri gönderilirler. Askerden adeta robotlaşmış olarak geri dönen Kürt köylüleri, yaşadıkları sürece 'askerlik anılarını' anlatarak çevrelerine Türk şovenizminin zehirlerini saçarlar. Kürtlerin bu şekilde boyun eğdirilip –sömürgeci ordunun önemli bir askeri gücünü oluşturarak– adeta kendi kendilerine ihanet ettirmeleri, Türk sömürgeciliğinin en kaba ve canice yöntemlerinden birisidir. Bir bakıma, Türk sömürgeciliği adına '**Kürdistan, Kürdistanlılar tarafından işgal edildi**'... *Bugün Kürdistan'da herkesin davul-zurna ile askere gitmesi, oğlunun cenazesini 'zılgıt'la uğurlayan bir ananın durumunun komedi-dram tarzında bir tekrarıdır"* (Kürdistan Devriminin Yolu, syf: 220-221)

Türk sömürgecilerine askerlik yapmak Kürdistan'da toplum tarafından öylesine doğal karşılanır hale gelmiştir ki, askere gidecekler "zılgıt"larla, davul-zurna ile gönderilir. Ve bugün Kürdistan Kore ve Kıbrıs "şehit ve gazileri" ile doludur. Bu "şehit" ve "gazi"lerin aileleri mutludur(!), gururludur(!) Çünkü evlatları TC için çarpışmış, "şehit" veya "gazi" olmuştur. Bu savaşlarda sağ kalmış "gazi"ler Kore ve Kıbrıs halklarını nasıl katliamdan geçirdiklerini övünerek anlatırlar. 1974 yılında Kıbrıs'ın işgali sırasında ön cepheye sürülen binlerce Kürt yetmezmiş gibi Kürdistan'da Askerlik Şubelerinin önünde uzun gönüllü kuyrukları oluşmuştur. Sadece Dersim'de birkaç günde, içinde o dönemin "solcu"larının da yer aldığı binlerce gönüllü, Kıbrıs'da savaşmak için başvurmuşlardır. Kürdistan insanının kendi ülkesi için kılını bile kıpırdatmazken, TC veya emperyalizm adına başka halklara karşı savaşmaları toplumumuza egemen kılınan askerlik anlayışının bir ürünü ve ulusal çıkarlara ne ölçüde yabancılaştırıldıklarının en çarpıcı bir örneğidir. Askeri hizmet TC'ye verilir, kendi ülken ve halkın için ise buna gerek yoktur mantığı toplumda geliştirilir. İşte bu nedenle, Türk ordusuna "zılgıt"la asker yollayan, "şehit" veya "gazi" ana-babaları, sıra Kürdistan'a geldi mi, evlatlarını engellemek için ellerinde geleni yaparlar. Çocuklarını devrimcilikten alıkoymak için "baş bağlamadan" tutalım, işyeri açmaya, araba vs. almaya kadar çeşitli yöntem ve vaatlere başvururlar.

Elbetteki bu anlayışlar onlarca yıllık sömürgeciliğin zor, baskı ve asimilasyonla beyinlere empoze ettiği ve gerici yasaları ile de sağlama bağladığı anlayışlardır. Toplumumuzun içinde "askeri hizmet" süresince maruz kalınan beyin yıkamanın da yer aldığı çeşitli yöntemlerle kendi çıkarlarına yabancılaştırılmış ve düşüncesinden eyleme kadar sömürgeciliğin hizmetine sunulmuştur. Bütün bu anlayışlar nasıl ki, sömürgeciliğin Kürdistan'daki kurumlaşması sürecinde yer etmişlerse aynı şekilde ancak ve ancak onun Kürdistan'da sökülüp atılması sürecinde ortadan kaldırılabileceklerdir. Ve bunun ilk adımları da atılmış bulunmaktadır.

TC'nin bugün yürüttüğü "özel savaş"ı dayandırdığı tarihsel temellerden bir diğeri de, mecburi iskan, göçe zorlama ve Türklere ya da Balkanlardan gelen Türk kökenlilere imtiyazlar tanıyarak onları iskan yoluyla gaspedilmiş en verimli topraklara yerleştirmedir.

Mecburi iskan daha Osmanlılar döneminden beri uygulanagelen bir politikadır. Bu politikayı uygulamadaki amaç, isyanların bastırılmasından sonra alanda denetim sağlamaktır. Bu denetim iki yolla sağlanmaktadır; biri, mecburi iskan yoluyla nüfusu azaltma; diğeri ise, iskan ettirilen nüfusun yerine Türk kesimi yerleştirmedir. Bu uygulamadan amaç siyasi, askeri, ekonomik ve kültürel alanda sağlanan hakimiyetin nüfus adacıkları yaratarak süreklileştirilmesidir. Geçmişte Kürdistan'daki sivil faşist milis hareketin yönetici kesimleri hep bu sonradan yerleştirilmiş Türk kesimlerden çıkmıştır. Bu kesimler, Türk sömürgecilerinin Kürdistan'daki bir numaralı dayanakları ve onun baskıcı ve özümsemeci politikalarının uygulayıcılarıdırlar. Bu kesim ile Güney Afrika'daki çoğunluk siyah nüfus içindeki azınlık, beyaz ırkçı rejim arasında öz olarak hiçbir fark yoktur. Aradaki tek fark, Güney Afrika'daki çoğunluk nüfusun ten rengidir. Kürdistan'da bu siyah-beyaz farkı olmadığı için Kürdistan halkının bağrına yerleştirilmiş bu ajan kesim daha kolay kamufle edilebilmektedir. Ancak yürüttükleri uygulamalar aynıdır. Daha çok yönetim ve devlet kademelerinde yer alan bu kesim yerli nüfus içinde oluşturduğu işbirlikçi, sosyal-ajan tabaka aracılığıyla ülkeyi yönetmektedir. Bunlar, resmi ordu dışında, kendileri tarafından tamamen yerli nüfusun içinden çıkartılan silahlı milis bir güç oluştururlar. 12 Eylül öncesi bu MHP, Ülkü Ocakları, ÜGD, ETKO ve TİT isimleri altında gerçekleştirildi. Günümüzde ise, doğrudan "Özel Harp Dairesi"ne bağlı kontr-gerilla timleri olarak örgütlenmektedirler.

Kürdistan'da bu uygulama, ilk kez Abdülhamit döneminde gerçekleştirildi. Mecburi iskan kanunu çıkarıldı ve bu kanun gereği yüzbinlerce Kürt yurdundan zorla koparıldı. Yollarda çoğu hastalıktan ve açlıktan öldü. Göçertilen nüfusun yerine, en verimli toprakları da vererek, yönetici Türk nüfus yerleştirildi. Bu politika daha sonra Cumhuriyet dönemi isyanlarında da kullanıldı. Örneğin, Şeyh Sait isyanının bastırılmasından sonra çıkarılan *"1505 sayılı kanunla, Hükümete arazi istimlak hakkı tanındı. İstimlak edilecek arazi Türk veya Türk kültürüne bağlı göçmenlere verilecekti."* (İstiklal Mahkemeleri, sayf. 123)

Ulusal kurtuluş mücadelemizin boyutlandığı günümüzde, Türk sömürgecileri mücadelenin en çok etkilendiği alanlarda halkı baskı ve zorla Türkiye'nin çeşitli yörelerine göçmeye zorlayarak, mecburi iskanı adı konmamış ve sinsi bir tarzda yürütmektedir. Böylelikle devrimcileri dayanacakları kitle temelinden yoksun bırakarak, onları kolayca avlamayı amaçlamaktadır. Özellikle ulusal kurtuluş mücadelemize destek verdiğinden şüphelendiği, ya da içinden devrimci savaşçı çıkarmış aile ve çevreler üzerinde günlük tehdit, işkence ve telkinle onları sürgüne zorlamakta, bunu sağlamak için ölüm de dahil hiçbir yöntemi elden bırakmamaktadır. Mecburi iskanın görülen bir diğer

biçimi ise, göçebe aşiretlerin zorla iskan ettirilmesidir. Sürekli hareket halinde olan ve dağlık alanlarda yaşayan bu çevrelerin devrimcilerle yakından bağ kurabilecekleri, onları barındırıp besleyebilecekleri ve karşılarına savaşçı bir güç olarak çıkacakları korkusuyla, sömürgeci faşistler bunları zorla kendi tesbit ettikleri alanlarda yerleşik hayat düzenine geçirtmektedirler. Bunu yapmaktaki amaçları, bir yandan bu çevrelerin devrimcilerle bağlarını koparmaksa da, daha da önemlisi bu çevreleri denetim altına alarak onları ajanlaştırmak ve kendi amaçlarına hizmet ettirmektir.

Sömürgeciler Kürdistan topraklları üzerine işbirlikçi ajan çevreler yerleştirme politikalarına da hız vermişlerdir. Bir yandan yoksul Kürdistan köylüsünü topraklarından, yerinden-yurdundan zorla kopartan faşist cunta, diğer taraftan onlardan boşalan alanlara karşı-devrimci, gerici Afgan mültecilerini yerleştirmektedir. Bu amaçla Afganistan'da devlete karşı emperyalizmin güdümünde savaşan çok sayıda Afgan aileyi getirterek, Kürdistan'ın en verimli ve stratejik öneme sahip alanlarında konumlandırmıştır. Hertürlü olanaklar sağlanarak gözleri boyanan ve hergün her saat beyinleri Türk şovenizmi ile yıkanarak, Türklere minnet borçları olduğu empoze edilen bu çevreler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı elde silah savaştırılacak en tehlikeli milislere kaynaklık edecektir.

Kürdistan üzerinde denetimin sağlanabilmesi için izlenen bir diğer politika da eski isyan bölgelerinin pilot bölge olarak seçilmesidir. İsyan bölgelerinde mecburi iskandan geri kalan nüfus ile sonradan yerleştirilen Türk nüfus arasındaki "dengenin" bozulmaması için, nüfus artışı ile doğabilecek farkı, nüfusu sabit tutma yoluyla engelleme, pilot bölge yönetiminin esasını oluşturur. Bunu gerçekleştirebilmenin yolu ise göçe zorlama, nüfus fazlalığını başka alanlara taşırmadır.

Türk sömürgecileri Kürdistan'da zorunlu göçü sağlamak için buna kaynaklık edecek bir ekonomik politika yürürlüğe koymuşlardır. Bu politika gereğince Kürdistan'a yatırımlar yaptırılmaz, fabrikalar açılmaz. Dolayısıyla iş alanları çok sınırlıdır. Üretimi teşvik edici krediler ve modern yöntemler sunulmadığı gibi halkın ihtiyaçları için gerekli gıda vb. zorunlu tüketim maddeleri de kısıtlanır. Böylesine açlık derecesinde bir ekonomi ile yüzyüze bırakılan halk kitleleri böylece göçe zorlanır. Göç olayı sürekli teşvik edildiği için de pilot bölge seçilen alanlarda standart bir rakam çerçevesinde nüfus yoğunlaşır.

Kürdistan'da göçe zorlanan kesim, topluma en çok yararlı olabilecek en dinamik ve iş yapabilir kesimdir. Bu kesimler dünyanın dört bir tarafına köleler gibi dağılarak emeklerini satar, yaşamlarını sürdürmeye çalışırlar. Bugün Avrupa'da ve Ortadoğu'nun çeşitli ülkelerinde sayıları yüzbinlere varan Kürdistanlı, ekmek kavgası vermektedir. Ancak sorun salt bir ekonomik sorun, geçimini sağlama sorunu değildir. Bu yöntem ulusal eritmenin en belli başlı yöntemlerinden birisidir. Geçmişte İsrail, Filistin halkını bitirmek için onları zorla dünyanın dörtbir tarafına dağılmaya zorladı. Filistin halkı bütünlüğünü kaybederek, çeşitli ülkelere dağıldı. Her kesim içinde bulunduğu ülke tarafından eritilme sürecine tabi tutuldu. Giderek kendi gerçekliğinden kopmaya başlayan Filistinli bu kesimler mücadeleden de kopmaya başladılar. Bu dağılmış yapı, Filistin Devriminin en büyük sorunlarından birini teşkil etmektedir. Kürdistan'da ise bu politika asırlardan beri ama çok daha sinsi ve alçakça bir tarzda yürütülmektedir. Bunu sağlamak için baskı, tehdit, teşvik gibi yöntemlerin yanısıra ve hepsinden de önemli olarak açlıkla yüzyüze bırakma, yaşamak için başka yol bırakmama yöntemine başvurmaktadır.

Osmanlı İmparatorluğu döneminde göç ettirme yöntemine çok geniş bir tarzda başvurulmuş, bu daha çok isyanlar sonrasında mecburi iskana tabi tutma tarzında gerçekleştirilmiştir. Daha sonra, atalarının başvurduğu her türlü yöntemi daha da geliştirerek uygulamaya koyan kemalistler, 1925-1940 yılları arasındaki isyanlar sürecinde bu yönteme de en alçakça bir tarzda başvurdular. İsyanlara katılan tüm aileler göç ettirilerek özellikle Orta Anadolunun en yobaz alanlarına dağınık bir şekilde yerleştirildiler ve oralarda Türk nüfusu içinde erimeye bırakıldılar. 1940'lardan sonra bu, çok sistemli bir MİT politikası olarak en korkunç boyutlarda uygulamaya konuldu. Yöntemler daha gizli, daha sinsi ve daha yıkıcı bir tarzda uygulanmaya başladı. Toplu halde mecburi iskana tabi tutma yerini hergün her saat yapılan teşviklere, yaratılan ekonomik politika ile göçün kaçınılmaz hale getirilmesine bıraktı.

Çeşitli güçler geçmişten beri, metropollere akan bu insan selini gelişmenin doğurduğu, köyden kente doğal bir akış olarak değerlendirdiler. Yine, TKP, TİP gibileri bunu kapitalizmin eşitsiz gelişmesi ile, "Doğu"nun geri kalmışlığı ile açıklamaya çalıştılar. Ancak durum bu kadar basit ve kendiliğinden değil. Bu gelişme Kürdistan'da yürürlüğe konulan sistemli bir politika gereğidir. Bu politika her alanda ne kadar nüfusun barınabileceğini, ne kadarının başka alanlara taşırılması gerektiğini saptamakta ve gelişmelere bu doğrultuda yön verilmektedir. Bu politikanın bir sonucu olarak bugün Dersim, Bingöl, Muş, Hakkari gibi pilot bölgelerde nüfus artışı çok azdır. Hatta son sayımlarda görüldüğü gibi Dersim'de nüfus azalmıştır. Gerçek nüfusu yüzbinli rakamlarla ifade edilmesi gereken Dersim'in nüfusunun sürekli 9-10 bin civarında kalmasına karşılık, yalnızca Türkiye'de değil, bugün artık Avrupa'da da her taşın altından mutlaka bir Dersimlinin çıkması, Dersim'de halen yaşayan nüfusun belki de 5-10 katının yukarıdaki uygulama neticesinde toprağından koparılmış olmasındandır. Aynı tipik durum Pazarcık ve Karakoçan için de sözkonusudur.

Uygulanan bu politika ile çok yönlü amaçlara ulaşılmak istenmektedir. Bir yandan Kürdistan'daki yerleşim merkezleri üzerindeki denetim ve yönetim bu yolla sağlama bağlanırken, diğer yandan da ulusal değerlerden arındırma ve yabancılaştırma faaliyetleri bu şekilde önemli gelişmeler katetmektedir. Kendi toprağından kopan ve yabancı kültürlerle yüzyüze gelen geniş kesimler her türlü ulusal değerden arınarak kişiliksizleşmekte, hangi kültürü, hangi değerleri temsil ettiği belli olmayan hasta bir yapıya dönüşmektedir. Göçertilen bu nüfusun bir daha geri döndüğü görülmemiştir. Sadece topraktan kopuş değildir bu; aynı zamanda ulusal benlikten, tarihten, kültürden de kopuştur. Göç eden bu kesimler değişime uğrayıp içinde yeraldıkları yapılar içinde erirlerken, onlardan doğan yeni nesiller çok daha acınacak duruma düşmekte ve birer hilkat garibesine dönüşmektedirler. Bunlar hiçbir kültüre, hiçbir ulusa bağımlı olmayan, köksüz ağaçlar gibidirler. Öyle ki, ne Kürt'türler, ne Türk'türler, ne Avrupalıdırlar ve ne de başka bir millettendirler.

Sömürgeci faşist Türk devleti ulusal kurtuluş mücadelemizin yükselmeye başladığı günümüzde bu zoraki göç ettirme faaliyetine daha da hız vermiş bulunmaktadır. Bir yandan Avrupa'nın kapılarını ardına kadar açıp genç ve dinamik kesimlerin gidişini teşvik ederek onları mücadeleye katılmaktan alıkoyarken, diğer taraftan da kolluk kuvvetlerinin denetlemekte güçlük çektiği ya da devrimcilerin barınabileceği dağlık ve ormanlık alanlardaki yörelerden halkı tehdit ve işkenceyle göçe zorlamaktadır. Bu politika özellikle diğer ülkelere sınır köylerde en yoğun bir tarzda hayata geçirilmekte, bu köyler tamamen boşaltılarak sınır boyunda onlarca kilometre genişlikte bir tampon arazi bırakılmaya çalışılmaktadır. Diğer dağınık yerleşim alanları ise, belli merkezlerde toplanarak stratejik köyler haline getirilmek istenmektedir. Bu politikayla sömürgeci faşistler Kürdistan halkını tam bir denetim altına alarak devrimcilerle bağını koparmayı ve onları baskı, zor ve asimilasyon politikasıyla eritmeyi hedeflemektedir.

Zorunlu göçü hızlandıran bir diğer etken ise, Kürdistan'da ortaya çıkan muazzam nüfus artışıdır. Nüfus arttıkça beslenme, barınma ve çalışma sorunları da artmakta ve geniş kesimler, özellikle de gençlik kesimi metropole akın ederek gelecek için umutlar aramaktadırlar. Ancak bu akış, korkunç boyutlardaki bir yozlaşma ve kişiliksizleşmeyi de beraberinde getirmektedir. Topraklarından kopunca her türlü değerle bağları kesilen bu kesimler lümpenleşerek toplumun başına bela kesilmektedirler. Faşist cunta gerek Kürdistan'daki yerleşim alanlarında bulunan gençliği ve gerekse metropole akın edenleri yozlaştırmak ve her türlü ahlaksızlığa bulaştırmak için bilinçli ve sistemli bir faaliyet yürütmektedir. Böylece bu kesimlerin ulusal kurtuluş mücadelesine katılımlarını engellemeyi ve hatta onların zaaflarını kullanarak bu mücadelenin karşısına bir milis güç olarak çıkarmayı hedeflemektedir.

Geniş kesimleri böylece topraklarından kopararak etkisiz kılan sömürgeciler, geri kalan nüfus üzerinde yörelerin özelliklerine göre ikili veya üçlü bir baskı cenderesi kurarlar. Bu, bazı yörelerde feodal-jandarma ikilisinin; bazı yörelerde jandarma-yerel işbirlikçi ve mahalli yöneticinin (buna tahsildarı da dahil edebiliriz) diğer bazı yörelerde ise, jandarma-faşist milis örgütünün terörü biçiminde somutlaşır. Kürdistan halkına birçok yörede jandarma ve feodal eşkiyaların uyguladığı terör dayatılmaktadır. Ulusal eritmenin ve asimilasyonun zayıf kalarak denetimin güçleştiği alanlarda en büyük feodal eşkiyanın etrafında diğer irili-ufaklı feodaller birleştirilerek onların emrindeki silahlı çeteler vasıtasıyla denetim kurulur. Ulusal eritmenin başarılı olduğu bölgelerde ise bu denetim jandarmalar tarafından yürütülür.

Kürdistan, TC tarafından çeşitli yönetim birimlerine (il, ilçe, nahiye vb.) göre bölünmenin yanısıra, yukarıda belirtilen nedenden dolayı, bir de TC yanlısı birkaç feodal eşkiya arasında denetim için bölgelere ayrılmıştır. Güney'de Bucak, merkezi Siverek olmak üzere, Urfa, Adıyaman, Mardin, ve Diyarbakır feodallerini etrafında toplamıştır. Orta bölgede Ramanlılar, Batman merkez olmak üzere, Siirt, Hakkari, kısmen de Diyarbakır ve Mardin feodallerini, Hormekanlıların yönetici tabakası Feranlılar, Kuzey'de Varto merkezi etrafında Muş, Bingöl, Dersim ve Erzincan feodallerini; Doğu'da ise, İdris-i Bitlisi'nin torunu Kamran İnan geleneksel olarak Bitlis, Van gibi yörelerin feodallerini etraflarında toplamışlardır. Dikkat edilirse, en büyük birkaç feodal eşkiyanın etrafında diğer eşkiyaların federasyonlar biçiminde yoğunlaşması göze çarpmaktadır. Bu yoğunlaşmanın dışında kalan küçük feodaller ise, bunların baskısı altındadırlar. Bu eşkiyaların herbirinin kendi nüfuz alanları vardır ve her eşkiya, TC'nin belirlenmiş sömürgecilik politikası gereği kendi nüfuz alanında sistemli bir şekilde onun adına halk üzerinde baskı ve terör uygularlar. Bunların TC önderliğinde yöresel milis federasyonları biçiminde bir araya gelmeleri, KUKH'nin gelişmesinin bir sonucu olmuştur. Açık ki, Partimizin taktiği gereği ajanlaşmış kişi, kurum ve yapılara yönelme bu feodal eşkiyaları da kapsamaktaydı. Sözkonusu taktik karşısında otoriteleri sarsılan bu eşkiyalar, TC önderliğinde KUKH'ne karşı koordineli bir milis faaliyeti yürütmüşlerdir. Gerek geçmişte ve gerekse bugün ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimine karşı böylesi bir faaliyet içine girmeleri ince bir sömürgecilik uygulamasının sonucudur. Zira geçmişten beri aşiret reisi olmaları nedeniyle, gerek halka ve gerekse KUKH'ne karşı başvurdukları terörün jandarma teröründen daha az tepki toplayacağı hesaplanmıştır. Bu bir bakıma doğrudur da. Çünkü aşiret reislerinin tarihten gelen korku-saygı karışımının ürünü geleneksel bir otoriteleri vardır. Ağa'nın yaptıkları çoğu kez tepki görmemiştir ama jandarmanınki çok açık bir tepki doğurur. KUKH, ağaların bu otoritesini kırdığı için onları TC'nin kanatları altında biraraya gelmeye zorlamıştır.

Hem jandarmanın ve hem de feodal eşkiyanın uyguladığı terörle topluma TC'nin ve kurulu düzenin yıkılmazlığı ve buna güç yetmeyeceği düşüncesi egemen kılınmak istenir. Halk arasında özellikle geçmişte sıkça duyulan "*devlet güçlüdür, onun topu, tankı, uçağı vardır, ordusu çoktur, bizim neyimiz var?*" veya "*xwede mezine, Bucak mestıre* (Allah büyüktür ama Bucak daha büyüktür)" tarzındaki sözlerin ya da jandarma korkusuyla çocuk büyütmenin altında yatan gizli gerçek budur. Ancak şu da bir gerçektir ki, "Allah'tan büyük" Bucak ile "yıkılmaz" TC efsanelerinin yıkılabilirliği, PKK tarafından açıkça gözler önüne serilmiş ve halk kitleleri bu gerçeğe artık kendileri de inanır olmuşlardır.

Yukarıda ele aldığımız Hamidiye Alayları; 25-40 arası direnmelerin bastırılmasında kullanılan milis yöntemi; isyanların bastırılmasından sonra oluşturulan sosyal, kültürel, ideolojik ve politik bakımdan özümsenmiş yapı; gençliğin askere alınarak köleleştirilmesi; mecburi iskan; pilot bölge uygulamaları ile göçe zorlama; jandarma ve feodal eşkiya terörü ile toplumumuzun direnç ögelerini kırma vb. yöntemler TC'nin bugün Kürdistan'da yürüttüğü özel savaşa tarihsel temel teşkil etmektedir. TC bu gerçekliğine dayanarak KUKH'ne karşı zafer kazanacağını umut etmektedir.

Peki, Kürdistan'da yaşanan tek gerçeklik bu mudur? Halkımızın sayısız defalar katledildiği doğrudur, ama düşünceler ve özlemler katledilebilir mi? Yukarıda aktardığımız katliamcı, imhacı asimilasyoncu, çağdışı sömürgeci bir TC gerçekliği vardır ve bu gerçeklik Kürdistan'a egemen kılınmak istenmektedir. Ama TC'nin kendisini en başarılı saydığı Dersim'de bile yaşanan o vahşi katliama rağmen öldürülmemiş bir başka gerçeklik daha vardır. Bir de bu gerçekliğe kulak verelim:

"Dersim katliamının bir tek kurtulmuş insanı, bir Nuri DERSİMİ vardır. Sürgün edilmiş, sürgün görmüş, ülkesinden kaçmış ve yalnız kalmış; Türk işgalinin vahşetini bütün dünyaya haykırmak, yıkılan ve katledilen Dersim'in adını duyurmak için çırpınıp duran bir Nuri DERSİMİ... Böyle bir gerçeğin yaşandığını haykırmak için gidip Halep'e yerleşir. Burada kırk yıla yakın yaşar, kitap yazar, bantlara konuşur.

"Dersimli Nuri'nin **Kürdistan Tarihinde Dersim** *adındaki kitabı iyi okunmalıdır. Dersim bir de oradan, bir de Nuri DERSİMİ'den öğrenilmelidir. Dersim nedir? Madalyonun öteki yüzü, vahşetin ve katliamın akıl almaz boyutları ve soylu ulusun bir parçasının nasıl imha edildiği bir de bu kitaptan okunmalıdır. Ve yine namuslu bir aydın vardır; bu aydın, Dersim'in celladı olan Abdullah Alpdoğan'ı nasıl karşılamış, katliam karşısında nasıl tutum takınmış ve TC'ye karşı nasıl tavır almıştır? Bu insanın 'esaret altında yaşayan hergün her an damla damla ölen, milliyeti, dili ve mukaddesatı tahkir edilen köle' bir halkın gerçeği karşısındaki üzüntüleri, acıları ve müthiş yalnızlığı iyi anlaşılmalıdır. Yine kendisinin Kürdistan gençliğine bir hitabesi vardır. (Aynı yıllarda M. Kemal'in de gençliğe bir hitabesi sözkonusudur.) Bu hitabe de iyi okunmalıdır, olduğu gibi alınmalı ve okunmalıdır. Ama M. Kemal'in izleyicileri, Dersim gençliği içinden binlercesini alıp eğiterek her birini iyi birer kemalist olarak yetiştirirken, Nuri DERSİMİ Halep'te yalnızdır. Bir tek dostu vardır, o da eşidir. Geride mirasçısı olarak yalnızca onu bırakır, ona hitabeder, ona mektup yazar. Yapayalnız kalmıştır. Ama bu da Dersim'in bir gerçeğidir; etle tırnak gibi biribirine bağlı olan tarihsel bir gerçektir. Bu kadar biribirine bağlı olan iki değişik gerçeklik...*

"Bir gerçekliği tek bir kişinin temsil etmesi, bu gerçeğin gücünü azaltabilir mi? Asla! Bu Kürdistan gerçekliğinin ta kendisidir. Buna karşılık onbinlerin kemalist gerçekliği temsil etmesi, onu Kürdistan'ın gerçekliği yapabilir mi? Asla, bu olamaz! Çünkü hele günümüz koşullarında insanlık tarihi bir ulusun en vahşi soykırımlar, katliamlarla ve ardından manevi imha ile rahatça yok edilerek yerine yenisinin oluşmasına kolay kolay çağdaş gerçeklik adını vermiyor, bunu kabul etmiyor. Bunu faşizm olarak damgalıyor, buna sömürgecilik adını veriyor. Böyle bir durumu lanetliyor ve kendisine karşı direniyor. Bütün bu uygulamaları barbarlık ve yıkıcılık olarak değerlendiriyor. Ne pahasına olursa olsun bu durumu asla kabul etmiyor ve en son ferdine kadar direnme yolunu seçiyor...

"Bir zaman Hitler'in de bir gerçekliği vardı. Ama bu gerçeklik ne kadar yaşayabildi, ya da yaşatılabildi? Hitler faşizmi yeryüzünde otuz milyon insanı katletti; astı, kesti, öldürttü, imha etti. Ama yaşayan gerçeklik yine de halkların gerçekliğidir. Eve' Hitler faşizminin gerçekliği 1940'larda dünya üzerinde ne kadar bir gerçeklikse, M. Kemal'in de aynı yıllarda Dersim başta olmak üzere Kürdistan üzerindeki gerçekliği de o denli faşist bir gerçekliktir.

"O zaman bu faşizmi yenemedik, kemalist faşist diktatörlüğü yıkamadık. Bunun en önemli nedenlerinde biri toplumumuzun geriliği idi; bu toplumun elebaşılarının Kemalizme işbirlikçilik yapmayı seçmesiydi. Halk olarak zayıftık, gelişmemiştik. Düşmanın koşulları ise son derece elverişliydi... Yüzyıllardan beri hep yenildiğimiz, hep ezildiğimiz doğrudur. Ama en az bunun kadar doğru olan birşey vardır ki, o da direnişten asla vazgeçmediğimizdir." (Kürdistan'da Darağaçları... syf: 41-44)

Evet, TC bugün de kendi gerçekliğini yaşatmak istiyor. Ama karşısında kırk yıl önce betonladığını sandığı gerçeklik dimdik ayakta duruyor. Hem de bu gerçeklik 1940'larda olduğu gibi sürgünde yapayalnız ve çaresiz de değil, Seyit Rızalar, Alişerler, Şahin Ağalar o zaman katledilmiş; Rayberler, Hıdırlar, Kasımlar, galip gelmişti. Ama bu-

Devamı Syf: 23'te

15 AĞUSTOS TARİHSEL ATILIMININ I. YILDÖNÜMÜNDE DÜŞMAN CEPHESİNDE DURUM

Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde yeni bir dönemin başlangıcı olan 15 Ağustos devrimci eylemlerinin I. yıldönümünü tüm bir ulus çapında coşku ve umutla karşılamaktayız. Bugün herşey düne göre çok daha açık ve net. Saflaşma daha keskin. Direnişi temsil etmede gösterilen kararlılıkla varılan nokta, tarihimizde tanık olunmadık bir mücadele aşamasını oluşturuyor. Savaşın doğası gereği daha da netleşmeye ihtiyaç gösterse de, ulusal zeminimizde halkımızın çıkarlarına ve tabi ki bize ait olan ve olmayan her olgu kendisini bugünden ortaya koymuş durumda. Kısaca, mücadele kendi temellerine oturuyor ve herşey pratikte kendi biçimlenişine kavuşuyor. Düşman uygulamaları, ihanet, teslimiyet eğilimlerinin körüklenmesi, uluslararası gericiliğin ittifakı, ülkemiz zeminindeki gelişmelerin bir yanını oluştururken; diğer yanında ise bağımsızlık ve özgürlük için mücadele eden Kürdistan halkı, onun cephesi, silahlı kuvvetleri ve tüm bunların önünde yürüyen Partisi ile uluslararası ilerici ve sosyalist güçlerin ittifakı yer alıyor.

Bu yazımızın asıl konusunun düşman cephesindeki durum olması açısından, kaçınılmaz olarak değinme gereği duyulsa da, doğal ki ağırlıkta olan nokta daha çok düşman uygulamaları olacaktır.

***

Savaşın en temel kurallarından birisi, karşılıklı güçlerin birbirlerinin içinde bulundukları (siyasal, ekonomik, askeri, kültürel ve moral) durumu yakından takip etmeleri, buradan tespit ettikleri yönelimlere göre kendi hareket seyirlerini de gözden geçirmeleridir. Savaşta, salt kendi gücünü, yeterlilik ve yetersizliklerini bilmek ve buna dayanarak hareket etmek yetmeyeceği gibi, işleri oluruna bırakmak demek anlamına gelir ki, bu da düpedüz yenilgi mantığıdır; veya en azından zaferlere göz dikmemektir. Şu an düşman ve biz, birbirimizi yakından izlemek durumundayız. Burada karşımıza savaşın tarafı güçler olarak, bizim ve düşmanın nelere dayandığı sorusu da ortaya çıkıyor. Bu soruya verilecek cevap bizim olduğu kadar, düşmanın da güçlü ve zayıf yanlarını, düşmanın üzerimize gelirken hangi araç ve yöntemlere dayandığını ortaya koyacaktır.

Kısaca belirleyecek olursak; biz, yani Kürdistan halkının devrimci güçleri, kendi topraklarımız üzerinde doğal ve kaçınılmaz hakkımız olan bağımsızlık ve özgürlük savaşı yürütmekteyiz, dayanağımız başta proletarya olmak üzere ulusumuzun bağımsızlık ve özgürlükten yana olan tüm dinamik güçleridir, savaşımız haklı ve ilerici bir savaştır; düşman ise kendisine ait olmayan ama yüzyıllardan beri sömürüp köleleştirdiği topraklar üzerinde tümüyle sömürgeci-faşist ordu gücüne ve bir avuç işbirlikçi ve haine dayandırdığı bir savaş vermektedir. Ve bu haksız ve gerici bir savaştır. Kısaca, düşman son derece gerici amaçlarla imha saldırıları içindeyken, halkımız bu aşamada varlığını meşru müdafa durumundadır. Düşmanın askeri ve teknik gücü ile uluslararası gericiliğin sunduğu desteklere bakıldığında, bizim açımızda bir zayıflık gibi görünen mevcut durum ve dayanaklarımız gerçekte en güçlü yanımızı oluşturmaktadır. Ülkemizde yürüttüğü savaşta dayandığı tek kaynakların sayılanlar olduğu unutulmazsa, düşmanın gerçekte daha bugünden bile halkımız karşısında zayıf bir konumda olduğu ve bunun giderek daha da belirginlik kazanacağı hemen anlaşılacaktır.

Düşman ordularının üçte ikiye yakın bir bölümü Kürdistan'da konumlandırılmıştır. Ve bu ordu bir dizi operasyonlar biçiminde sürekli hareket halindedir. Özellikle 15 Ağustos eylemleriyle HRK'nin ilanından buyana, kitleler üzerinde açık şiddete dayanan pasifikasyon çabalarına hız verilmiş durumdadır. Ama salt ordu gücüyle de yetinilmeyerek, diğer bir takım özel birlikler oluşturulmuş, bunlara destek kuvvetlerin oluşturulması için özel yöntemler ve uygulamalar gündeme getirilmiştir. NATO'nun 2. büyük ordusuna sahip olan TC'nin, kuvvet dengesizliğinin son derece büyük olduğu bu aşamada böylesine araçlara ve yöntemlere başvurması onun zayıflıklarının bir ürünüdür ve bu gerçek mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır.

Stratejik olarak düşmanın saldırıda, halkımızın ise savunma konumunda olduğu aşamanın içindeyiz. Bu aşamada düşman, ekonomik, askeri, teknik donanım ve örgütlenme açısından güçlüdür. Üstelik diğer başka ülkelerdeki sömürgecilerden farklı olarak, ülkemizi bir ulusal yayılma alanı olarak görüp örgütlenmesini buna dayandırdığından küçümsenmeyecek bir işbirlikçi tabakanın yanında, beyinleri Kemalizmin zehiriyle bulandırılmış ve varlıkları TC'nin varlığıyla bütünleşmiş kent küçük-burjuvazisinin kendisi açısından son derece elverişlilik arzeden konumunda da dayanmaktadır. Sömürgecilikle maddi ve düşünsel planda bağ içinde olan bu kesimler, mevcut durumlarından ötürü ulusal devrimci mücadelemiz karşısında güvensiz ve daha çok da objektif olarak düşman propagandalarının aleti durumundadırlar. Öte yandan, devrimci savaşımın bel kemiğini oluşturmasına rağmen, politik olarak yeterince uyarılıp örgütlendirilemediklerinden ötürü köylülükte henüz üzerinde savaş verilen, yani düşmanın da, devrimin de kazanmaya çalıştığı önemli bir potansiyeldir. Köylülüğün devrimci savaşımızdaki rolünden dolayı, düşman onlar üzerinde özellikle durmakta, bu kesim üzerindeki etkinliğini yitirmesinin Kürdistan'da sürülüp atılması demek olduğunu bilmektedir. Hemen farkedilecektir ki, kitleleri kazanma faaliyeti kırsal alanlarda yoğunlaşmıştır. Bu, sadece devrimci silahlı birliklerin izlenmesi için değildir. Ama, kırsal zeminlerde sürdürülen askeri hareket öncü savaşçı güçlerin imhası amacı yanında, bunu sağlayabilmek için bile hertürlü yöntem denenerek, köylülüğün pasifize edilmesi, karşıdevrimci propagandalarla devrimin karşısına çıkarılması amaçlıyadır.

Savaşa salt askeri açıdan, silahlı güçlerin karşılıklı çatışması olarak bakmak en büyük yanılgı olur. Kaldı ki bu, devrimci savaş gerçeğini tersine çevirmek demek olur ki düşmanın güçlü yanına karşı şu an zayıf olan yanımızla savaşı sürdürerek kendi yenilgimizi hazırlamak anlamına gelir. Düşman da zaten bizi, böyle çıkmaya zorlamakta, güç alacağımız asıl kaynaktan koparak erken ve kesin sonuç alacağı zamansız çarpışmalarla devrimci silahlı birliklerimizin imhasını amaçlamaktadır. Sürdürülen yoğun operasyonlar bu amaca yöneliktir. **"Askeri şiddet temel olmak üzere çeşitli kandırma yöntemleriyle de kitleleri pasifize et, devrimci savaşçı birliklerin halkla bağlarını kes, kuşat ve imha et"**, düşmanın günümüzde başlıca hareket mantığı budur. Kırsal alanlarda sürdürülen düşman faaliyetlerinin izlenmesi durumunda düşman taktiklerini, güçlü ve zayıf yanlarını görmek fazla zor olmasa gerektir.

Düşmanın halkımıza karşı sürdürdüğü karşı-devrimci, sömürgeci imha savaşını kendi içinde bazı başlıklar halinde inceleyebiliriz.

1) ASKERİ AÇIDAN:

Kürdistan'daki savaş, yüzyıllardır güçten düşürülmüş zayıf bir halkla, uluslararası emperyalizmin desteğindeki sömürgecilik geleneği yüzyıllara dayanan, tarihin en barbar gücü arasındaki eşitsiz bir savaştır. Bu eşitsizlik kendisini en çok da askeri güç ve olanaklar açısından gösteriyor mektedir. TC ordusu, yüzyıllara dayanan işgal, istila, talan ve sömürgecilik tarihinin birikim ve geleneklerinin mirasçısıdır. Bu açıdan onun tarihi sadece TC'nin kuruluş tarihiyle birlikte ele alınamaz. Bu ordu, Türk egemen sınıflarının emrinde yüzyıllarca halkları boğazlayan, mal ve can varlıklarına kasteden, Asya'dan Avrupa'ya, Arap Yarımadası'ndan Afrika'ya kadar halkların kin ve lanetle anmasını sağlayacak vahşi saldırıların sahibi olan imparatorluk ordularının kalıntısı, o ruhun yeni biçimler altında, yeni sınıfın emrinde yaşatılmasıdır. Böylesine bir tarihi miras üzerinde şekillenen TC ordusu, ekonomik temeli çok zayıf olan burjuva sınıfların tek dayanağı olma özelliğine de sahiptir. Ve pek tabiki bu sınıfın zayıflıklarını, çelişkilerini bir bütün olarak kendi bünyesinde yaşamaktadır.

Ekonomik ve siyasi olarak çöküş dönemini yaşayan Türk burjuvazisi bugün askeri şiddet dışında hiç bir yolla varlığını sürdüremeyecek kadar zayıf düşmüştür. Bu nedenledir ki, giderek orduya daha fazla dayanmak, askeri şiddeti tırmandırmak zorunda kalmaktadır. Türkiye'de ordunun ekonomiden siyasete kadar herşey üzerinde tek hakim güç olması da bu gerçeğin ürünüdür ve bunu ifade etmektedir.

Türk burjuvazisinin içine düştüğü bu durumu salt sınıfsal gelişmesinin bir sonucu olarak görmek doğru olmayacaktır. Bunun asıl kaynağı Kürdistan'daki gelişmelerdir. Yine uluslararası gerçekler de bunda önemli bir pay sahibidir.

İşgalci varlıklarını sürdürmeye çalışan sömürgeciler büyük bir korku ve telaş içindeler.

PKK Hareketinin doğuşuyla birlikte Kürdistan'daki ulusal uyanış ve örgütlenme, Türk sömürgeci varlığını tehdit eden tek ciddi tehlike olarak burjuvazinin korkusu haline gelmiştir. Bu döneme kadar TC, örgütsüz ve önderlikten yoksun olan Kürdistan halkı üzerinde askeri, siyasi, ekonomik ve kültürel alanlarda ulusal varlığa yönelik yoketme savaşını zaten sürdürmektedir. Ancak bu sömürgeci savaş çok kritik bir anında doğan yeni bir güç nedeniyle tersine çevrilir bir noktaya getirilmiştir. Halkın fiziksel direncinin kan ve şiddet temelinde bastırılması üzerinde daha çok ekonomik, siyasi ve kültürel araçlarla sürdürülen imha savaşı, bu noktadan itibaren sömürgeciler açısından aynı araçlarla sürdürülemez hale gelmiştir. Amaçlarına ulaşmak için, önüne henüz çok küçük ve zayıfta olsalar, halkın bilinçli siyasi öncüleri bir engel olarak dikilmiş ve bu engel aşılmaksızın kesin amaçlarına varmak olanaksız bir hal almıştır. İşte bu nedenledir ki daha ilk günden askeri şiddet gündeme gelmiş, öncü daha doğarken kendisini eşitsiz bir savaşın içinde bulmuş, daha doğrusu böyle eşitsiz bir savaş içinde doğmuştur. Kürdistan devrimci savaşını bu açıdan diğer bir çok ülkede olduğundan farklı olarak siyasal ve askeri yanlar bakımından daha fazla içiçe ele almak gerekir. Kürdistan devriminde bunlar birlikte doğan ve birbirlerini geliştiren savaşın kopmaz yanlarını oluşturular.

Ortadadır ki, düşman, Kürdistan üzerindeki sömürgeci emellerini gerçekleştirmesi önünde beklemediği bir anda ortaya çıkan bu engeli (PKK) kendisinin de içiçe kullandığı siyasi ve askeri şiddet yöntemleriyle temizlemeyi başaramamıştır. Tam tersine bu engel giderek daha da büyümüş ve onu her alanda çıkmaz içine sürükleyerek sonuçta, kendi yasa ve kurumlarını bile bir tarafa itip ortasında sarılmak durumunda bırakmıştır.

Tarihsel gerçekler açısından ele alındığında Kürdistan'daki savaş yeni değildir. Ama, TC'nin kuruluşu ardından halkımıza karşı sürdürülen tek taraflı imha savaşına karşı bu kez halkımızın da PKK öncülüğünde kendi öz kuvvetlerini ortaya çıkardığı, dengesiz, fakat karşılıklı bir savaş durumuna ulaşılmıştır. Halkımız, öz örgütlenmesini yaratıp, ideolojik-politik ve askeri olarak çok küçük adımlarla da olsa alanda belirerek pasif savunmadan aktif savunmaya geçmiştir. Bu, tarihsel gelişimin bundan sonraki yönünü belirleyen temel olgudur.

Halk kitlelerinin en geniş biçimde örgütlenip seferber edilemediği bu süreçte, savaş görünüşte büyük sömürgeci ordularla az sayıdaki silahlı devrim güçlerinin çatışması biçiminde olsa da, gerçekte durum böyle değildir. Tarihsel derinliğiyle ele alındığında gerçekte savaşın tarihimiz süresince hiç bir zaman olmadığı kadar dev boyutlara ulaştığı ve bu atılımın gelecekteki zaferimizi daha şimdiden müjdelediği hemen görülecektir.

Henüz mücadelenin ilk adımlarının atıldığı dönemde devletin resmi güvenlik güçlerinin, yani şiddet araçlarının devreye sokulması, Hilvan ve Siverek'de görüldüğü üzere ordu birliklerinin harekete geçirilmesi, 1980'de ordunun savaşın tüm sevk ve idaresini eline alması ve en yoğun biçimiyle de 15 Ağustos sonrasında görüldüğü gibi ordu gücünün tümüyle Kürdistan'a taşınılarak diğer herşeyin bu karşı-devrimci savaşın ve ordunun ihtiyaçlarına göre yeniden örgütlendirilmesi işte sadece bu gerçeği anlatmaktadır.

15 Ağustos devrimci eylemleri bu bakımdan çok iyi irdelenmek zorundadır. 15 Ağustos'a yalnızca çok güçlü ve başarılı, bu nedenle de dünya kamuoyunu bile sarsan olaylar olarak bakmak en sığ yaklaşım olacaktır. Askeri açıdan, düşmana vurulan darbelerin başarısı ve gücü zaten çok açık ortadadır. Ama 15 Ağustos'un bunun da ötesinde anlamı vardır. Buradaki tarihsel atılım görülmeksizin her türlü değerlendirme yetersiz olacak ve bizi yanlış sonuçlara götürecektir. Bu eylemlerle kuruluşu ilan edilen HRK, sömürgeci orduya karşı halkımızın örgütlü silahlı güçlerinin çıkarılması, topyekün bir halk savaşının ilan edilişinin, böyle bir sürecin başlamasının somut ifadesidir. Sömürgeci imha savaşına karşı halkımızın varlık mücadelesi bir üst aşamaya vardırılmış, askeri yandan hiç bir zaman ayrı olmamakla birlikte daha çok ideolojik-siyasi düzeyde sürdürülen savaşın askeri yanı da artık daha belirgin hal almaya başlamıştır. Yani, mücadele en yoğunlaşmış düzeyine ulaşmıştır. Bu aşamadan sonra artık, karşılıklı güçler birbirlerini daha çok sıcak çatışma alanlarında karşılamak ve askeri yön giderek daha fazla ağırlık kazanmak durumunda olacaktır. Açık ki, burada mücadelenin ideolojik-siyasal yönünün ikincil duruma düştüğü, daha bugünden askeri yönün asıl ve ağırlıkta olan yan olduğu söylenemektedir. Ama, buna doğru gidişin ilk adımları atılmıştır ve bu da ulusal kurtuluş mücadelesi içindeki bir halkın arzu ile geliştireceği bir aşamadır.

İşte düşman bu noktadan itibaren, tüm gücünü sayı ve teknik olarak kendi gücüyle kıyaslanmayacak kadar zayıf durumda olmalarına rağmen bütünüyle HRK güçlerinin imhası amacına yöneltmiştir. Burada, düşmanın bizim hayat damarlarımızı çok iyi tespit ettiği anlaşılmaktadır. Halkımızın devrimci silahlı güçleri olan HRK, varlığı ve eylemleriyle ulusal kurtuluş savaşımızın örgütsel gelişiminin, yani cephenin örülmesinin de başlıca araçlarındandır. Halkımız HRK'yi yaratmaksızın açık ki, ne cephe örgütlenmesine ulaşabilirdi ve ne de gelecekteki diğer gelişmelerin temeli atılabilirdi.

Madem ki HRK, bugünkü ve geleceğin gelişmelerinin yaratıcı gücüdür, düşmanın askeri açıdan ona yönelik bir imha savaşı içinde olması da o halde kaçınılmazdır. Hiç bir askeri kuruluş, ya da örgütlenme salt askeri anlam ifade etmez, mutlaka bir politikanın ger-

çekleştirilme aracı olarak aynı zamanda siyasi bir güçtür de. Ama, HRK için bu özellik çok daha belirgindir, askeri bir örgütlenme olmasına rağmen onun siyasal ağırlığı belki de en yoğun olan yanıdır. Bu açıdan, HRK'nin günümüzdeki nicel ve teknik gücü fazla bir önem teşkil etmemektedir, ve hele belirleyici hiç değildir. Asıl olan, onun askeri eylemliliğiyle siyasal bir gelişmeye temel hazırlaması, o gelişmeyi hızlandırmasıdır. HRK'nin bu aşamada düşmana sansasyonel etkiler yaratacak büyük darbeler vurma gibi bir sorunu da yoktur; yani eylemleri kesinlikle buna yönelik olamaz. Tersine ulusal kurtuluş cephesinin ve ordusunun örgütlenmesine hizmet eden, düşmanı moral olarak çökerten, siyasi yanı ağırlıkta olan eylemler geliştirmek durumundadır. O halde HRK, kendi gelişimini de ancak kitlelerle yakın ve sıcak bağlar içinde sağlamak zorundadır. Gücünü tümüyle halktan almakta ve eylemleriyle halk kitlelerinin örgütlenmesine hizmet etmektedir.

Şimdi, düşman uygulamaları daha anlaşılır olmuştur. 15 Ağustos'un birinci yıldönümünü karşıladığımız bu günlerde, düşmanın hareket seyri izlenirse, düşmanın asıl korku kaynağı da hemen görülecektir.

Sınır boyları boydan boya abluka altına alınmıştır. Şehir ve kaza merkezlerinde olağanüstü güç yığınakları yapılmıştır. Düşman aynı zamanda, HRK'nin kitle desteğini kesmek amacıyla yaylalara kadar askeri güç yığınakları yapmış, bu anlamda gücünü dağıtmak zorunda bırakılmıştır. Fakat düşmanın kalıcı taktikler izlemediği, her an gelebilecek bir saldırıya karşı güçlerini daha çok toplamak zorunda kaldığı görülmektedir. Ordusunun sayısal gücünden ötürü hemen her alana yayılma olanağını bulsa da, küçük birlikler halinde hareket etmemekte, birliklerin konumlandırıldığı yerleri ortaçağ kalelerini andırır biçimde hendekler ve duvarlarla çevrelemektedir. Özel olarak seçilmiş ve eğitilmiş bir subay kademesine rağmen, askerlerin durumu daha farklı ele alınmak zorundadır. Subaylar daha çok savaşın bilinçli yöneticileri olarak şoven ve faşist bir ruhla hareket eder ve kesin sonuç almak amacıyla savaşırken; çok çeşitli sınıf ve tabakalardan ve milli oluşumlardan gelen askerler bilinçsizce itildikleri bu savaşta çekingen ve ikircikli davranmakta, çoğu zaman emirlere dahi itaat etmemekte, büyük bir moral çöküntüsünü yaşamakta ve savaşmama eğilimi ağır basmaktadır. Siyasal ve askeri gelişmeler düşman ordusundaki bu zayıf noktaların önemini daha da arttıracaktır.

Ancak, Kürdistan'daki sömürgeci savaşın sıradan ordu birliklerine dayandırılamayacağı da bir gerçektir. Tersine Kürdistan'daki savaş bizzat İçişleri Bakanlığı ve Genel Kurmaylıkça açıklandığı üzere eğitilmiş özel birliklerce yürütülmektedir. Özel savaş birlikleri olarak tek bir isim altında toplanabilecek olan bu birlikler, gerillaya karşı anti-gerilla faaliyetinin gereklerine göre donatılmıştır. Bilinç ve ruhsal açıdan her türlü insani değerden koparılmış, şovenist ve faşist ideolojilerle beyinleri doldurulmuş, halk ve devrimcilere karşı kin ve öfkeye boğulmuş ve kendilerini "TC'nin birlik ve bütünlüğü" gibi bir dava uğruna feda etmeye hazır hale getirilmiş olan bu özel birlikler, bu aşamada en çok karşılaşılan, daha doğrusu karşı karşıya olduğumuz düşman kuvvetleridir. Dikkat edilirse burada, HRK'nin inançlı savaşçılarına karşılık ideolojik ve siyasi olarak Türk burjuvazisinin araçlarına bağlı olan ve onlar uğruna savaşmaya hazır ekipler çıkarılmaktadır. Bu da yine, Kürdistan devrimci savaşının kendine has özelliğini ortaya koyan bir örnektir. Yani siyasi ve askeri şiddetin nasıl içiçe olmak zorunda olduğunu, bunun hem bizim ve hem de düşman açısından böyle ele alınmak zorunda olduğunu ortaya koymaktadır.

Düşman kırsal kesimde anti-gerilla faaliyetlerine yoğunluk kazandırırken, aynı zamanda mücadelenin bütünselliğini darbelemek için dış ve iç kuşatma çemberleri oluşturmaktadır. Bu amaçla sınır boyları baştan başa kuşatma altına alınmıştır. Yine, şehirler, kazalar ve hatta köyler arasındaki bağlantıları kesmek amacıyla dağ yolları bile pusu vb. yöntemlerle denetim altına alınmaya çalışılmıştır. Zaten operasyonlar özellikle bazı alanlarda dağları da içine alacak biçimde sürdürülmektedir. Görüldüğü gibi düşman ordusu da belirli alanları merkez almak üzere hareket halindedir ve en ücra alanlara kadar kollar uzatmaya çalışmaktadır. Ve bu kollar vasıtasıyla, çıplak şiddetin yanısıra, satın alma, uşaklaştırma, tehdit, sağlık yardımları, yollar vb. yöntemlerle kazanma çalışmaları gibi bir çok yöntemlerle devletin sivil kurumlarının 64 yıldır başaramadığını başarmaya çalışmakta, yani örgütsel bir faaliyet de yürütmektedir. Bu durumun hangi gerçeği ortaya koyduğunu birazdan daha ayrıntılı olarak ele almaya çalışacağız.

Sömürgeci ordu, kendi tarihinde hiç bir zaman karşılaşmadığı bir biçimde bu son bir yıllık süreç içerisinde büyük bir yıpranmaya uğramıştır. Savaşın bu aşamada siyasal-örgütsel yönünün ağırlıkta olması ile, devletin sivil güçlerinin bunu başarmıyor olmaları gerçeği sömürgeci ordu güçlerini ikili bir yük altına sokmuş, esas olarak siyasi planda sarsılan sömürgeci hakimiyeti şiddet temelinde yeni baştan ve savaşın gereklerine göre tesis etme, orduyu yıprattığı gibi, maddi açıdan da devlete büyük bir külfet yüklenmiştir. Türk sömürgecileri, Kürdistan'da siyasal açıdan olduğu gibi ekonomik olarak da çok pahalıya patlayan bir savaş yürütmektedir. Ekonomiyi şiddet temelinde palazlandırma tersinden işlemekte, sömürgeci imha savaşı Kürdistan halkı açısından maddi olarak daha fazla yoksulluk, acı ve ölüm getirmekte ama, sömürgeciler de burada kendilerinin sonunu hazırlamaktadırlar. Kürdistan'daki sömürgeci savaşın halka yönelik bir imha seferberliği olduğu ilk günden açıktır. Kürdistan kazalarının bombalandığı, 16 Ağustos 1985'de düzenledikleri basın toplantısında devletin resmi ağızlarınca da itiraf edilmiştir.

Burada kısaca şunu belirtelim: Sömürgeci ordu, Türk burjuvazisinin Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğini sürdürmesi için ekonomik, siyasi, kültürel ve askeri alanlardaki savaşın bizzat yürütücü ve uygulayıcı gücüdür. O şiddete, halkımızın ulusal uyanışını, örgütlenişini ve ayağa kalkışını bastırmak amacıyla başvurmaktadır; bu nedenle de bazı askeri başarılar elde edilse bile bunların hiç bir anlamı yoktur, halkı siyasal ve ideolojik düzeyde gericiliğin hizmetine sokma gücünde olamayacağı gibi, tam tersine sömürgeciliğe karşı kin ve öfkenin artışına, halkın eğitilmesine hizmet edecektir. Nitekim bizim yapamadığımızı TC çok kısa zamanda başarmış, halk bir çok alanda ayaklanma durumuna kadar ulaşabilmiştir.

2-SİYASAL AÇIDAN:

Düşman siyasal olarak büyük bir çıkmaz içindedir. Onun en zayıf noktası da burasıdır. Kürdistan halkının haklı davasına karşılık, haksız ve son derece vahşi yöntemlerle sürdürdüğü savaşının yenilgiye mahkum olduğunu söylerken biz bu gerçekten hareket ediyoruz. Bu sonuca ne kendi mevcut gücümüzü abartarak ve ne de yersiz ajitasyonlarla varmış değiliz. Tersine, düşmanın maddi güç örgütlenme ve olanakları karşısında bu hususlara ilişkin olarak kendi zayıf ve yetersiz yönlerimizi çok iyi görüyor ve bunların üzerine acımasızca yürüyoruz. Ama şu anda maddi güç ve olanaklarımız ne kadar zayıf olursa olsun, üzerinde hareket ettiğimiz siyasal gerçeklik nedeniyle zafere olan inancımızın kesin olduğunu da belirtiyoruz. Çünkü bizim siyasal çizgimiz, haklı bir davanın savunuculuğunu yapmakta, çağdaş bir sınıfın ideolojik-politik öncülüğünü ifade etmektedir ve dolayısıyla bir zafer çizgisidir. Ama açık ki, sadece çizgimiz bir zafer çizgisidir, o halde zafer bizimdir demek de yeterli değildir. Bu çizgiyi hayata geçirmek, örgütlemek ve ustaca savaşmak gerekmektedir.

Nasıl ki biz, siyasi, örgütsel, askeri vd. her alanda düşmanı yenme azmiyle çaba sarfediyorsak, düşman da kendi gerici varlığını korumak için halkımız ve devrimci güçler üzerine aynı kesin kararlılıkla saldırmaktadır. Düşmanın savaşta galip olma azminin bu açıdan bizden daha az olduğu söylenemez.

Kürdistan'daki sömürgeci siyasetini çıplak şiddet dışında hiç bir yolla sürdüremez duruma gelen düşman, Kürdistan'dan aldığı yaralardan ötürü kendi içinde de sancılı günler yaşamaktadır. Daha şimdiden bile Türkiye'de her şey alt-üst olmuştur. Burjuva sınıflar tam bir kargaşayı yaşamaktadırlar. Uluslararası emperyalist güçler arası çelişkilerin yansımasının da etkisiyle çelişkiler en üst düzeyde kendisini açığa vurmakta; bu burjuvazinin siyasi ve askeri temsilcileri arasında daha keskin olarak yaşanmaktadır. Çok uç noktalara varan uzlaşmaz çelişkiler olmasa da, burjuva sınıflar arasındaki bu çelişkiler ve arkasındaki uluslararası emperyalist çelişki göz ardı edilmemek durumundadır. Şu anda, Türkiye'de yönetim tam bir kargaşa halini yaşamaktadır. Tüm yetkileri ellerinde toplamış olan generaller ile yönetimde söz hakkına sahip olmak isteyen sivil siyasi temsilciler arasındaki mevcut çelişkiler, Kürdistan'daki gelişmelere bağlı olarak giderek daha da yoğunluk kazanmaktadır. Bu konuda uzlaşma adına ortaya çıkarılan biçimler ise, bu çelişkileri çözümlemek bir yana daha da derinleştirmekte ve açıktan sürdürülmesine yolaçmaktadır.

Biz mücadeleyi derinleştirdikçe, burjuvazinin sivil ve askeri kanatları, sivil kesimlerin kendi içindeki ve ordunun kendi içindeki çelişkiler daha da yoğunluk ve belirginlik kazanacaktır. Ancak şunu hemen belirtelim ki, iktidar üzerindeki çelişkiler ne kadar yoğun olursa olsun bunların tümü Kürdistan'daki savaşa karşı birlik noktasında hemfikirdirler. Kürdistan'a ilişkin politika devletin üzerinde şekillendiği resmi politikadır ve burjuvazi tüm kanatlarıyla kesinlikle bu politikadan taviz vermeyecektir. Olsa olsa savaşın uygulanma sorununda farklılıklar doğabilecektir ve zaten bugünden de görülmektedir.

Generaller daha çok soruna basit askeri mantıkla yaklaşır ve sorunun bu yönünü ön plana alırken, Özal'da ifadesini bulan uygulamalara bakılırsa sivil siyasi güçlerin yaklaşımı çok daha sinsicedir. Uygulamalardaki farklılıklara rağmen, bunların siyasi bir birlikle ülkemiz üzerine yürüdüklerini yukarıda belirttik. Ama bunun da ötesinde Kürdistan'daki savaşın uluslararası bir savaş olduğu ve başta Pentagon olmak üzere NATO kuvvetlerince idare edildiği unutulmamak zorundadır. Ortadoğu'da ve Ortadoğu'da da Kürdistan'ın önemi dikkate alındığında, karşı-devrim cephesindeki çelişkilerin gelişmelerin yönünü belirlemede hiç bir zaman ağır etkide bulunamayacağı ve hele hele esas olamayacağı çok açıktır. Devrimlerin bastırılmasında ABD ve Avrupa arasındaki uygulama farklılıkları dikkat edilirse Ortadoğu ve özelde de Kürdistan zemininde daha çok içiçe geçerek çok belirsiz bir hal almaktadır. ABD'nin başta Vietnam olmak üzere dünyanın bir çok alanında başarısızlığı kanıtlanan salt sert yöntemlerle ezme ve imha etme taktiği şimdi de bir kenara itilmemekle birlikte bu çevreler açısından tek yöntem olmaktan çoktan çıkmıştır. İşte bir Güney Afrika'da bunun en bariz örneği yaşanmaktadır. Her türlü şiddet yöntemiyle önce boyun eğdir ve sonra istediğin platformda uzlaşmaya zorla; bu taktik tüm emperyalist güçlerin üzerinde birleştikleri bir politikadır.

Savaş çok yönlü sürdürülmektedir. Bu, dünya çapında böyledir. Kürdistan'da da böyledir. Ve devrim ve karşı-devrim güçleri arasında süren bu son ve kıyasıya savaşta, savaşın ağırlık noktası kesinlikle askeri yön değildir; tam tersine en az ağırlıkta olan yönünü oluşturmaktadır. Bunu, Kürdistan'a indirgediğimizde çok daha açık olarak görebileceğiz.

Düşman, ulusal kurtuluş mücadelemiz üzerine yürürken askeri güçlerine dayanmakla birlikte, bu aşamada esas olarak öncü ile kitleler arasında örgütsel bağların yaratılmasını önlemek, devrime olan inancı sarsmak istemektedir. Ve bunun için her türlü yöntemi mübah saymaktadır. Kürdistan son bir kez olarak düşmanın elinde ameliyat masasına yatırılmıştır. Ulusal-toplumsal yapı yeni baştan didik didik incelenmekte, her bölgeye, aşirete ve hatta aile ve kişilere kadar özel politikalar geliştirilmeye çalışılmaktadır. Çoğu devrimcinin zaman zaman fazla önemsemediği düşmanın bu politikası gerçekte savaşın en canalıcı noktalarından birisidir.

Düşman bu uygulamaya özellikle 15 Ağustos 1984'ten sonra ağırlık vermiştir. Uygulamanın tarihi bile sorunun önemini açıklamak için yeterlidir. Düşman, siyasal-ideolojik düzeyde neyi ve hangi yöntemle dayatmaktadır?

Bu sorunun doğru cevabı Türk sömürgeciliğinin ve ona karşı gelişen savaşın karekterini anlamakla doğrudan bağlantılıdır.

Birincisi;zaman zaman Kürt ve Kürdistan gerçeğinden bahsetmek zorunda kalsa da, o, Kürdistan gerçeğinin inkarı temelinde yaşayan bir güçtür. Bu nedenle, ulusal yayılma alanı olarak gördüğü Kürdistan'da bu ülkeye ait hiç bir gerçeği kabul etmemektedir. Birazdan örnekleriyle de vereceğimiz gibi, onun dilinde bu sahada sürdürülen savaş "Türk" olmakla olmamak arasındaki bir savaştır. Elbette ki bu, savaşın sınıfsal karakterini kesinlikle gizlemez. Tersine, Türk burjuva sınıflarının azgın şoven ve faşist sömürgeci karakterlerini ortaya koyan en açık belirlemedir. Anlamı ise açıktır; Türklüğü kabul etmek Türk sömürgeci egemenliğini kabul etmek, ulusal varlığı inkar, bağımsızlık ve özgürlük amaçlarına ihanettir. "Türk" olmayı kabul etmemek ise herşeyden önce PKK'li ve diğer bir deyişle APOCU olmak, ve tabi ki, Türk sömürgeciliğine karşı bağımsızlık ve özgürlük amaçları doğrultusunda savaşmaktır. Gerçekten de savaş, en basit tanımıyla böyle bir ikilem içinde sürmektedir.

İkincisi; sömürgeci-faşist düşman, halkı sömürgeciliğin nimetlerine ve devrimin kendilerine hiç bir şey veremeyeceğine inandırmaya çalışmaktadır. Bunu çeşitli sıkıyönetim komutanlıkları bünyesince dağıtılan bildirilerde açık açık işlemektedirler. Siirt yöresinde dağıtılan "komutan" imzalı bildiri buna bariz örnektir. Yani, halkın maddi ihtiyaçlarına yönelik ikili bir politika izlemektedirler: *"Eğer "Türklüğü" kabul ederseniz, yol, su, elektrik vb. ihtiyaçlarınız karşılandığı gibi gıda ihtiyaçlarının karşılanmasında da gerekli yardımı bulacak ve yine sağlık sorunlarınız rahatlıkla çözümlenebilecektir; ama tersi durumda ordunun çıplak şiddetini karşınızda bulacak, ellerinizdeki mallar talan edilecek, köylerinizden zorla göçertilecek ve açlıkla karşı karşıya bırakılacaksınız"* demektedirler. Yani, devrimin yolu açlık, sefalet ve acı yolu olarak gösterilerek, kendilerini bu durumdan kurtarmak için devrimcilerin hiç bir yardımda bulunamayacağı, çünkü buna olanaklarının olmadığını söylemektedirler. Hatta devlet olanaklarıyla devrimci gücün olanaklarını dahi karşılaştırarak sözde tercih halka bırakılmış izlenimini vermektedirler. Halkın açlık ve sefaletinin, en modern çağda yolsuz, elektriksiz, okulsuz ve hastahanesiz yaşamalarının, binlerce insanın felaketlerden ve hastalıklardan ölmesinin sorumluları sanki kendileri değilmiş gibi, bugün çok sinsi ve bir o kadar da alçakça propaganda ve yaklaşımlarıyla halkı ekonomik tehdit altında tutarak devrimle bağlarını koparmaya çalışmaktadırlar. Burada, böyle bir teşhire fazlaca gerek olduğunu zannetmiyoruz. Bizim için önemli olan düşmanın mücadelemiz üzerine nasıl yürüdüğünü ortaya koymak ve bundan gerekli sonuçları çıkarmaktır.

Üçüncüsü; düşman, genelde böyle bir propagandanın yanısıra Kürdistan toplumunda en etkili öğelerden biri olan aşiret ve aile olgularından yararlanmaya çalışmaktadır. Bir yanda askeri olarak, diğer yanda da ekonomik olarak baskı altına aldığı aşiretleri tek tek boyun eğdirerek, birbirlerine karşı olan çelişkilerden de yararlanıp devrimin karşısına çıkarmaya çalışmaktadır. Bunun için özel eğitilmiş görevliler devreye sokulmuştur. Özellikle aşiret reisleri üzerinde durulmakta, aşiretin reise olan bağlılığı dikkate alınarak burada tabana doğru bir uşaklaştırma faaliyeti geliştirilmektedir. Bu uygulama bazı alanlarda –devrimci çalışmanın yetersizliğinden ötürü de– zaman zaman başarılı sonuçlar alabilmektedir. Buna boyun eğmeyen aşiretler, ya da aileler zoraki göçe tabi tutulmakta, üzerlerindeki günlük işkence daimi kılınmaktadır. Sömürgeciler aşiretler içindeki inandırma çalışmalarına gerçekten de büyük önem vermektedirler. Belirtildiği gibi bu çalışmalar için özel ekipler eğitmişlerdir. Bunlar tek tek aşiret ileri gelenleriyle sıkı ilişkiler kurmakta, bin bir türlü vaatlerde bulunmakta ama, bununla da kalmayarak aşiretin her sıradan üyesiyle doğrudan bir bağ oluşturmaya çalışmaktadırlar. Bunun için özel dosyalar tutulmuştur. Bu dosyalarda aşiretlerin ve fertlerin eğilimleri tespit edilmiş, buna göre bir araştırma yapılmıştır. Uygulamada görüldüğü kadarıyla direnişçi öğelerle özellikle ilgilenmekte, yumuşak-sert bir yaklaşımla kendileriyle hareket etmesi için hem güven vermekte ve hem de aynı anda tehdit etmektedirler. Hatta hatta bu uygulama saflarımıza kadar uzatılmış durumdadır.

Dördüncüsü; düşman, yine aşiret ve aile bağlarına dayanarak, devrimcilerin ve savaşçıların ailelerini işkence, açlık, ölüm vb. bir çok tehdit altında tutmakta ve bundan da çocuklarının sorumlu olduğunu

Devamı Syf: 23'te

"Di Tekoşîna Serxwebûn û Azadîya Kurdistan de-PÊŞMERGE"nin 12. sayısından alınmıştır.

YÜKSELEN DİRENİŞ MÜCADELESİNE KARŞI OLUŞTURULAN "SOL BİRLİK" ÜZERİNE

AÇIKLAMA

Geçtiğimiz aylar içinde Milliyet gazetesinde "PKK Birliği Torpilledi" başlığı altında bir yazı yayınlandı. Yazıda özetle 6 parti arasında "Sol Birlik" adıyla bir birliğin kurulduğu, PKK'nin buna katılmadığından dolayı, bu birliğin parçalandığı biçiminde görüşlere yer veriliyordu. Bunların yanısıra daha değişik görüşler de ileri sürülüyordu.

Gazetede belirtilen görüşler, kaynak olarak gösterilmezse de, fakat bazı gerçeklerin açıklanması açısından yine de ele alınıp değerlendirilmek zorundadır. Orada dile getirilen birçok şey, aynı zamanda bu sol güçlerin PKK'ye yönelik tasfiye planlarını da açığa koymaktadır. Tasfiyeciliğin nasıl geliştirilmek istendiği ve bunun hangi yöntemlere başvurularak sürdürülmeye çalışıldığı yazıda açıkça dile getirilmektedir.

Yazıda "Sol Birliğin" "PKK'yi Irak Kürdistan'ına çekerek, silahlı direnişten vazgeçirmek istediğine ve bunu da birliğin koşulu olarak öne sürdüklerine değinilmekte; PKK'nin ise buna cevabının *"boş laflara karnımız tok, biz savaşı başlattık, savaşmak isteyen gelir katılır"* biçiminde olduğu belirtilmektedir. Evet, bunlar bir gerçeği dile getirmektedir. PKK'nin direniş mücadelesinden vazgeçirtilmesi için yürütülen çabaların hangi düzeylerde geliştirildiğini ortaya koymaktadır. Ve bunun için de PKK'nin ülkeye girmeden hangi zeminlerde imha edilmek istendiğini de tüm açıklığıyla gözler önüne sermektedir. 16 Nisan 1985'de 8 PKK kadrosunun alçakça katledilmesi ve sınırlarda TC ile birlikte, ikinci bir baraj yaratma girişimleri bunu ele vermektedir. PKK'nin Güney Kürdistan zemininde imha edilerek ülkeye girişini engelleme çabaları bizzat sömürgecilerin diliyle de itiraf edilmektedir.

PKK'nin bugün direnişi yükselttiği ve bu direnişe katılmak isteyen herkese de sonuna kadar olanakları açacağını sık sık belirttiği bilinmektedir. Ama "Sol Birlik"in daha kuruluşu ile birlikte (zaten kurulmasını ortaya çıkaran nedenler de budur) Tasfiyeciliği sürekli dayatması ve Partiyi direniş hattından geri çekme çabaları görüldü. Bugün bu çabaların sonuçsuz kalmasıyla birlikte, bizzat bunun destekçileri tarafından da bu niyetler ele verilmektedir. Milliyet gazetesinde sergilenen bu düşünceler, öyle tesadüfen ortaya atılmış değildir. Bu, PKK üzerinde oynanan oyunların açıkça sergilenmesidir. Yine tasfiyeci girişimlerin bizzat sömürgeciler tarafından itiraf edilmesidir. Ne denirse denilsin, bugün "Sol Birlik"in zoraki de olsa kendisini yaşatma çabaları, direniş mücadelesinin tasfiye edilmesine dayanmaktadır.

"Sol Birlik" ölü doğan ve bu nedenle de PKK'nin tasfiye edilmesi ile canlılık kazanmak istiyen bir oluşumdur. Başlangıçta yani daha doğuşunda ölü doğan ve yaşam şansı bulunmayan "Sol Birlik"i diriltme çabaları da sonuçsuz kalacaktır. Gerek objektif koşullar ve gerekse de sürekli bir biçimde mücadelemizin yükselmesi, bu "Birliğe" yaşam hakkı tanımamıştır. Direnişin gelişip güçlendiği noktada hertürlü tasfiyeci, uzlaşmacı eğilim ve birliklere hayat hakkı yoktur. Devrimin geliştirilmesi için en ufak bir çaba bile göstermeyen bu güçler, ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesini engellemek için silahlı saldırıdan tutalım da, hertürlü alçakça oyuna başvurmaktadırlar.

İdris ÖKMEN yoldaşın hazırladığı bu yazı, kendisi "Sol Birlik"in uzantılarınca şehit edilmeden kısa bir süre önce kaleme alınmıştır. ÖKMEN yoldaş bu yazısında, bu güçlerin uzantıları ajan-provakatör güçler tarafından katledileceğini bilmeden, uzak görüşlülükle bunların mücadelemize saldırabileceğini belirtmiş ve bu konuya dikkat çekmiştir. Yazısında bu güçlerin mücadelemize karşı silahlı saldırılara da girişeceklerini işleyen İdris ÖKMEN yoldaş, 16 Nisan günü 7 yoldaşı ile birlikte, Güney Kürdistan'da bu güçlerin uzantıları komplocu ve provakatör hareketler tarafından alçakça katledildi.

Evet, "Sol Birlik"in PKK'yi Güney Kürdistan'a çekme girişimlerinin somut ifadesi budur. "İdeolojik olarak etkileyemedin mi, vazgeçiremedin mi? O zaman silahlı saldırıları gündeme koy" taktiğinin PKK üzerinde uygulanmasıdır. Bu taktiğin de boşa çıkarılması yeni saldırıların gündeme sokulacağını da göstermektedir.

İdris ÖKMEN yoldaşın yazısında "Sol Birlik"in durumu ayrıntıları ile ele alınmış ve konumu ortaya konulmuştur. Bu nedenle uzun uzadıya "Sol Birlik"i değerlendirmek istemiyoruz. Yazının daha iyi kavranması için gerekli bazı açıklamalarda bulunmaya çalıştık. Açık ki, okur da yazıdan benzer sonuçlar çıkarmakta fazla güçlük çekmeyecektir.

SERXWEBÛN

Her partizanın can verdiği
Ülkemin kuytu köşelerini
Karanfillerle süsleyip
Direnişe abide yapacağız.
Her taşına andımızın bir hecesini
Nakış nakış işleyerek
Dikeceğiz...
Amed'e, Antep'e, Dahok'a...

Bölgemizdeki politik gelişmelerin giderek daha da yoğunluk kazandığı bir merkez olma konumuna yükselen Kürdistan'da peşpeşe hızlı değişme ve gelişmeler yaşanırken, bu gelişmeler çeşitli politik güçleri daha etkin politikalar belirlemeye, bu gelişmelerle daha yakından ilgilenmeye itmektedir. Ha keza, çeşitli sınıf ve tabakaların politik arenada görünen temsilcileri yada bu iddiayla hareket eden güçler de kendi durumlarına en uygun düşen gerçek konumlanmalarını almakta, diğer sınıflara karşı savaşım güçlerini toparlamak, birleştirerek hareket etmek ihtiyacını daha derinden duymakta, süren savaşımın zorunlu bir gereği olarak hareket ettikleri zemini mümkün olabilen en fazla güç ve araçla güçlendirmek istemektedirler. Elbetteki bu kendiliğinden oluşmamakta, varolan sosyo-politik gelişmeler bunu doğurmakta, oluşumu için zorlayıcı bir etmen olmaktadır. Hiç kuşkusuz yaşanan bu gelişmelerin tümü halkların çıkarlarından yana olmayacağı gibi, bir çok özgül durumda yaşandığı gibi, bazı kereler siyasal arenada hareket eden ve halk adına yola çıktığını iddia eden bazı güçler halkın çıkarlarının tamamen karşısında, gerici, karşı-devrimci bir konumda da olabilmektedirler.

Kendilerini görünüşü pek de alımlı ambalajlarla, değişik ve süslü laflar ardına gizlenmiş biçimlerde, buna uygun düşen adlar altında piyasaya süren birçok güç yakasında bir rozet gibi taşıdığı adın gereklerine göre davranmamakta, görünmek istediği bu yapıdan çok uzak bir konumda ve yapıda hareket etmektedirler. Doğal olarak bu durumun yolaçtığı olumsuzluk, oluşturduğu tahribat da hatırı sayılır bir engel yaratmaktadır. Kaderleri biribirine yakından bağlanmış bulunan Türkiye ve Kuzey-Batı Kürdistan halkları kendi üzerlerinde geliştirilmek istenen ulusal-toplumsal gerçekliğimize yabancı, ayrıksı, işbirlikçiliğin ürünü çabaları da biribirine bağlı bir biçimde yaşamakta, çoğu kereler bu tür çabalar içiçe geliştirilmektedir. Bu noktada olumsuzluğu ile bilinen çabaların giderek yoğunluk gösterdiğini, iki halkın birliğine yönelik olumlu çabaların zayıf kaldığını, zayıf bırakılmaya çalışıldığını vurgulamadan geçemeyeceğiz. Halkların çıkarları adına hareket ettiğinin iddiasını taşımasına rağmen, gerçek, somut mücadele pratiğinde tam tersi bir konumda, işbirlikçiliği yaratmayı hedef alan uzlaşmacı bir hareket hattına sahip olan ve olumsuzlukları bilinen bu güçler muazzam tahribatlar yaratmakta, üstelik bunu da "birlik" adına yaparak tahribatın derinliğini daha da artırmakta, olumsuzluğu ölçülerin dışına taşırmaktadır.

Aralık 1984'de oluşturulduğu belirtilen ve içinde Türkiye ve Kuzey-Batı Kürdistan'dan hepsi de Parti (!) olan TKP, TİP, TSİP, TKEP, TKSP, PPKK güçlerinin yeraldığı "SOL BİRLİK" adındaki yapılanış da bu çerçevede değerlendirilmek zorundadır.

Bir çok gelişmeden artık açığa çıkmıştır ki, bu birliğin temelinde, esas niteliği tasfiyecilik olan, açıkça belirlenmiş ve mücadele pratiğinde sınanmış devrimci ilkelerden soyutlanmış bir ortaklık, devrimi gömme istemi yatmakta, birlikçiler bu durumlarıyla Türkiye ve Kürdistan devrimleri üzerinde bir karabulut gibi dolaşmaya yeltenmiş bulunmaktadırlar. Avrupa patentli ve sosyal-demokrasinin beslemeleri olarak ortaya çıkan "Birlikçiler" kendilerini "yeni" bir ambalaj içinde piyasaya sürmüş olsalar da, kokuşmuş reformizm ve oportünizmin vardığı doğal bir aşamayı, tasfiyecilik biçimine bürünmüş evreyi temsil etmektedirler. Gerçeğin bu yönünü önemle vurgulamak ve tüm sorumlu güçlerin, dürüst ve namuslu insanların bu gerçeğe göre durum belirlemesi yapmaları gerektiğini belirtmek artık kaçınılmazdır.

Hiç kuşkusuz Türkiye ve özellikle Kürdistan'daki siyasal gelişmeleri izleyen ve kara vicdan taşımayan hemen herkesin hiç tereddüte düşmeden teslim edeceği bir gerçek vardır: Bu, böyle bir "Birliğe" gitmenin en önemli etmeninin şanlı 15 Ağustos eylemsel atılımı ve bu temelde meydana gelen gelişmelerin olduğu gerçeğidir. Gerçeğin özünü bu biçimde belirtirken elbetteki buna gücenen, öfkelenen, hırçınlaşıp saldırganlaşanların olacağını ve bunların bir daha PKK'yi küfür, saldırı ve karalama bombardımanına tutabileceklerini gözden uzak tutmamak gerekir. Ancak bu durum bizi gerçeği olduğu gibi, tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktan alıkoymamaktadır. Dayatılan reformist tasfiyeciliğe karşı teslimiyet bayrağı çekecek değiliz. Birlikçi baylarımızın dayattığı tasfiyeci platforma karşı en kararlı bir biçimde savaşım yürütmek, uzlaşmaz sınıf politikasını hayata geçirmek devrim mücadelesinin omuzlarımıza yüklediği kutsal bir görevdir.

Bizim bu sözlerimizden rahatsızlık duyacaklara şunu anımsatmak istiyoruz: Peki ya, 65 yılı aşkın bir tarihe sahip olan Türkiye Sol Hareketi'nin tarihinde şimdiye dek oluşan hiç bir birlik var mıdır? Ya da daha yakın tarihten bahsedersek 1980'nin 12 Eylül'ünden bu yana dört yıl gibi bir süre geçmesine, devrimci-demokrat güçlerin en geniş birliğinin yaratılması için özellikle Partimiz ve FKBDC, muazzam yoğunlukta çabalar harcamalarına rağmen, bu baylarımız neden bu çabalara katılmadılar da, dayattıkları "Güç Birliği" platformunu kabul ettiremeyince tam da 15 Ağustos eylemliliğinin yarattığı gelişmelerin ortamında bu "Birliği" oluşturduklarını ilân ettiler? Şimdiye kadar bütün birlik yolundaki çabalara çomak sokan, pratikleri ile dağıtıcı, tasfiyeci rolde hareket eden bu güçlerin şimdi gösterdikleri bu telaş nedendir? Neyin üzerinde oynamak ve hangi mirasa konmak istiyorlar? Onların PKK önderliğinde yükselen mücadeleden duydukları derin kaygı bu sonucu doğurmuyor mu?

Onlar, en aşağılık güdülerinin tatmini için rezilcene, işi kepazeliğe vardırırcasına uğraşıp, bu uğurda en kutsal değerleri satılığa çıkarmakta hiç bir çekingenlik göstermediler. Ama besbelli ki, baylarımız kendi yerlerinde debelenip durmak istemiyor, göçmen yaşantısının verdiği sıkıntı ile de en kutsal davalara saldırmak, devrimi tasfiye edip gömmeyi önlerine vazgeçemeyecekleri bir görev olarak koymuş bulunmaktadırlar. Devrimci mücadelenin tarihi bütün devrimcilerin önüne yeniden yükselişe doğru giden devrim mücadesini daha da yükseltme, ilerletme görevini koymuşken, onların pratikleri objektif niteliği ile gerici bir durumu anlatmaktadır. Büyük, tarihi davaya karşı kabaran bu karşı-devrimci iştahı sahiplerinin kursaklarında bırakmak, propaganda faaliyetlerinin önemli bir yanını bu tehlike kanalına karşı çevirmek, bu güçlerin teşhirini sağlamak, devrimci sorumluluğa daha sıkı sarılıp doğru yolda emin adımlarla ilerlemek görevi de devrimci mücadele karşısında kendisini sorumlu hisseden güçlerin önündedir. Biz, bu kutsal görevden kendimizi sorumlu kabul etmekte, bir yandan direniş bayrağını yükseltirken, diğer yandan da devrimin bağrına bir hançer gibi dayatılan çeşitli renklere bürünmüş tasfiyeciliğe karşı mücadeleyi ertelenmez bir görev olarak görmekteyiz.

Nasıl ki onlar burjuvaziye uşaklık etmekte yeminlerini tutuyor, burjuvazi ile proletaryayı uzlaştırmak için iddialı çabalar harcamaktan hiç geri durmuyor, halka karşı zerre kadar sorumlu davranmayı akıllarının ucundan bile geçirmiyorlarsa, biz de olanca güç ve kararlılığımızla her türlü saldırı, tehlike ve sapmalara karşı devrimi savunacak, bu şanlı yolda daha büyük bir azim ve kararlılıkla ilerleyeceğiz. Biz, sömürgeci-faşizme karşı mücadelede en dayanıklı, en sağlam, en gelişkin, arzu edilen mükemmellikte birliğin kızgın savaş ortamında, iktidara karşı dişediş bir mücadele içerisinde yaratılacağına, temel harcını devrimci direnişin oluşturacağı böylesi birliğin zafere yürüyeceğine derin bir inanç besliyor, bunun önemli pratik-örgütsel-eylemsel adımlarını da atmış bulunuyoruz. Bunun dışında, hiç bir mücadele üzerine oturtulmamış, ülke ile bağları tümüyle kopuk olarak "Birlik" adına dayatılan tüm oluşumların en iyimser deyişle sahte, ikiyüzlüce oluşturulmuş, halka karşı görülmemiş bir sorumsuzluk örneği olarak görüyoruz.

Burada konuyu, oluşturulan birliğin hangi pratik gelişmelerin ürünü olduğu, politik niteliği ile bu birliğin neyi ifade ettiği, birliğin yeni bir şey olmayıp, geçmişteki yapının vardığı doğal bir aşamayı oluşturduğunu belirleyen sınırlı bir kapsam içinde ele alacağız.

A- "SOL BİRLİK" HANGİ PRATİK GELİŞMELERİN ÜRÜNÜDÜR?

1- 15 AĞUSTOS ÖNCESİ TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'DAKİ POLİTİK ORTAM

Emperyalist saldırganlığın giderek artış gösterdiği, sertlik ve şiddetin (emperyalizmin) vazgeçilmez politika olarak görüldüğü bir dönem ve buna uygun ilişkilerin sağlandığı bir ortamda 12 Eylül askeri-faşist cuntası bir yandan Türkiye ve Kürdistan halkları üzerindeki sömürü, baskı ve şiddeti doruğa yükseltir, halkın elindeki son lokmayı da almaya çalışırken, tekellerin hesabına önüne koyduğu programı hiç bir engelle karşılaşmadan, iç rahatlığı içinde gerçekleştireceğini söylediği, faşizmin kurumlaştırılması çabalarını bir hayli ilerlettiği, devrimci, demokrat, yurtsever güçlere şiddetle, sömürgeci-faşist zor altında önemli darbeler vurduğu, savaş alanına çıkartmadığı, "her şeyi bitirdim, işleri yoluna koydum" edasıyla kendisini "başarıya ulaşmış Türkiye modeli"

olarak tüm dünyaya lanse ettiği bir ortamda, "devletin güvenliği ve bütünlüğü"nü tehdit etmeyen alanlarda sıkıyönetimlerin kaldırılmak istenip, diğer alanların üzerine daha fazla yüklenildiği, anayasa, siyasal partiler, genel ve yerel seçimler vb. ile tüm aldatmaca senaryosunun oynandığı, şeridin sonunun yaklaştığı ve süngü zoruyla istenildiği gibi yaptırılan bu uygulamalarla eşlik eden pasifikasyonun kitleler üzerinde yılgınlık yarattığı bir durum yaşanmaktaydı.

Sömürgeci-faşist cunta, Kürdistan'da kendisine bağlı ajan-işbirlikçi bir yapı oluşturarak, sözde "Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinin kalkındırılması" biçimindeki projesi ile halk üzerindeki soygun ve talanı daha da derinleştirmiş, dayatılan göç olayı ile ulusal kurtuluş için gerekli potansiyel eritilmeye, kendi benliğine yabancılaştırılmaya, kişiliksizleştirilmeye, pasifikasyon egemen kılınmaya çalışılmış, halktaki tüm umut yeşertileri köreltilmeye çabalanmaktaydı. Halen de dizginsiz bir biçimde, yeni uygulamalar da katılarak sürdürülen bu politikaya muazzam bir sömürü ve talan eşlik etmekte, buna karşı halk kitlelerinin tepkileri daha da artmakta, muhalefet safları yoğunlaşmakta örgütsüzlük ve önderliğin pratikteki yoksunluğundan sürekli kabaran kin, öfke ve tepkiler belli bir nöbetleşme içine girmekteydi. Türkiye'deki durum da benzer bir yapı içinde gelişmekte, tüm halk kitleleri devrimcileri arar bir nitelik göstermekte, bu görev de kendisini tüm önem ve ağırlığıyla dayatmış bulunmaktaydı.

Bu durumda en fazla sorumluluk duyması, halka ve devrime karşı bağlılığını en çok bu dönemde göstermesi gereken devrimci-demokratik güçler ise düşmanın dayattığı likidasyon (tasfiyecilik) platformunda (ağırlıklı olarak) hareket etmekte, gerçekliği olanca çıplaklığıyla belirtmek gerekirse, birçok güç kendilerini egemenlik altına alan bu yapıyı tüm sol'a dayatmış, bütün bir Türkiye ve Kuzey-Batı Kürdistan sol'unun tasfiyesini gerçekleştirmeyi önlerine koymuş bulunmaktaydı. İçerde polis nezareti altında geliştirilen uygulamaların bir devamı olarak dışarıya da yansıyan bu empoze ediş, kimi yapılara egemen olan, kimi yapılarda da devrimci direnişe yenik düşen haliyle dışarda da gereken yankısını bulmuş, PKK direnişçiliği ülkenin en elverişli alanlarında yoğun hazırlıklarla sürdürülürken, küçük-burjuva reformist, oportünist yapılar Avrupa'lara kapanmış, oradan mevzilenmişlerdi. Ama devrimci mücadeleyi geliştirme sorumluluğunu taşıyan PKK Hareketine karşı. Dışarıyı bir salgın gibi saran tasfiyecilik, düşkünlüğü arttırmış, "yeni" düşünce arayışları Marksizm-Leninizmin karşısına çıkarılmış, tasfiyeciliğin egemen duruma geldiği yapılarda bıkkınlık, yılgınlık, korku, kaçışlar, ihanet, teslimiyet, en yoz lumpence yaşama akın ediş, hayvansı güdülerin kontrolüne girme, en adi ahlaksızlıklar, sol'u toparlama çabalarını engelleme ve açıktan saldırı almış yürümüştü. Devrimden ve ülkeye yeniden dönüşten vebadan kaçar gibi kaçılmakta, bu yolda çaba sarfeden, önemli adımlar atan Partimize karşı amansız bir küfür, karalama, şantaj kampanyası sürdürülmekteydi.

İçeride korkunç işkence ve acılar altında inleyen, bütün zorluk ve ağırlığına rağmen direnişe sahip çıkıp, başta Partimiz ve onun değerli önderleri olmak üzere görkemli direnişlerin yaratıcıları zindanlardaki, hücrelerdeki, işkence tezgahlarında, idam sehpalarındaki devrimciler mesajlarını DİYARBAKIR'dan Elazığ, Erzurum, ordan METRİS'e MAMAK'a iletmiş; direniş alevi buraları da sarmış, yükselen sesler dışarıya direniş mücadelesini yükseltmeyi, emredici bir görev olarak dayatmış bulunmaktaydı. Devrimci intikam görevinin ve tüm şehit ve tutuklu devrimcilerin emredici seslenişlerinin yüklediği sorumluluğun başka türlü yerine getirilişi olamazdı. Bu görev ve sorumluluğa sahip çıkmamak direniş bayrağını ülkemizin doruklarında alevlendirmemek tarih ve halk karşısında işlenebilecek en büyük suç, son derece kutsal görev ve sorumluluktan alçakça kaçış, teslimiyet ve ihanet olacaktı. Nitekim bugün bu görev ve sorumluluğa sahip çıkmayan güçlerin konumu bundan farklı değildir. Sürekli olarak Bolşevikleşen, kitleler nezdinde itibarı yükselen, önderliği altında savaşı kabullenilen PKK'nin kaydettiği gelişme ve başarılar, geleceğe sunduğu umutlar ise kör olmayan her gözün göreceği gerçeklerdir.

2- 15 AĞUSTOS EYLEMSEL ATILIMI, TARİHSEL VE GÜNCEL ÖNEMİ

Halkımızın sömürgeciliğe, yabancı egemenliğe karşı direnişi halk olarak varoluşundan bu yana, çeşitli biçimlerde, silahlı-silahsız, aktif-pasif, toplu veya parça parça vb. niteliklerde sürmüş, günümüze kadar devam edegelmiştir. Ama tüm bu direnişlerden farklı olarak, en eskisinden daha düne kadar gelişen bütün mücadelelerdeki direnişçi özü kendi bünyesine katarak, bunların bir sentezi olarak yükselen PKK öncülüğünün yolgöstericilik yaptığı direniş temelindeki 15 Ağustos eylemsel atılımı, politik ve örgütsel anlamda halk tarihimizde gerçekleşen ilk ve en önemli direniş adımıdır. Bu durum atılan adımın muhtevasını daha da derinleştirmekte, tarihsel ve güncel anlamını daha da kalıcı kılmaktadır. Bu şanlı atılım örgütlülük, politik perspektif, halk üzerinde bıraktığı derin ve kalıcı etki, direnişin örgütlendirilmesi, bölge ve dünya devrim güçlerine kendi varlığının güçlü bir haykırılışı, en ileriyi yaratabilmenin zemininin güçlendirilmesi vb. biqçok bakımdan ulusal direniş mücadele tarihimizdeki yeri ve önemi son derece belirgin bir eylemsel atılım, direniş temelinde gelişecek yeni bir dönemin ilanı olmuştur.

Düşmanın her türlü baskı, imha ve pasifikasyon uygulamalarına karşı hayatın her alanında yürütülecek direnişin savaşarak örgütlendirilmesi, örgütlenerek savaşılmasının en örgütlü, planlı ve kararlı çıkışı olan 15 Ağustos exlemsel atılımı, sömürgeci-faşist cuntanın tüm planlarını işlemez kılmış, siyasal çıkmazını derinleştirerek istifalar, çelişki ve çatışmaların en yüksek boyutlara yükselmesinde en önemli öğe olmuştur. 15 Ağustos eylemlhliği, dört yılı aşkın bir süreden beridir zindanlarda dayanılmaz işkence ve acılar altında sürdürülen direniş alevini dağlara, ordan kitleler arasına taşırmış, onlardaki direniş umutlarını yükseltmiştir.

Halkımızın çoktan beridir beklediği, arzuladığı bu eylemlilik beklenenden de fazla bir etki yaratmış, halkımız halka halka direnişin etrafında bütünleşmeye başlamış, sömürgeci-faşizme karşı süren savaşımı daha aktif olarak sürdürmek için tüm varlığını göstermeye yeltenmiş, özgüce duyulan güven daha da artmış, öfke ve kin kabarmıştır.

Bu şanlı atılım ile Parti içi sorunların aşılması gerçekleştirilmiş, tasfiyecilik ve provakasyon çizgisine en ölümcül darbe indirilmiş, tasfiyecilik tasfiye edilmiştir. Parti saflarındaki birlik, Parti ruhu ve geleneklerine uygun bir biçimde, Bolşevikleşme tarzında uygulamalarla daha da pekişmiş, dönemin üzerine daha büyük bir cesaretle yürünerek çelikleştirilmiştir.

Üstüste sağlanan bu başarılar Partili ve Partisiz tüm yurtseverlerin, devrimci kesimlerin savaş moralini yükseltirken, faşist Türk ordusundaki muazzam moral bozukluğu ve çöküntüyü, korku ve kaçışları arttırmıştır. Ardarda gerçekleştirilen "huzur" ve "güneş" operasyonları cuntanın kararan yüzünü ağartmamış bozgun başgöstermiş, siyasal anlamda düşmana önemli bir yenilgi daha verdirilmiştir.

Kuşkusuz genel anlamda 12 Eylül askeri-faşist cuntasının iktidara zorla el koymasından bu yana geçen süre, özel olarak da 15 Ağustos eylemliliği Türkiye proletaryası ve emekçi kesimlerine kendilerinin kurtuluş mücadelesinde Kürdistan halkının en yakın müttefikleri olduğunu, burjuva kuyrukçuluğunun verebilecek hiç bir şeyinin olmadığını çok daha açık ve somut bir biçimde göstermiş, her iki halkın kaderlerinin biribirine olan yakın bağlaşıklığını daha net bir biçimde dayatmıştır. Bu anlamda Türkiye halkı ile halkımız arasındaki ittifakın direnişten başka bir temelde olmayacağı, kararlı bir direniş mücadelesi ile yťkseleceği, sahte ittifak önerilerinin halkı aldatmaktan, ikiyüzlülük ve burjuva kuyrukçuluğundan başka bir şey taşımayacağını da yine aynı gelişmeler gözler önüne sermiştir. Bu nedenle Türkiye halkı da kendi kurtuluşunun Kürdistan'daki gelişmelerle yakın bağını anlayıp, umut dolu gözlerini Kürdistan'a dikmeye başlamıştır. Bu olumlu öğelerden biri olarak beliren bu durum, Kürdistan'da yükselen direnişlerin en anlamlı yankısını Türkiye halkı arasında bulacağını göstermiştir. Böylece Türkiye halkı da kendisine önerilen sahte ittifak ve birlik çağrılarına uymayacak, bu ikiyüzlülüğün karşısına daha çok dikilecek, FKBDC bünyesinde kenetlenecektir.

İçinde bulunduğumuz dönemin ortaya çıkardığı siyasal gelişmelerden daha yakınen etkilenen ve giderek bu gelişmeleri daha çok etkileyen bir konumda bulunan Kürdistan'da 15 Ağustos eylemliliği ulusal ve uluslararası düzeyde önemli etkiler yaratmış, yaratılan yankılarıyla dost ve düşman bir yığın gücün dikkatlerini ülkemizdeki gelişmeler üzerinde toplamıştır. Elbetteki bu durum adıyla, halk varlığıyla tarihten silindiği, yokedildiği, mezara gömüldüğü hükmü verilmiş bir ülke ve halk gerçekliğini yansıtmasıyla bir çok gücü olumlu-olumsuz yönde şaşkınlığa uğratmış, politika ve bakış tarzlarını yeniden kontrol eder duruma düşürmüştür. Pek doğaldır ki, bütün bu gelişmelerin ürünü olarak Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin dost ve müttefiki olan güçler daha fazla destek sunmak isteyecek, devrimci mücadelenin geleceği ile daha yakınen ilgilenme ihtiyacı hissedeceklerdir. Ama kendi mayalarında direnişin zerre kadar bir parçasını taşımayanlar bir takım uluslararası olanaklara dayanarak bu desteğin üzerine konmak, kendi de-classe güdüleri için kullanmak isteyeceklerdir. Ancak direniş mücadelesinin gerçek sahipleri onlara bu fırsatı tattırmayacak, mücadele üzerinde hokkabazlık yapmalarının önünde bir set oluşturacak, sırası geldiğinde bu utanmazlardan tüm yaptıklarının hesabını sormakta tereddüte düşmeyecektir.

Evet, 15 Ağustos eylemliliğinin yankılarının geniş olduğunu belirtmiştik. Emperyalist, gerici, faşist çevrelerin derin rahatsızlıklarına yolaçan bu şanlı eylemsel atılım, BBC, Amerika'nın Sesi, Almanya'nın Sesi vb. radyolarca duyurulan haberlerde AA, Sıkıyönetim Komutanlıkları, Genel Kurmaylık vb'lerinin açıklamaları verilmiş, uyduruk, yalan, çarpıtma, demogojik ifadelerle direniş gerçek niteliğinden farklı konumlarda, başka güçlerin tahrikleri biçiminde gösterilmeye çalışılmıştır. Başarısızlığa düşen cuntanın girdiği siyasal çıkmazın üzeri örtülmeye, hiç bir misillemeyi yapmaktan geri durmayacağı biçimindeki yorumlarla halka gözdağı verilmeye, direnişin etrafında kuşku çemberi örülmeye, halktan kopuk geliştiği gösterilmeye çalışılmıştır. Dikkatler direniş mücadelesinden Güney veya Doğu Kürdistan üzerine faşist Türk ordusunun yapabileceği saldırı üzerinde yoğunlaştırılmış, PKK'nin görkemli direnişçiliği gölgelenmek, küçük gösterilmek istenmiştir. Faşist cuntanın kurmayları ilk defa bir olay dolayısıyla toplanmış, meydana gelen gelişmeleri bastırmak için üst düzeydeki yetkililer Kürdistan'a "gezi ve denetlemeler"de bulunmuş, üst üste çeşitli düzeylerde toplantılar yapılmıştır. Bizzat Kenan Evren'in en baş rolde yeraldığı bütün bu çabalar meydana gelen gelişmeleri bastırmak için hal çaresi olamamış, gelişmeler halkımızın lehinde, cuntanın aleyhinde daha da hızlanmıştır. Daha genişçe düşünülen tedbirler daha şimdiden fazla bir uygulama alanı bulamamıştır.

Sömürgeci-faşist basın ve yayın kuruluşları olaylara geniş yer vermiş, iftira, yalan, çarpıtma, demogojik haber ve nitelendirmeler günlerce manşetlerden inmemiştir. Özellikle faşist cuntanın işbirlikçisi liberal-sağ Milliyet, muhafazakâr-sağ Tercüman ve Hürriyet gazetelerinde MİT'in açıklamaları sayfaları doldurmuştur. Bu arada Partimizin ve halkımızın yüce yol göstericisi Genel Sekreterimiz Abdullah ÖCALAN'ın öldürüldüğü biçiminde bir haber(!)de Milliyet gazetesinde yazılmış, bu uyduruk haber ile halkımızın ve Parti militanlarının Parti önderliğine duyduğu güvenin sarsılması, direniş mücadelesinin halktan tecritinin gerçekleştirilmesi amaçlanmıştır.

Bölgedeki yankılarıyla ortaya çıktığı gibi gelişmeler ilerici, devrimci güçlerin olumlu tepkileriyle karşılaşmış, öteden beri Kürdistan sorunu karşısında adeta sağır, duyarsız, aşırı bir itidallilik içinde davranmayı "politika" haline getirmiş bazı güçlerin dikkatlerini bile uyarmıştır. Henüz ileri düzeye varmamış olsa da mevcut ilişki ve ittifakların güçleneceğine açık kanıt oluşturmuştur. Bundan sonraki gelişmelerin bu yönde artış göstereceğini beklemek hayal olmayacaktır.

3- 15 AĞUSTOS DİRENİŞ VE SALDIRI EYLEMLİLİĞİNE KARŞI REFORMİST-TESLİMİYETÇİ CEPHENİN TUTUMU NE OLDU?

15 Ağutos eylemsel atılımının gerçekleşmesinin Türkiye ve Kürdistan halkları üzerinde yarattığı olumlu etki, faşist cuntanın içine sürüklendiği siyasal çıkmaz, hiddetli ve kudurganlaşmış faşist saldırganlığın yanında, solcu, devrimci, demokrat, yurtsever, hatta sosyalist, komünist geçinen, kendilerini bu biçimde lanse eden reformist-teslimiyetçi çevrelerin tepkisi ise faşist cunta ile ağız birliği içinde halkların celladı bu gücü destekler mahiyette olmuştur. Bu cephenin tutumu ile Kenan Evren-Turgut Özal çetesinin tavrını teyit edici biçimde olmuş, halkımızın en meşru ve vazgeçilmez hakkı olan direnme seçeneğine karşı saldırılar bu kesimlerden de yoğun bir biçimde geldi. Bu güçler 15 Ağustos ile birlikte, daha da artan sömürgeci-faşist cuntanın saldırganlığına gerekçe olarak 15 Ağustos eylemliliğini, yani halkımızın sömürgeci-faşist zulme karşı direnişini göstermeye çalışmış, onlar da bütün dikkatleri bu eylemliliğin "neden" olduğu G. Kürdistan üzerine faşist Türk ordusunun yapacağı (?!!) saldırganlık üzerine çekmeye, direniş ve saldırı eylemlerini küçük, sorumsuzluk örneği biçiminde göstermeye çalışmışlardır. Bu cephede değerlendirdiğimiz bazı güçler (Peşeng, ÖY, KUK vs. gibi) kendi ihanet ve teslimiyetlerini en uç noktasına vardırarak, direnişçi eylemliliğe karşı toplantılar düzenlemeye, imza toplamaya, uluslararası Af Örgütü'nün bürolarını işgal edip, eylemleri desteklemediklerini duyurmaya – evet amaç aynen böyledir– çabalamış, PKK'ye karşı mücadele etmek ölmüş köle ruhlarını canlandırmıştır. Sömürgeci-faşist cuntaya karşı hiç bir eylem içerisine girmeyen, ortak bir platformda hareket etmeye, eylem birliği yaratmaya görülmemiş bir saldırganlıkla hücum eden, halkımıza aşağılık kölece bir yaşamı reva gören, cuntaya karşı en ufak bir devrimci kıpırdanışa karşı "provakasyon", "MİT-CIA oyunu", "terörizm, anarşizm" vb. suçlamalarda bulunmakta tereddüte düşmeyen bu sefil yaratıklar, PKK'ye ve önderliğinde gelişen UKM'ne saldırıda eylem yapabilmekte, biraraya gelip birleşebilmekte, cunta ile aynı ağızı kullanarak direniş eylemliliğine saldırmakta, 11 (onbir) örgütün imza attığı bir ihanet belgesini imzalayabilmekte, halkımızın büyük bir coşku ile sahip çıktığı 15 Ağustos eylemlerini "sorumsuzluk" olarak gösterebilmektedirler. Bundan daha büyük bir utanmazlık, düşkünlük, ihanet ve döneklik örneğini kim gösterebilir?!!

PKK'ye karşı saldırı korosunun öne çıkarılan figuranları olarak Kürt kökenli, soysuzlaşmış olan bu güçler saldırı ve karalamalarında hiç bir sınır ve ölçü tanımayıp, ağızları köpürürcesine küfürler yağdırdılar, Bay Burkay'ın şahsında işi ihbarcılığa vardırırken, durumu oldukça karanlık, provakatör olduğundan kesin şüpheli olduğumuz kişileri Ortadoğu'da sorumlu olarak piyasada dolaştırıp, örgüte karşı suçlu olan kişileri ayartıp Avrupa'ya aktaran, komplocu girişimlerini yoğunlaştıran Pêşeng'in, KUK'un konumuyla da daha farklı, provakatörce, komplocu bir duruma bürünmüşlerdir. Şimdi "SOL BİRLİK" içinde yeralan bu güçlerin konumunu geçmişteki bu konumlarından ayrı olarak ele almak mümkün değildir.

"SOL BİRLİK"in başı TKP'nin tavrı ise, kendi radyosundan olayların sıcaklığı içinde verilen paket yorumla belli olmuştur. Daha kendi yerel muhabirlerinden-varlığı meçhul- haber alamadığını belirttikten sonra, yeterince bilgi bile almayı beklemeden hemen alçakça bir nitelendirmeye girişmiş, faşist cuntanın işbirlikçiliğine soyunmuş haldeki formunu belli etmiştir. Halkımızın büyük bir sevinç ve coşku ile karşıladığı 15 Ağustos tarihsel atılımında "emperyalizmin parmağını" arayan bu güç, öteden beri emperyalizmin Kürdistan politikasını oynamasıyla kendisine nasıl parmak atılmış olduğunu gizlemeye çalışmaktadır. Yine görkemli Şenkaya direnişini uyduruk ve düzmece bir "mektup" ile kamuoyundan gizlemeye, gerçek niteliğinden saptırarak, sıradan bir olaymış gibi göstererek, küçük düşürmek için günlerce devam eden sinsi bir propaganda geliştirmiştir.

Bu güçlerin saldırı ve karalama kampanyasına bölgenin bazı kokuşmuş oportünist, reformist güçleri de katılmaktan, provakasyona omuz vermekten geri kalmadılar. Hatta bilinçli olarak düşman ile bağı açıkça belli olan çabaları teşvik ettiler. Kendi tavırlarının halkta, ilerici çevrelerde, hatta kendi tabanlarında yarattığı tepki karşısında da yaptıklarına sahip çıkamama yüzsüzlüğünü gösterdiler. Kendi tükürdüklerini yalamaya kalkarak çıkan bildiriyi teyit etmediklerini, imza atanın kişi olarak insiyatif koyduğu yalanını uydurarak gerçeklerin üstünü örtmeye çabaladılar. Ama kendilerinin

iyi bildikleri ve sistemli olarak geliştirilen çabalar bir PKK düşmanlığı biçiminde sürdükçe bugün kendi tutumları ile dedikleri yalanlamaktan başka yapacakları birşey de kalmamıştır.

Böylece bir çok yönden PKK kuşatma altına alınıp, reformist-teslimiyetçi bir ağın ortasına düşürülmek istenirken, ardından dolaşılan ava diğer bazı güçler eliyle de yem uzatıldı. Kapılar kapatılıp, pencereler açık bırakılarak PKK tuzağa düşürülmeye, sözde PKK'ye karşı "olumlu" yaklaşım içinde gösterilen bu güçlerce bu gerçekleştirilmeye çalışılıp, yükselen direniş hamlesi daha başlangıcında iken dumura uğratılmaya, yolundan saptırılmaya çalışıldı.

4- "SOL BİRLİK" ÖLÜ DOĞMUŞTUR

Yukarıda özetlemeye çalıştığımız 15 Ağustos eylemliliği ile birlikte yaşanan gelişmeler Türkiye ve Kürdistan Sol'u için bir anlamda denek taşı rolünü oynamış, saflar arasındaki ayrışmayı netleştirmiş, bir çok güç kendi konumuna uygun ilişki ve ittifak içerisinde hareket eder konuma gelmiştir. Ortaya çıkan pratik gelişmeler bunu doğrulayıcı niteliktedir. Yaşadığımız ortamın ürünü olan siyasal yelpazede "SOL BİRLİK", gizli, dirsek teması biçiminde, bir hayal ürünü olarak ilişki ve ittifak içinde olduğu güçlerin sol içindeki sözcülüğünü yapmaya kalkarak yükselen direniş mücadelesini Avrupa ve Kürdistan'dan tasfiye etmek amacıyla oluşturulmuş bir yapılanıştır.

Evet, Türkiye devrimini de yakından etkileyen ülkemizdeki gelişmelerin merkezinde direnişin daha da geliştirilmesi, buna uygun düşen örgütsel kapasitenin mutlaka yaratılması, halklarımızın en gelişmiş ve mümkün olabilen en fazla genişlikteki savaşçı birliğinin yaratılması, direniş temelinde en güçlü, en sağlam ittifakların oluşturulması görevi hiç bir koşul altında ertelenmez bir biçimde kendisini daha da canalıcı bir sorun olarak dayatmış iken, direnişe küfreden, kara çalan, halkımızın bu en soylu eyleminde "yabancı parmağı" arayan, ihbar ve ihanetlerini doruğa yükselten, halkımızın direnmesi ve kendini savunmasına bile görülmemiş bir düşmanlık ile bakan, sosyal-şoven, ulusal inkârcı, küçük-burjuva reformist-teslimiyetçileri, sömürgeci-faşist cuntaya uşaklığın yarış atları kendi aralarında tasfiyeci bir temelde "SOL BİRLİK"i kurduklarını ilân ettiler. Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ı adına hareket edeceği belirtilen bu tasfiyeci ortaklığa neden ihtiyaç duyulduğu açıktır. Neden şimdiye kadar oluşturulmaya çalışılan devrimci-direnişçi birliğin yaratılması uğrundaki mücadeleyi baltalayıp, kendi perspektifsizliklerinin, programsızlıklarının, eylemsizliklerinin bir aynası olan "GÜÇBİRLİĞİ PLATFORMU"nu dayatıp, bunda istenilen sonuca ulaşamayınca Türkiye ve Kürdistan devrimleri açısından oldukça olumsuz bir zemine kayışı ifade eden, tasfiyeciliğin örgütlendirilişini TKP önderliği altında gerçekleştirdikleri de tarafımızdan yeterince bilinmektedir. Partimizce çeşitli yazılarda yeterince dile getirilmiş ve devrimci kamuoyunun dikkatlerine sunulmuştur.

Sözkonusu platformda "bizi birleştiren ortak anlayış" diye ifade ettikleri şeyin gerçekte katıksız bir burjuva kuyrukçuluğu olduğu apaçık ortadadır. Böyle bir çabanın esas amacı devrimin merkezi olan Kürdistan'da PKK öncülüğünde gelişen mücadeleyi tasfiye etmek; buradan da Türkiye devrimine de olumlu bir çıkışı mutlaka yaptıracak olan Türkiye devriminin tasfiyesine ulaşıp, her iki ülke devrimini de gömmektir. Varlığına kastedilen devrime sosyal-demokrasinin silahıyla, liberal burjuvazinin sahasında vurulmak istenmekte, gelecek bu biçimde karartılmaya, sosyal-demokrasinin en sağ kesimlerinin istemlerince boğdurulmaya çalışılmaktadır.

Siyasal mücadele konusunda azıcık düşüncesini yoran ve kapkara bir vicdan taşımayan hemen herkesin rahatlıkla teslim edeceği bir gerçek vardır: TKP, TİP, TSİP, TKEP, TKSP, PPKK adlarındaki Partilerin (!) yeraldığı ve bir benzerinin 1912 yılı Rusyası'nda Troçkistlerin, Otzovistlerin, Ultimatomcuların, Tanrı Arayıcıların gerçekleştirdiği tasfiyeci Ağustos Bloku'nun olduğu bu reformist-tasfiyeci birliğin oluşturulmasının en önemli etmeni, 15 Ağustos eylemliliği ile büyük bir hamle yapan KUKM'nin vardığı aşamadır. Gelinen nokta baylarımızın korku ve telaşlarını arttırmaktadır. Sömürgeci-faşizmin sarsıntı geçirmesine yolaçan KUKM'si yükseldikçe bunlar işbirlikçiliği istedikleri biçimde sürdüremeyecek, devrim adına hiç bir şey getirmeyeceği artık iyice deşifre olmuş sosyal-demokrasinin sol içerisindeki bu uzantılarının liberal-burjuvazinin ajanları oldukları iyice belirginlik kazanmıştır. Bu nedenlerle reformist işbirlikçi çizgilerinin tümüyle iflas edeceğini de hisseden bu güçlerin korku ve telaşları daha da artmaktadır. Bunun bir ürünü olarak ulusal kurtuluş mücadelesi geliştikçe direniş mücadelesini bölge barışının bozulmasına (!) neden olarak göstermeye çabalama, sömürgeciliğin ve emperyalizmin çıkarlarına göre çizilmiş sınırları meşru görme ve gösterme, direniş mücadelesine saldırı da o ölçüde artacaktır.

Tasfiyeci ortaklığı oluşturan siyasal şantajcılar ülkemizdeki devrimci-yurtsever gelişmelerin kazandığı boyutlardan kaygılanıyor, önce en aşağılık küfür ve nitelendirmelerle birşey yapamadıkları, gelişmesinin önüne geçemedikleri ve giderek kendi konumlarını daha çok tehdit eden, gördükleri bu coşkulu yükselişi kendi kontrollerine alamadıklarından frenlemek, önünde yeni bir baraj oluşturmak için sosyal-demokrasinin tuzağını kuruyorlar. Avrupa sosyal-demokrasisinin koynunda sömürgeci-faşist cuntanın işbirlikçisi SODEP, DSP, HP gibi Partilerle çeşitli temaslar biçiminde, ancak hiç bir ödün almadan tümüyle kendisini ona adapte etmeye hazır bir konumda uygulama alanına çıkmış bulunuyorlar. Tüm tarihi şiddetle yoğrulmuş hakim bir sınıfın yanında şiddete karşı kendisini tövbeli, eğer başvurursa ecinnilerin çarpacağına inanmış kabul eden bu en pısırık, laçka, eylemsiz, pasif politikacılar, "demokratik", "barışçıl" mücadele önerileriyle cuntanın beğenisini kazanmaya, gazabından korunmaya çalışıyorlar. Bunun en açık işaretlerini yollamaktan, hayali biçimde de olsa burjuvazinin faşist olmayan kesimleriyle ittifak yapmaya hazır olduklarını belirtmekten hiç bir çekingenlik duymuyorlar.

Tarihteki tasfiyeci Ağustos bloku'nun bir benzerini farklı tarihi koşullar altında oluşturan "SOL BİRLİK"deki tasfiyeci blokun başını çeken TKP'nin 65 yıllık, diğerlerinin de en az 15-20'şer yıllık tarihleri reformizmin, işbirlikçi uzlaşmacılığın ve tasfiyeciliğin tarihidir. Belirli bir devrimci mücadele geçmişine dayanmamaktadırlar. Devrimci değer anlamında hiç bir olumlu birikim yaratmamış, olumsuz tahribatlarıyla birer zehirotu görevini görmüşlerdir. Dolayısı ile belirli bir mücadele temeli üzerinde yükselmeyen bu eylemsiz örgütlerin eylemsiz temsilcilerinin birliği mücadele adına ortaya ne çıkarabilir? Gelecek için ne sunabilir? Somut bir programa sahip olmayan, yürütülecek mücadele ve örgüt biçimi belirlenmemiş, stratejisi sosyal-demokrasinin tezgahında dokunmuş, perspektifi en fazla faşist cuntanın iktidardan gidip, 27 Mayıs Anayasası'nı yeniden yürürlüğe koyacak 12 Eylül öncesi legal siyasi ortamı yaratmakla sınırlı, emekçi halkların devrim ufkunu karartan, devrimci-demokratik kurtuluş hareketlerimizin tasfiyeciliğini örgütlendirmekte olan bu birliğin halklara verecek bir şeyinin olması bir yana; kaçınılmaz biçimde onlara darbe vurmaya varacaktır.

Bu şurekanın yayınladığı "SOL BİRLİK DEKLARASYONU"nda şimdiye kadar ki beklentilerinin, faşist cuntanın kendiliğinden demokrasiye döneceğinin umulduğunun açıkça itirafı vardır. Yazılarında bunu *"Türkiye ve Kürdistan'ındaki gelişmeler faşist diktatörlüğün kendiliğinden yıkılmasını, rejimin liberalleşmesini veya demokrasiye dönülmesini beklemenin boş bir hayal olduğunu...* "(abç) söyleyerek dolaylı da olsa açıkça ortaya koymaktadırlar. Ama bu hayalin suya düştüğünü, iç çekerek kendileri de sineye çekiyor ve varsa-yoksa sosyal-demokrasiye adapte olmayı tek çıkar yol olarak görüyorlar. Daha somut bir pazarlığa girmeden sosyal-demokrasinin en soldaki kesimlerinin bile faşizme karşı tavrının daha netlik kazanmadığı, işbirlikçilik içinde bulanıklaştığı bir durumda bile bu kesimlerle ittifakı başa almış, karşılık beklemeden hizmete koyulmuşlardır bile! Uşaklığın, kuyrukçuluğun bu tarzı pek az görünür cinstendir. Belki bu konuda katettikleri mesafeden, belki de halkımızı halen bir sürü olarak gördüklerinden bunlar, faşist cuntanın yıkılmasından bahsediyorlar, ama bunun için hiç bir program önermiyor, bunu hangi temel örgüt ve mücadele biçimleri ile nasıl gerçekleştirebileceklerini belirtmekten kaçınıyorlar. Bununla da gerçek istem ve kimliklerini gizleyebilmeyi umuyorlar. Daha ilerde de değineceğimiz için geçelim.

Özünde devrimi tasfiye etmek, gömmek için başlatılan harekatın en eylemsiz, pısırık, çekilmez temsilcilerinden oluşan bu blokun içinde PKK'nin yeminli düşmanı, kent küçük burjuvazisinin sömürgecilik ile bağları yoğunluk gösteren en ödlek bir kesiminin temsilciliği reformist-milliyetçi TKSP ve aynı yapının feodal-komprador-lar ile de güçlü bağlara sahip başka temsilcisi PPKK gibi sözde iki tane de Kürt (!) örgütü vardır. Bunların bu birliğe sokulmalarının da özel bir anlamı vardır elbette. Devrimci kamuoyunun yakından bildiği bir tasfiyecilik süreci yaşanmaktadır. Bu karşı-devrimci saldırı Partimiz karşısında yenik düşmüştü ama, diğer birçok örgüte hakim olmuş, onları tasfiyeye götürmüştür. Tasfiyecilik sürecine en olumsuz bir yapı ile giren Dev-İşçi, HK, Partizan vb. nin oluşturduğu blok teşhir ve tecrit edilip, geriletilince teslimiyetçi-reformist kanat daha ileri adımlar atarak süreci bütüne hakim kılmaya çalışmıştır. İşte bu amaçla şimdi en başta KUKM'ni yeniden gündemlerine koymuş bulunmaktadırlar. İşte sözkonusu Kürt örgütlerine bu tasfiyeci blokta yer verilmesinin esas amacı da budur. Amaçlarına uygun olarak tasfiyeci birlik bu örgütlerden birini Avrupa'da, diğerini de Kürdistan'da ön plana çıkarmak, mücadelenin çıkarları açısından uygunluk arzeden muhtelif alanlarda provakasyon yaratmaya, ayrıca bölgedeki bazı güçlerden de destek görerek bu girişimlerini artırmaya, PKK'yi çeşitli güçlerle karşı karşıya getirmeye çabalamaktadır. Tasfiyeci birliğin tam destekle bu güçleri meşrulaştırmak için sarfettiği yoğun çabalara bakıldığında bunların ne tür planlarla iş çevireceklerini anlamak hiç de zor değildir.

"SOL BİRLİK"in başı, bayatlamış, kokuşmuş oportünizmin dehlizi TKP'nin Kürt Hareketine karşı tavrı diğer güçlerin konumunu da belirlememizde önemli bir öğeyi oluşturur. Çünkü birliğe esas damgasını vuran TKP'nin dayatmalarıdır. TKP, geçmişte de, 1925-40 yılları arasında Kürdistan'da gelişen, tabanın da geniş halk kesimlerinin işgalci zulme karşı direnişi biçiminde oluşan, ancak ilkel, feodal-aşiretçi önderlik altındaki ayaklanmaların karşısındaki tutumu ile, Kemalizmin soykırım ve katliamlarına adeta alkış çalan politikası akıllardan çıkmamıştır. Bu dönemde TKP, sosyal-şovenizmi yaşam felsefesi olarak benimsemiş, Kemalizmin koşulsuz kuyrukçuluğunu yapmış, Kürdistan'da gelişen ayaklanmalara "İngilizlerin kışkırtması" vb. yaftalar yamamış, katıksız burjuva uşaklığında ayak diretmiş, ısrarlı davranmıştır. Kemalizme, onun doğasına yabancı olan ilericilik, devrimcilik, anti-emperyalistlik yakıştırmasını yapıp, göklere çıkarmış, bu hareketin sol'daki uzantısı konumunu ise sahte bir muhalefetle maskelemeye çalışmıştır. TKP'nin esas yapısı bu nitelikte olunca Kürt Hareketine karşı sosyal-şoven özdeki karekteri de hiç bir zaman değişmemiştir. Ancak farklı dönemlerde, yeni bir yığın gelişme ortamında bu politikanın geçersizliği kendini kanıtladıkça öz aynı kalmak koşulu ile biçimde siyasal ortama göre hareket etmeyi yeğlemiş, eklektik, pragmatist bir yapıda seyretmiştir. Sosyal-şoven yüzü açığa çıkıp, teşhiri geniş kesimler içinde gerçekleştikçe ve esas olarak Hareketimizin doğuşu ile birlikte Kürdistan sorunu kendisini daha çok ön plana çıkardıkça TKP'de sahte bir biçimde Kürt Hareketine dost görünmeye, faydacı tutumunu derinleştirmeye yönelmiştir. Daha 1976-77' lerde "sömürgecilik tezi ayrılıkçı burjuvazinin istemidir" diyen, kendi radyosundan Kürdistan Devrimcilerini en adice küfürlerle karalamaya çabalayan TKP, birden bire baza batırılmış turnusol kağıdı gibi renk değiştirmeyi yeğlemiş, Kürt Hareketinin dostu (!) pozunu takınmıştır. Daha yakın geçmişte, 15 Ağustos şanlı atılımı karşısındaki tutumuyla Türk burjuvazisinin ne kadar sadık uşağı olduğunu kendi gerçekleriyle belirtmiştik. Peki bu gedikli teslimiyetçi-reformist baylarımız hangi olumlu çaba ile böyle bir "Kürt ve Kürdistan dostu" sıfatına layık oldular?!

Kemalizmin daha ilk yıllarında, ona tereddütsüz bir kuyrukçuluk yapan TKP, faşizm biçimine dönüşmüş bu hareketin K. Evren'in şahsında II. Atatürk olma gibi trajikomik biçime girmiş hali karşısında da eskiden beri süregelen tavrını sürdürmek kararlılığındadır. Ama bu kez bunu çuvala sığmayan mızrak misali de olsa gelişmeleri önlemek için Kürt halkına dost görünerek sürdürmek istiyor. Tam bir cambazlık oyunu! Bir yanda Kemalizm ile işbirliği, burjuva uşaklığı, diğer yanda ise Kürt Hareketine dost görünme pozu.

Baylarımız oluşturdukları bu birlik ile tümüyle TKP'nin güdümü altında toplanırken bir rekabet ve bloklaşma eğiliminin oluşmasına karşı imiş gibi bir çaba içinde görünüyorlar. Bu konuda deklarasyonda sol güçlerin birliği üzerine ahkam da kesiyorlar. Ancak bu şiarı tekrarlaya tekrarlaya en çok da kendileri birlik mücadelesini engelliyor, daha çok yörüngeleri altındaki güçleri rekabet ve bloklaşma içerisinde kendileri tutuyor, PKK'ye düşmanlığı ise kemikleştirmeye çalışıyorlar. Giderek yoğunluk gösteren bu faaliyetlerini Türkiye ile de sınırlı tutmuyor, devrimin merkezi olan Kürdistan'da da yapıyor, rekabet ve bloklaşmayı bölgesel düzeyde sürdürme eğilimi taşıyorlar. Özellikle IKP'nin bu duruma en yatkın, en az TKP kadar bu görevi yerine getirmede azgın bir güç olduğunu belirtmeden geçemeyeceğiz.

TKP ve yandaşları Kürt halkına ihanet eden, en iğrenç güdüleri uğruna bu kutsal davayı satan, işi ihbarcılığa, sömürgeci-faşist cuntanın ağzı ile küfürler yağdırmaya kadar vardıran, bütün bu aşağılık girişimleri çok küçücük menfaatler karşılığında yapan, görülmemiş utanmazlık örneklerini defalarca tekrarlamaktan adeta zevk duyan, bu yapıları ile de halktan iyice tecrit olup, en geniş kitleler nezdinde teşhirleri gerçekleştirilen TKSP, KUK, PPKK gibi tasfiyeci örgütleri meşrulaştırma çabaları vardır. Adeta başka bir yabancı güç gibi bu güçleri zorla halka dayatıp, kabul ettirmek, halkın ısrarla reddedişine karşı bu tutumu ısrarla dayatmak istiyorlar. Böylelikle bu güçlere dayanarak, kendi popüleritesini de kullanıp, Kürdistan'da daha çok müdahaleci bir rol oynamak istiyor, bu gericileşmiş güçleri semirtmeye hayli çaba sarfediyorlar. Bu durumlarıyla sömürgeciliğin işlevini sol içerisinde de yerine getirmekten geri durmadıklarını özellikle vurgulamayı gerekli görüyoruz.

Yazının bu bölümünü sonuçlandırırsak, şunu belirtmemiz gerekecektir: Tarihi 15 Ağustos eylemliliğinin yarattığı bir yığın gelişme ortamı çeşitli güçler arasındaki politik saflaşmayı da netleştirmiş, oluşturulan "SOL BİRLİK" içinde yer alan güçlerin de nitelikleri itibarıyle bu gelişmeleri netleştirmek, ülkemizdeki devrimci-yurtsever gelişmeleri frenlemek, Kürt küçük-burjuva reformist-milliyetçi hareketlerini meşrulaştırmak istiyorlar. Oluşturulan birliğin böylesi bir amacı vardır. Bunu yaparken sahtekarlık ve ikiyüzlülüğü vazgeçemeyecekleri bir öğe olarak kullanmakta, geleceğe programsız olarak, sosyal-demokrasiye adapte olmuş bir biçimde çıkmak istemektedirler. Bir sonraki bölümde bu konuyu daha ayrıntılı olarak ele alacağız.

* * *

Impressum
V.I.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achener Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
Belçika	50 00 bfr.		

15 Ağustos Tarihsel Atılımının...

Baştarafı Syf: 19'da

söylemektedir. Bir aileden bir devrimci, ya da savaşçının çıkması bunun için yeterli sayılmaktadır. Bu konuda devrimci ve savaşçılara da çeşitli biçimlerde haber ulaştırarak ailelerinin başına geleceklerden kendilerinin sorumlu olduğu söylenip, Kürdistan insanında çok köklü olan ailecilik, devrimci safları dağıtmanın bir aracı kılınmak istenmektedir.

Beşincisi; halk için olduğu gibi, savaşçılar ve devrimciler içinde mücadele yoğun karşı-devrimci propagandalarla bir çıkmaz gibi gösterilerek, adeta ateşle çevrelendikleri ve devlete sığınmaktan başka yaşam yolunun kalmadığı düşüncesi ve duygusu hakim kılınmaya çalışılmaktadır. "Pişmanlık Yasası" bu açıdan dikkatle izlenmelidir. Düşman, bu yasayla sözde yaşam için bir yol açma hoşgörüsünü göstermiştir. Ve bu yasaya gerçekten de oldukça umut bağlamıştır. Pişmanlık Yasasından yararlanmak için koyduğu süre kişilere son bir şans gibi dayatılmakta, kişilerin can telaşı içinde bu ihanet trenine yetişmeleri, yoksa iş işten geçeceği söylenerek devrimci saflardan kopuşun hızlandırılması amaçlanmaktadır.

Altıncısı; düşman, tüm bu uygulamalarıyla bağ içerisinde devrimin karşısına bir ajan-milis çetesi çıkarmaya çalışmaktadır. Silahlandırılan ve maaşa bağlanan bu çeteler vasıtasıyla tarihi olarak uyguladığı Kürdü-Kürde kırdırtma politikasını gündeme sürmektedir. Bu kesinlikle küçümsenmeyecek en ciddi tehlikelerden birisidir.

Yedincisi; düşman, daha çok ilkel milliyetçi örgütlenmelerden de yararlanarak, doğrudan uygulamak istemediği bir çok uygulamayı onlar vasıtasıyla hayata geçirme politikasını gütmektedir. Sınıf çıkarları gereğince çok basit şeyler karşılığında satın alabildiği bu güçleri istediği gibi hizmetine koşabildiği de nitekim görülebilmektedir. Bu güçler, özellikle Güney Kürdistan ve sınır bölgelerinde erzak ve ticaret serbestisi karşılığında sömürgeciler adına tehlikeli rollere soyunmuş durumdadırlar. Sömürgecilerle işbirliği halinde, birlikler içerisinde yer alan savaşçıları caydırma, bu sahalarda faaliyetler üzerinde engel oluşturma ve daha da ötesi ciddi bazı girişimlerin peşinde oldukları görülmektedir.

Düşman tüm bunlarla mücadeleyi içten ve dıştan kuşatmaya çalışmaktadır. Ve bugün en başta kırılması gereken kuşatma da yukarıda belirtilenlerdir.

Bütün bunları daha anlaşılır kılacak olan örneğimiz, bir Komd. Ön Yüzbaşısının imzasını taşımaktadır. Aileleri vasıtasıyla savaşçılara iletilen bir mektuptan söz etmekteyiz. Mektup aynen şöyle:

"Sabri SAKİN, Sabir SAKİN, Yasin GÜNEY, M. Ali GÜLER, ve Recep TEKİN, sizlere, bölge halkına ve tüm Kürt dediğiniz insanlara (ki biz onları Orta Asya'dan birlikte göçtüğümüz bir Türk boyu olarak bağrımıza basmışız) hiç bir yararı olmayan sadece komünist Rusya'nın tarihi emellerine hizmet eden bir dava uğruna köyünüzden, ailenizden ve vatanınızdan uzak yabancı bir ülkede bulunuyorsunuz.

Üç gündür ailelerinizle görüşüyorum. Sizin yokluğunuz onlara büyük acı ve utanç vermektedir. Bundan böyle de civarda olabilecek her olaydan (siz katılmasanız dahi) onların yardım, yataklık ve Apoculukla suçlanmalarına sebep olacaktır.

Bölgeden sıkıyönetim hudutları dışarısına çıkarılacak (yerel tabirle kaldırılacak) kişileri gösterir bir liste hazırlanmıştır ve sizlerin ailelerinin isimlerinin tümü bu listede vardır, sanıyorum pişmanlık yasasındaki teslim olma tarihi olan 10 Eylül'den sonra bu uygulamaya başlanacaktır. Aileleriniz ve halkınıza bu acıları çektirirken istikbalden siz ne bekliyorsunuz? Gelip Türk adaletine teslim olmadığınız taktirde olabilecekleri sizlere sıralayalım:

1- Eylem ya da başka bir amaçla Türkiye'ye girdiğinizde güvenlik güçlerince öldürüleceksiniz.

2- Gene Türkiye'ye girdiğinizde veya sınır dışındayken, işlediğiniz sanılan 2 kişinin öldürülme olayı nedeniyle size düşmanlık besleyenler tarafından öldürüleceksiniz.

3- Apoculuğun sonunun olmadığını anlayıp Apoculardan ilişkinizi kesip yurtdışında yerleşmeye kalkarsanız, Apocular tarafından öldürüleceksiniz. (Bunun örnekleri geçtiğimiz günlerde çokça görülmüştür)

4- Bulunduğunuz bölgede un, şeker ve diğer ihtiyaç maddelerinin kıtlaşmaya ve pahalılaşmaya başladığını farketmişsinizdir. Bu olay Irak milislerinin ve askerlerinin, peşmergelerin ikmal hatlarını kesmelerinden kaynaklanmıştır. Yarın-öbürgün peşmergeler kaybederse Iraklılar tarafından öldürüleceksiniz.

5- Türk devleti, peşmergeleri, Apocuları barındırmamaları, aksi taktirde peşmerge bölgesinde operasyon yapacağı yolunda sıkıştıracak ve peşmergeler tarafından öldürülecek veya Türk makamlarına teslim edileceksiniz.

Bildiğiniz gibi pişmanlık yasası çıktı ve bunun üzerine yakalanıp itirafta bulunan Mustafa Çimen, Hüseyin Tilki ve Ali Ozansoy gibi 1'inci sınıf lider seviyesindeki militanlar (10'dan fazla öldürme olaylarına katıldıklarını kendileri söylemelerine rağmen) 18-24 yıl hapse mahkum oldular ve kesinlikle işkence görmediler. SİZLERİ TÜRK DEVLETİNE TESLİM OLMAYA VE TÜRK ADALETİNE SIĞINMAYA ÇAĞIRIYORUM.

Ailelerinizle 3 gündür konuşuyorum, bana güvendiklerini sanıyorum. Ben de onlara güveniyor ve onları halkım olarak seviyorum. Yarın birinizin cesedini teşhis ettirmek için ana veya babanızı cesedinizin yanında görmek inanın beni üzecektir.

Aileleriniz masum olduğunuzu, iftiraya uğradığınızı söylüyor. Masumiyetinizi ispatlamanın tek yolu gelip teslim olmak ve bana güvenmektir. Bugüne kadar şerefli bir askerlik hayatım oldu. Söz verdiğim her şeyi yaptım ve yapamayacağım hiç bir şey için söz vermedim. Sizlere söz veriyorum; gelip teslim olduğunuzda; SINIRDAN HAKİM HUZURUNA ÇIKINCAYA DEK KILINIZA DOKUNULMAYACAĞINA (ÖLDÜRÜLMEYECEĞİNİZE, İŞKENCE GÖRMEYECEĞİNİZE) PİŞMANLIK YASASINDAN İSTİFADE EDECEĞİNİZE, NAMUSUM VE ŞEREFİM ÜZERİNE YEMİN EDERİM.

Cevabınızı değil, sizleri bekliyorum. Teslim olduğunuz andan itibaren benim için Apocu değil bir Türk vatandaşı olacaksınız.

İMZA
KEMAL ÜLGEN
Komd. ÖN Yüzbaşısı"

Sanırız bu belge Kürdistan'daki savaşın nasıl ve hangi araçlarla sürdürüldüğünü anlamak açısından tek başına bile yeterlidir.

Görüleceği üzere saflaşma çok kesindir. Bir yandan sömürgecilik, diğer yanda ise Kürdistan'ı, Kürtlüğü, Bağımsızlık ve Özgürlüğü temsil eden PKK-APOCU'luk vardır. Bunun dışında bir yol daha yoktur. Ya devletten yana olunacak, halka, ülkeye ve insanlığa ihanet edilip kölece yaşama boyun eğilecek, ya da PKK'li olunup, onun önderliğinde ulusal kurtuluş cephesinde yer alarak bağımsızlık ve özgürlük için savaşılacaktır. İşte Kürdistan'daki siyasal gerçeklik ve hatta basit yaşam gerçekliği budur.

Sömürgeciler tek bir insanı bile devrim saflarından koparmak için olağanüstü bir çaba sarfetmektedirler. Buradan da açıkça görülmektedir ki, PKK ve ulusal kurtuluş saflarında yer almanın anlamı kişiyle sınırlı değildir. Birliğimizin anlamı ve saflarımıza kazanacağımız her insanın değerini ne yazık ki düşman bizden çok daha iyi anlamakta ve buna uygun politikalar dayatmaktadır. (Bu konu üzerinde ileriki yazılarda daha ayrıntılı durmaya çalışacağız)

15 Ağustos 1984'den 15 Ağustos 1985'e kadar düşmanın uygulama, yönelim ve içinde bulunduğu durumu en genel hatlarıyla böyle belirleyebiliriz. Savaşın ulaştığı boyutu görmek açısından son olarak bir de düşmanın kendi değerlendirmelerine başvurmak istiyoruz.

15 Ağustos 1984'de gerçekleştirilen bir dizi başarılı eylemle HRK'nin kuruluş ilanının yapılışının ve düşmanın da "Güneş ve Huzur Operasyonları"yla karşı-devrimci saldırısını hızlandırışının birinci yıldönümü dolayısıyla sömürgeciler, 16 Ağustos 1985 günü Orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu ve Genel Kurmaylık İstihbarat sorumlusu Koramiral Vural Beyazıtlı'nın başkanlığında Türk ve yabancı basına yönelik bir basın toplantısı düzenlediler. Bu basın toplantısında öz olarak belirtilen şu idi: *"Devletin karşısında bugün PKK-APOCU'lar denilen bir güç vardır. Bunlarla devlet arasında bir savaş sürmektedir."* Tabi işin özünü yansıtan bu gerçek yanında, generaller devletin hangi uygulamalarla sonuç almaya çalıştığını da ortaya koydular. Ve hatta yabancı basından öğrenildiği kadarıyla geçen Ocak ayında Kürdistan kazalarını bombaladıklarını da bizzat itiraf etmek durumunda kaldılar. Basın toplantısının ortaya çıkardığı gerçek şu idi: 15 Ağustos tarihsel bir role sahiptir, HRK'nin ilanı belli bir dönemin açılışının da ilanıdır, savaş giderek şiddetlenecektir, her türlü sömürgeci şiddet ve uşaklaştırma çabalarına rağmen devrimci kurtuluş savaşının önüne geçilememekte ve tersine bozkırın alev alması gibi ulusal kurtuluş mücadelesi ülke sathında yaygınlaşmaktadır; bu ise savaşın giderek derinleşeceğini sömürgeci devletin ve efendilerinin pek arzu ettikleri huzur ortamının sağlanamayacağını, Kürdistan halkının sömürgecilikle huzur aramadığını ve tam tersine bağımsızlık ve özgürlüğü için savaşmaya kararlı olduğunu ortaya koymaktadır. Sömürgecileri, 15 Ağustos'un yıldönümü dolayısıyla bir basın toplantısı yapmaya iten en temel neden de budur.

Yeraltı suları bir kez toprağı deldimi onun fışkırmasını önleyecek hiç bir kuvvet yoktur. Kürdistan'da da şimdi böyle bir gerçek yaşanmaktadır. Kürdistan halkı, sömürgeci zırhı delmiş, yaşama doğru akmaya başlamıştır. Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz böyle bir sürecin ifadesidir. Sürece böyle yaklaşmak, tek tek olaylara takılmamak, elde edilecek başarılardan zafer sarhoşluğuna, zaman zaman uğranılabilecek başarısızlıklardan ve hatta kısmi yenilgilerden ise moral bozukluğuna kapılmamak son derece önemlidir. Tarihin akışı artık belli olmuştur.

★★★

Kürdistan'da Özel Harp...

Baştarafı Syf: 17'de

gün durum farklı. Evet, yeni Rayberler, Hıdırlar türedi veya türetildi ve Alişerler yine katledildi, ama direniş bu kez boğulamadı. Direniş, aşiretlerin, seyitlerin önderliğinde değil, tüm ülkenin ezilen işçi ve köylülerinin birliği temelinde ve PKK önderliğinde sürüyor. Ne Nuri DERSİMİLER yalnız, çaresiz ve sürgün ve ne de önderlik ortadan kaldırılabildi. Bu kez Alişerler daha fazla ve sesleri daha gür. Onların gerçekliği daha güçlü ve haklı. Ama Rayberlerin sesi çakal ulumasını andırırcasına ve üşüşecekleri bir şehit bedeni, bir savaş esiri bekler gibi korkak ve soysuzca. Şimdi bu alçakça gerçeklik bir avuç yılan soylu tarafından temsil ediliyor. Bağımsızlıkçı direniş mücadelesine ise, milyonlar sahip çıkıyor. Rayberlik TC'nin yükselmesi döneminde ve direnişin ezilmesi temelinde belki güçlü olabildi ama, bugün TC'nin çöküş çağında başarılı olması bir yana ölü doğmuştur. İşte kanıtları: Yeni Rayberler ile yeni Alişerlerin mücadelelerine ve düşüncelerine bakalım. Geçmişte olduğu gibi bugün de çatışmaya devam eden bu iki gerçeklikten hangisi daha güçlü? Cevabı bizzat bu iki gücün kendilerinden dinleyelim:

"Ben liseyi bitirdiğim zaman ailemden aldığım terbiye ile dini inançlarına ve Türk örf ve adetlerine bağlı biri idim... Ne oldu ise üniversite tahsili için gittiğim Ankara'da oldu...

"Ben Kürtlerin bir ulus olarak kabul edilip edilmeyeceği konusunda yabancı idim. Türk kültürü ile yetişmiş ailemden böyle bir terbiye almış olduğumdan, önce Kürtlerin bir ulus olarak varlığını kabul edemedim. Ancak daha sonra, benimsediğim marksist düşüncesinin etkisi ile Kürtlerin bir ulus olarak kabul edilmeleri gerektiği görüşünü kabul ettim. Zaten birçok arkadaşım benim gibi önce komünizmi benimsedi ve sonra Kürt meselesini kabul etti. Bu strateji PKK'nin en büyük silahıdır...

"Kişi olarak ben örgütle bağlarımı yakalandığım gün koparmaya karar verdim...

"Gerçek kişiliğimi ortaya koyarak, komünist değil müslüman ve Türk olduğumu haykırmanın zamanının geldiğine karar verdim...

"Bu kararıma uygun olarak da kendim ve örgütle ilgili bütün bilgileri açıklayarak, pişmanlığımı dile getirdim. Örgütle bağlarımı koparmayı, gerçek kişiliğime dönüş olarak kabul ediyorum...

"Girdiğimiz bu tavrı Türk milleti ve Türkiye gerçeğine ve kendi gerçek kişiliğimize dönüş olarak kabul ediyoruz... Devletimizin ve milletimizin bizi yeniden kabul etmesi ve bağrına basması için, devletin yanında mücadele etmeyi bir görev olarak kabullenmekteyiz...

"Bu tavır Türklük şuurunun yeni bir şahlanışı, damarlarınızdaki soylu kanın ihanete isyanıdır.

"Bu tavır Sakarya'da, Dumlupınar'da, Kocatepe'de vatan uğruna kanlarını akıtan şehitlerin ruhuna okunan Fatiha'dır.

"Bu tavır Türklüğün yeni zaferidir..."(Tercüman Gazetesi, 3-4-5 Ekim 1983)

Evet, yukarıdaki sözler sırtlan soyunun ulumasıdır!

Ama bir de buna karşılık Alişerlerin, aslanların kükremesi var. Şimdi de ona kulak verelim:

"Direnmek Yaşamaktır!"

"M. K. adında bir devrimci vardır, bu yiğit insan bir savaş esiri olarak hala Diyarbakır zindanlarında yaşıyor. M.K'nin nasıl direndiği, o en olanaksız koşullarda nasıl büyük bir zafer kazandığı iyi anlaşılmalıdır. Faşist işkenceci cellat M'yi ayaklarından tavana asarak, kendisine görülmemiş cinsten işkenceler yapıyor; üstüne eğitilmiş köpekleri salıyor, köpeklerine ısırtıyor. Beraberinde bir goriller ekibine sürekli işkence yapmalarını emrediyor. İşkence yaptığı insanların attığı çığlıklardan zevk alan bu hayvanlaşmış sadist yaratık, aynı zevki M. karşısında da tatmak istiyor. Ama bu yiğit insanın ağzından çıt bile çıkmıyor. 'Bir ah de' diyor faşist cellat, 'ağzından bir ah sözcüğü çıksın.' 'Hayır' diyor M. 'bu zevki asla tattırmayacağım. Size bu zevki tattırmamayı bir zafer olarak görüyorum. Bunun için de bütün işkencelerinize dişlerimin arasından tek bir ah sözcüğü çıkmadan karşılık vereceğim.' Koğuşlardaki öteki tutuklular da işkenceye yatırılıyor. İşkencecibaşı 'ne olur, bir ah de, tüm koğuşları affedeyim' diye yalvarıyor. Ama günlerce süren işkencelere rağmen, en küçük bir ah sözcüğü çıkmıyor M'nın ağzından ve faşist cellat deliriyor, işkenceciler yeniliyorlar." (Kürdistan'da Darağaçları, Kışla Kültürü ve Devrimci İntikam Görevimiz, syf: 116-117)

"Uygulanan yasaklara ve işkencelere karşılık direniyoruz. Parça parça da olsak faşist uygulamalara karşı çıkıyor, söylediklerini yapmıyoruz. Kitle olarak direnişimizi sürdüreceğiz."

"Ancak biz de boş durmuyor, bütün gücümüzü sarfederek bölgeciliği, teslimiyeti ve ihaneti etkisiz kılmak, direnmeyi egemen kılmak istiyoruz. Politikamız direnmektir."

"Pişman değiliz, davamız haklıdır, bu davanın neferi olmaktan şeref duyuyoruz. Tarih karşısında görevimizi ifa ediyoruz. Tarihin bizim için hükmü berattır."

"BU HAREKET MUTLAKA ZAFER KAZANACAKTIR" (Serxwebûn-Aralık 1982, sayı 12, syf: 5-6-7, Mazlum, Hayri ve Kemal'in açıklamalarından)

Yukarıda örnekleri verilen iki gerçeklik cezaevlerinde en derinleşmiş ve boyutlanmış biçimiyle yaşandı: Bir yanda, bir çorba kaşığa herşeyini satmaya hazır iğrenç ve iğrenç olduğu kadar da zavallı ve sefil ihanet gerçekliği; diğer yandan ise, en akılalmaz işkence ve baskılar altında sergilenen, düşmana diz çöktüren onurlu ve başeğmez direniş gerçekliği. Faşist cuntanın egemenliği altında yıllarca en soylu bir biçimde yaşatılan bu direniş gerçekliği, sonunda ihanete galebe çalarak, direniş bayrağını, ülkemizin doruklarında isyan ateşini bir daha sönmemek üzere alevlendiren Kurtuluş Savaşçılarına devretti. Şimdi bu savaş en kızgın biçimiyle ülkemizin dört bucağında yaşanıyor. Bağımsızlık ve özgürlük savaşçılarının gür sesi halkımızı dört yıllık umutsuzluk uykusundan çekip çıkardı, onu zulme karşı ayağa dikti. Bu ses Kuzey-Batı Kürdistan'da yankılanmakla da kalmadı, tüm dünyaya yayıldı, Ortadoğu'da, Avrupa'da, Güney ve Doğu Kürdistan'da sesine ses kattı. Bu gür sese karşılık da ihanet kendi sefil sesini duyurmaya çalışıyor, ama öylesine zayıf, ürkek ve lanetli ki, bağımsızlık ve özgürlük savaşçılarının sesleri arasında boğulmaktan kurtulamıyor. Evet, **bundan sonra ihanet ne yaparsa yapsın, hangi yönteme başvurursa vursun ülkemizin doruklarında çınlayacak bir tek ses var: O da direniş gerçekliğimizin sesidir.**

DEVAM EDECEK

Ekim Proleter Devriminin 68. Yılını Yükselen Direniş Mücadelemizle Selamlıyoruz

Her Türlü Oportünist Ögeden Arınmış, Sağlam ve Demir Disipline Sahip Olan Proletarya Partisi Zaferin Güvencesidir

Sovyet proletaryasının, büyük önder Lenin'in yol göstericiliğiyle, Çarlığı yıkıp zafere ulaşmasının ardından 68 yıl geçti. Dün olduğu gibi bugün de Ekim devriminin yol açtığı gelişmeler, dünya halklarının sosyalizm mücadelesine yol göstermektedir. Ekim devrimi, sadece ulusal düzeyde sınırlı kalmadı. Bunları da aşarak, ezilen ve sömürülen halklara kadar uzanan bir gelişmeyi ortaya çıkardı. Proletarya hareketlerinin gelişip zafere ulaşma koşullarını yaratırken, ulusal sorunun sömürgeler sorunu ile kaynaşmasını ve bu mücadelelerde proletarya önderliğinin kurulmasını sağlamıştır. Tabi bu da yeni bir çağ, proleter devrimler çağının açılmasıdır.

1917'den günümüze varana kadar, Ekim devriminin açtığı çığırla birlikte yeryüzü küresi önemli değişikliklere uğradı. Dünyanın 1/3'ünde sosyalizmin egemenliği kurulurken bugün Asyan'dan Latin Amerika'ya, Afrika'dan Ortadoğu'ya kadar ulusal kurtuluş ve proleter hareketleri gelişmekte, emperyalizm ile sosyalizm arasındaki çelişkiler daha da şiddetlenmektedir. Emperyalizm her geçen gün biraz daha çöküşe giderken, bunun karşısında ise bağımsız ve özgür bir ortamda sosyalizm yolunda ilerleyen ülkelerin zaferleri yükselmektedir.

Üzerinden uzun yıllar da geçmiş olsa, Ekim devrimi etkisinden hiç birşey kaybetmemiştir. Gerek proletaryanın öncü gücü partinin kurulup geliştirilmesi, gerek kitlelerin devrim için seferber edilmesi ve gerekse de iktidar için mücadelenin yürütülmesi vb. konularda, bu büyük proleter devrimin şahsında somutlaşan gerçeklik bugün de geçerlidir. Bu, genelde marksist-leninist hareketler açısından belirtileceği gibi, özelde Türkiye ve Kürdistan açısından da belirtilebilinir. Özellikle de sorunun birçok yönüne bakıldığında, Türkiye ve Kürdistan devrimleri açısından da bugün vazgeçilmez olan bir çok gelişmenin nasıl sağlandığı rahatlıkla görülebilecektir. O halde, Ekim devrimine uluslararası bir nitelik kazandıran bir çok özelliğinin kavranması ve bizzat pratikte gerçekleştirilmesi devrimin zaferi açısından son derece gereklidir.

Lenin bir yazısında devrimin zafere gitmesinin nedenlerini şöyle açıklıyordu: *"Biz, devrimden uzun yıllar önce, çalışmasını biliyorduk. Bize boşuna 'kaya gibi sağlam insanlar' denmemiştir. Sosyal Demokratlar* (Komünistler bn.) *ilk silahlı saldırı ve atılımın başarısızlığa uğraması yüzünden, yılgınlığa düşmeyecek, kendini kaybetmeyecek, maceralara kapılmayacak bir proleter partisi ortaya koymuşlardır."* (Aktaran Bolşevik Parti Tarihi syf: 166) Bu alıntıdan da açıkça anlaşılacağı gibi, devrimin zafere ulaşması için her şeyden önce bir proletarya partisinin sağlam temellerde oluşturulması gerekmektedir. Bu gerçekleştirilmeden, devrimin geliştirilmesi ve zafere götürülmesi mümkün olamaz.

Bolşevik Partisi uzun yıllar süren bir mücadele ve şavaşım ortamında gelişip çelikleşirken, sağlam bir disipline de kavuşmuştur. Ama bu öyle kolay bir biçimde de gerçekleştirilmemiştir. Her türden tasfiyeci, yıkıcı ve oportüniste karşı amansız bir mücadele ile parti sağlamlaştırılmış ve güçlendirilmiştir. Stalin'in *"parti kendisini oportünist ögelerden arındırarak güçlendirir"* belirlemesi, Bolşeviklerin deneyinden en canalıcı yönüyle yaşanmıştır. Menşevikler, tasfiyeciler ve her türden devrim kaçkınları partiden uzaklaştıkça Bolşevik Parti güçlenmiş, çelikleşmiş ve devrime daha emin adımlarla ilerlemiştir. Bu nedenle Bolşevik Parti sürekli olarak saflarında çelikten bir disiplini egemen kılmıştır. Gerçekten Bolşevik Parti saflarında demirden bir disiplin olmasaydı; Lenin'in de ifade ettiği gibi "Bolşeviklerin 2,5 ay bile iktidarda kalmaları" mümkün değildi.

Parti içi mücadele, 1903'lerden itibaren Bolşevik ve Menşevik grupların ortaya çıkması ile birlikte şiddetlenmiştir. Menşevikler "partinin program ve tüzüğünü kabul eden ve isteyen herkesin parti üyesi olabileceğini" belirtirken, Lenin'in önderlik ettiği Bolşevik grup ise, bunun yetmediğini aynı zamanda parti örgütlerinin birinde de çalışmasının zorunlu olduğunu söylüyorlardı. Gelişmeler Bolşeviklerin haklılığını açık bir biçimde kanıtlarken, partiyi, parti görevlerine karşı sorumluluk duymayanlarla doldurmanın anlamsızlığını da gösterdi. Menşeviklerin yaratmak istediği laçka, disiplinsiz ve merkeziyetçiliğin bulunmadığı bir partiydi. Böyle bir parti içinde, parti üyesi, partinin emir ve talimatlarını yerine getirme konusunda istediği gibi davranabiliyor ve hoşuna gitmeyen kararlara uymayabiliyordu. Açık ki böyle bir yapıda hareket eden bir parti, değil devrime kalkmak, üyelerini bile harekete geçiremez. İşte, Bolşevik Parti böylesi ucubelerin geliştirilmek istendiği bir dönemde şekillenerek, proletaryanın öncü örgütüne yaraşır bir disipline ulaşmıştır. Bunda en önemli payın da Menşevizme karşı sürdürülen kararlı ve tavizsiz bir mücadele de olduğu unutulmamalıdır.

1905 devriminin yenilgiye uğramasının en önemli nedenlerinden birinin de Menşeviklerin parti kararlarına uymaması olması, parti birliğini güçlendirmenin gerekliliğini daha da vazgeçilmez kılmıştır. Lenin'in de belirttiği gibi, *"Parti üyelerinin kararları gerçekleştireceğinden emin olmalıdır."* yoksa, alınan kararlar ne kadar doğru olursa olsun, kağıt üzerinde kalmaktan kurtulamaz. 1912'de gerçekleştirilen Bolşeviklerin Prag Konferansına kadar parti içi mücadele Menşevikler ve Bolşevikler arasında yoğun bir şekilde devem etmiştir. Devrimin geri çekilme döneminde tamamıyla tasfiyeci bir akıma dönüşen Menşevikler, partiyi legale çıkararak, devrimi yükseltme görevinden alıkoymak istiyorlardı. Lenin bu dönemde bunlara "Stolipin İşçi Partisi'ni" yaratmak istiyorlar, der. Legal bir "işçi partisinin" kurulmasına icazet veren, Çarın içişleri bakanı Stolipin, bu planla aynı zamanda devrimci örgütlerin tasfiyesini de hedefliyordu. Bu partinin sol içindeki uzantılarını ise Menşevikler oluşturuyordu. Menşevikler sürekli olarak, RSDİP'ni legale çıkarmak; illegal örgütlenme ve devrimci çalışmalardan alıkoymak istiyorlardı. Onlara göre devrim geri çekilme sürecine girmiş, devrimi yeniden yükseltmenin koşulları mevcut değildir. Koşulların olgunlaşabilmesi için daha uzun yıllar beklemek gerekir, diyorlardı. Bolşevikler ise bunun tam tersini savunarak, "geri çekilme taktiği hazırlık ve güçleri toparlama ve ardından yeniden devrimci çalışmalara hız vermektir" diyorlardı. Ve devrimin koşullarını olgunlaştıracak çalışma da, devrimci çalışmadır diye belirtiyorlardı.

Artık, Menşeviklerle aynı parti içinde kalmanın koşulları kalmamıştı. Bu nedenle Bolşevik grup 1912 Prag Konferansında, Menşeviklerin partiden çıkarılmaları kararını alarak, devrimci temellerde proleter partinın sağlamlaştırılması çalışmalarına hız verdiler. Bu adımla birlikte bir yandan parti güçlendirilirken, diğer yandan ise devrimci kıpırdanışlar ve işçi hareketi gelişmeye başladı. Parti, artık ellerini kendisini frenlemek isteyen oportünist ögelerden kurtarmış, sağlam bir gelişme yoluna girmiştir. Lenin 1912'nin başında Prag Konferansının sonuçları üzerine Gorki'ye şunları yazıyordu: *"Bu alçak likidatörlere karşın, en sonunda partiyi ve merkez komitesini diriltmeyi başardık..."* (Aktaran age. syf: 178). Evet, Prag Konferansı tasfiyeciliğe karşı Bolşevizmin zaferidir. İşte, bu zafer 1917 Ekim devriminin temelini de oluşturmaktadır.

Bu dönemde Avrupa'da bir çok marksist parti kurulmasına rağmen, hiçbiri leninist bir ilke olan "oportünist ögelerden partiyi arındırma" kuralını uygulayamadı. Buna muvaffak olan Bolşevik Partisi oldu. Bu anlamda Bolşevik Parti yeni tipte proletarya partisinin ilk örneğini de teşkil etmektedir. Lenin daha sonra yazdığı makalelerde bu gerçeği sık sık vurgulamış ve proletarya partilerinde oportünizme, grupçuluğa, hizipçiliğe yer olmadığını belirterek, "Parti birliğini her şeyin üstünde tutun" vasiyetini bırakmıştır. Lenin, partinin birliğine çok önem veriyordu. Bunu hangi gerekçeyle olursa olsun zayıflatan gerçekte proletaryaya değil, burjuvaziye hizmet etmektedir, demekteydi.

Menşeviklerin yaratmak istediği parti ise, bunun tam tersiydi. Parti legale çıkacak, devrimci mücadeleden vazgeçecek, Çarlık ile uzlaşacak ve her türlü oportünist, devrim düşmanı ve kaçkınını saflarında barındıracaktı. Açık ki bunu kabul etmek, devrimden vazgeçmek ve bir anlamda intihar etmek, demekti.

Devrim öngünlerine yaklaşıldığında, sağ ve sol bir kanat şekillenmeye başladı. Başını Kamanev, Zinovyev ve Buharin'in çektiği blok, işi Krenski hükümetiyle uzlaşmaya kadar vardırarak, ayaklanma tarihini açık olarak ilan ettiler. Bununla da ayaklanma hakkında burjuva hükümetini uyararak, devrimcileri hazırlıksız yakalatmayı hedefliyorlardı. Fakat, bu bile devrimin gelişmesine engel olamadı. İktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi ile birlikte, bu kez de Sol Komünistler saldırılarını yoğunlaştırdılar. Sovyetlerin Almanya ile yaptığı Brest-Litovsk barış anlaşmasına karşı çıkan Sol Komünistler, SSCB'yi savaşın içine sürerek, daha iktidarın ilk günlerinde imha olmasına yolaçacak bir tezi savunuyorlardı. Gerek Sol Komünistler ve gerekse sağcıların partiyi doğru çizgisinden saptırma çabaları başarılı olamayarak, boşa çıkarıldı ve Bolşevik çizginin egemenliği sağlandı.

Tüm tasfiyeci, uzlaşmacı ögelerin etkisizleştirilmesi ile birlikte, parti daha da güçlendirilirken, iktidarın sağlamlaştırılması da gerçekleştirilmiştir.

Ekim devriminin yaratılmasında oportünist ögelerden arınarak güçlenen Bolşevik Partisi esas rolü oynamıştır. Bu anlamda, Ekim devrimi Bolşevik disiplinle bezenmiş ve güçlü bir birliğe dayanan proletarya partisinin zaferi er geç yakalayacağını da kanıtlamıştır.

Ekim devriminin ortaya çıkardığı birçok gerçekten daha bahsedilebilinir. Bu yazımızda tümünü burada ele almamızın olanağı yok. Ama kısa da olsa Türkiye ve Kürdistan devrimleri açısından bugün en fazla sonuç çıkarılması gereken yönü üzerinde durduk. Bolşevik Parti Tarihi incelendiğinde bu gerçekleri daha ayrıntılı görmek mümkündür.

Gerek Türkiye devrimi açısından ve gerekse Kürdistan devrimi açısından Bolşevik deneyden proletarya partisinin kuruluşu ve geliştirilmesinden çıkarılacak önemli dersler bulunmaktadır. Özellikle de Türkiye açısından henüz proletarya partisinin kuruluşunun gerçekleştirilmemiş olması bugün de bir çok ucube örneğin ortaya çıkmasından dolayı, bu deneyin iyi kavranması daha da önem taşımaktadır.

Bugün tasfiyecilerin "yeni sosyalizm" "çeşitli görüşlerin birarada bulunması" vb. gibi ortaya attıkları düşünceler, daha önceleri Menşeviklerin, Kautskilerin savundukları başka birşey değildir. O dönemde Menşevikler vb. tarafından dile getirilenler, bugün onların karikatürleri tarafından savunulmaktadır. Hem de büyük bir utanmazlık ve demogoji ile çok yeni şeyler keşfetmişcesine ortaya atmaktadırlar. Adeta yeni bir Amerika keşfetmiş gibi bu bayatlamış teorilere sarılmaktadırlar.

Rusya pratiğinden ortaya çıkan diğer gerçek ise, Menşevikler, Sosyalist Devrimciler gibi hareketlerin, devrimin gelişmesi ve zafere ulaşması ile birlikte karşı-devrim saflarına kaymalarıdır. Bu gerçek, tum oportünist ve revizyonist partilerin bir yazgısıdır. Devrimi daha değişik yöntemlerle içten saptırma, ideolojik olarak revize etme vb. gibi uygulamalarla etkisiz kılamayan bu çevreler, devrimci mücadelenin doğru bir çizgide gelişimini sürdürmesi karşısında açık saldırılara girişerek engellemeye çalışmaktadırlar. Bu gerçeğin daha bugünden Kürdistan'da yaşanmaya başlaması, bu güçlerin kemalist milis-çeteler biçiminde kadrolara ve kitlelere yönelik katliamları gündeme koymaları, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının doğru bir çizgide olması, emin adımlarla zafere ilerlemesi ve bu güçlerin her türlü tasfiye planları ve provakasyonlarının boşa çıkarılmasındandır.

Ekim Devrimi oportünizme, komploculuğa ve her türden tasfiyeciliğe karşı yoğunlaştırılan tavizsiz ve kararlı bir mücadele ile zafere ulaşabildi. O halde Kürdistan açısından da aynı gerçeklerden bahsetmek gerekmektedir. Daha düşmana karşı yeni yeni silahların ateşlenmeye başladığı bir dönemde, her türden tasfiyecinin 6'lı, 12'li, 15'li birlikler biçiminde devrime karşı dikilmek istemeleri karşısında, tabii ki, tavizsiz ve acımasız olunmak zorundadır. Her türden oportünizme karşı yoğun bir mücadele yürütülmeli ki, devrimci maskesi altında düşmana hizmet edenlerin gerçek yüzü açığa çıkarılsın ve etkisiz kılınsınlar.

Lenin, oportünizm, revizyonizm ve hertürlü etkilerine karşı sadece ulusal sınırlar içinde değil, uluslararası düzeyde de bir mücadele yürüttü. II. Enternasyonal partilerinde boy veren oportünizm ve sosyal-şovenizme karşı amansız bir mücadele sürdürdü. Bu mücadeleyi, Ekim devriminin zaferi ile bir bütün olarak sosyal-şovenizmi ve oportünizmi alt ederek zafere ulaştırdı ve Marksizmin doğru temellerine oturtulmasını sağladı.

Bugün de uluslararası komünist hareket içinde revizyonizm, oportünizm yine kol uzatmış durumdadır. Bu durum karşısında Marksizm-Leninizme sahip çıkılmalı, uluslararası düzeyde de proletaryanın sınıf ideolojisinin her türlü çarpıtılmasına karşı da yoğun bir mücadele yürütülmelidir. Bu, başta sosyalist ülkeler olmak üzere tüm proleter ve ulusal kurtuluş hareketleri için vazgeçilmez bir görevdir. Yıllardır revizyonizm ile kaşarlanan klasik komünist partilerinin bu durumları ile devrimlerin önüne engel olarak dikilmelerine son verilerek halklara Leninizmin kızıl bayrağı sunulmalıdır. Revizyonist, oportünist partilerin beslenerek, devrime karşı olma durumları aşılarak, doğru marksist-leninist çizgide mücadele yürüten güçlere destek sunulmalıdır. Bu aynı zamanda tüm marksist-leninistlere düşen bir görevdir.

Ekim Devriminin 68. yılında uluslararası komünist hareketi bekleyen sorunlar, bu devrimin gerçekliği somut olarak kavranıldığında çözümlenebilecektir. Bu yönüyle de Ekim Devriminin etkileri günümüz için de geçerlidir. Dün olduğu gibi bugün de Marksizm-Leninizm kılavuzluğunda çelikten bir disiplini, yumruk gibi bir birliği olan bir parti önderliğinde, her türden tasfiyeciliğe, yıkıcılığa karşı amansız bir mücadele, sağlam ve emin adımlarla zafere ilerlemenin temel garantisidir. 1917'de ispatlanan bu gerçeklik 68 yıl sonra 1985 'de de geçerliliğini korumakta; proletaryanın iktidar sorunu olduğu müddetçe de koruyacaktır.

Zafer Marksizm-Leninizmin Kızıl Yolunda İlerleyen Dünya Halklarının Olacaktır!